

la
PARTIDA
de les cendroses **20**

revista de l'IES Joan Fuster de Sueca

març de 2010

25^é PREMI
JOAN FUSTER

Edita:
I.E.S. Joan Fuster de Sueca
amb la col·laboració de
l'Excel·lentíssim Ajuntament de Sueca
La Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana
i de l'Associació de Mares
i Pares d'Alumnes del centre.

Coordinació:
Consol Anaya, Pepi Anaya,
Jeremies Barberà, Jordi Beltran,
Miquel Furió i Voro Vendrell.

Foto portada:
Ermita dels Benissants de la Pedra
Munbtanyeta dels Sants. Sueca.
© Francesc Vera, 2009

Maquetació:
Francesc Vera

Dipòsit legal: v-1678-1998

Impressió:
Impremta Palacios
Jaume I, 40
46410 SUECA

Índex

Presentació	7
ASSAIG	
Ecologia i futur humà.....	11
La societat de les disfresses	19
La pressó de la sorra.....	29
POESIA	
Inspiració somniada.....	39
Calypso deslligada	45
Veu i silenci	51
NARRATIVA	
Babel 09	59
Passeig.....	67
Marxa fúnebre per a una titella	75
CÒMIC	
Recerca de l'horitzó	83
TEATRE	
Tot queda en família	93
L'illa telefònica.....	105
El kiwi banyat	115

Presentació

Enguany celebrem el 25é aniversari del premi literari ‘Joan Fuster’, un certamen que ha anat creixent al llarg dels últims anys. Els alumnes de l’optativa ‘Llengua i Imatge’ del nostre centre han elaborat un reportatge audiovisual amb entrevistes sobre aquests premis. Transcrivim un fragment de les entrevistes a Jeremies Barberà (secretari), Jordi Beltrán (departament valencià), Salvador Vendrell (cap departament de valencià), Miquel Furió (vicedirector) i Vicent Baggetto (director).

—Quin és l’origen d’aquests premis?

—Jeremies Barberà: Els premis literaris van començar fa 25 anys, el curs 84-85, com a iniciativa dels departaments de valencià dels dos instituts (en aquell moment el ‘Joan Fuster’ i el “Ribera Baixa”), com una manera d’homenatjar la figura de Joan Fuster, i per altra per tal d’incentivar que la gent jove començara a escriure i també que conegueren la seua obra.

—A quines modalitats poden optar els alumnes?

—Jordi Beltrán: El primer any només hi havia una modalitat, que era la divulgació de la persona i l’obra de Joan Fuster; eren treballs en els quals els alumnes havien d’investigar sobre aquests aspectes. Al cap de pocs anys s’afegí a la d’assaig la modalitat de narrativa, més tard la de poesia, i més recentment les de còmic i teatre.

—Quines persones formen part del jurat?

—Salvador Vendrell: En un principi en formava part professorat dels dos centres, però quan els premis ultrapassaren l’àmbit local havien de ser escriptors, editors, periodistes, artistes, gent relacionada amb la cultura, i que no treballaren a cap centre educatiu, per tal d’evitar suspicàcies.

—Quins actes estan previstos per tal de celebrar aquesta edició?

—Miquel Furió: Els actes que estan previstos per a celebrar el 25é aniversari dels premis literaris ‘Joan Fuster’ són, en primer lloc, una taula redona en què intervindran escriptors locals al voltant del tema de l’ofici d’escriure, auques sobre la vida i obra de Joan Fuster, contacontes, lectures de textos, etc. A més, el dia del lliurament, 15 de maig, hi haurà una visita a la casa Fuster, i una representació teatral.

—Què representa el certamen literari per a l’institut?

—Vicent Baggetto. Aquest certamen representa una fita important, són 25 anys els que celebrarem enguany, i consolidar un premi d’eixes característiques la veritat és que és molt meritori tant per part del propi centre com d’altres entitats col·laboradores, com són l’Ajuntament, la regidoria de cultura, l’AMPA del centre i edicions Bromera.

Assaig

Reunits en la muntanyeta dels Sants de Sueca, el 24 d'abril de 2009, els jurats del XXV premis literaris Joan Fuster, en la modalitat de ASSAIG, presidit pel SR. Regidor de Cultura de l'Ajuntament de Sueca, i que està integrat per En Josep Torrent i En Jesús Civera, Acorden concedir els premis següents:

Accèssit:

Jordi Torres Roselló, del Col·legi Claver de Raïmat de Lleida, pel treball *El renaixement de l'home*.

Andrea Sánchez Bernet, de l'IES Campanar de València, pel treball *Descobriment de les cendres fugint del foc*

3r Premi

Jéssica Núñez Vives, de l'IES Vall de Safor, pel treball *La pressó de sorra*.

2n Premi

José Ángel Cano Mateu, de l'IES Vermella de l'Olleria, pel treball *La societat de les disfresses*.

1r Premi

Pau Enrique Moliner, de l'IES Benigasló de la Vall d'Uixò, pel treball. *Ecologia i factor humà*.

Ecologia i futur humà

Pau Enrique Moliner

En aquest treball d'investigació analitzarem les “dues mirades possibles” envers els problemes ecològics que ens amenacen i que, de manera directa o indirecta, depenen del quefer humà. És un risc admetre que hi ha aquestes dues mirades (perquè en una d'elles no creiem), però resulta fonamental ser conscients d'elles i assumir el que “la veritat incòmoda” que descobrim ens indique.

Són, certament, dues mirades antagòniques. Són dues mirades a meitat camí entre saber i preguntar. De les dues creiem que s'ha d'aprendre; de les dues han de sorgir tant la consciència moral adequada com les lleis de protecció millors per a l'entorn natural. Vegem-les.

I. MIRADA PRIMERA: LA NATURALESA EN PERILL

Fins fa poc, es creia que els recursos naturals eren inesgotables i que el desenvolupament econòmic i industrial disposava d'un abastiment infinit.

Però eixa reserva indefnida de la naturalesa és una fal·làcia. De fet, fa ja algun temps que es parla de crisi ecològica per a descriure el deteriorament actual del medi ambient. I és que alhora que s'aconsegueixen grans avanços tècnics, es produeix una destrucció sistemàtica i gradual dels mitjans de vida. La tecnologia segueix el model de la “piconadora”...

Els indicadors més significatius de la situació actual de la destrucció de la naturalesa són aquests:

1. Catàstrofes naturals derivades de l'ús de l'energia nuclear: l'accident nuclear de Txernòbil és paradigmàtic.
2. Catàstrofes generals lligades a fenòmens com la destrucció de la capa d'ozó o canvis de temperatura del planeta a causa dels contaminants.
3. Esgotament dels recursos, tant de les energies tradicionals (carbó, petroli, etc.) com d'altres materials (aigua, minerals...).
4. Degradació general del medi ambient: desforestació, desertització, contaminació de rius i mars, etc.
5. Deteriorament de la qualitat de vida: violència social, treball alienant, ciutats inhabitables, etc.

1. Per què hem arribat a aquest deteriorament?

L'origen del desastre ecològic que vivim no és un altre que la concepció econòmica de l'ésser humà que domina el nostre temps, segons la qual els criteris últims d'actuació són:

1. Obtenció de beneficis immediats.
2. Valoració d'aquests beneficis en termes monetaris, és a dir, com a propietats o com a diners.

Aquesta concepció economicista es desglossa en dues idees bàsiques, a saber:

1. La idea de progrés tecnològic, centrada a dominar la naturalesa i aconseguir una millora infinita de les condicions de vida. Però els recursos de la naturalesa no són il·limitats...
2. *L'homo oeconomicus*, que entén l'ésser humà com un ésser essencialment egoista, un ser que no deu res als altres i que té com a meta única augmentar al màxim la satisfacció dels seus interessos. És un consumidor que només és feliç si posseïx coses i les domina.

Molts autors es refereixen a aquesta concepció d'ésser humà com de “idiota espavilat”: espavilat perquè sap triar molt bé els mitjans adequats per a aconseguir els seus fins; idiota perquè no veu més enllà dels seus interessos immediats, sense adonar-se que la seua actitud –a llarg termini- va en contra seu (i dels altres)... a més d'idiota, insolidari.

2. *Els límits ètics de la ciència*

L'actual desenvolupament de la ciència i de la tecnologia plantegen una sèrie de qüestions que afecten de ple a l'ètica. Els límits ètics –que proposa l'ètica- el que indiquen és que cal ‘pensar millor les coses’. No una altra cosa són les “moratòries”, que faciliten els científics i a la societat la possibilitat de repensar les conseqüències de les investigacions o de les seues aplicacions: la reflexió ètica ajuda als científics a comprendre en profunditat el sentit de la seua tasca.

Algunes de les coses que l'ètica assenyalava a la comunitat científica són:

1. El model de racionalitat propi de la tecnologia i de la ciència és el “instrumental”. La raó instrumental és un saber de mitjans sobre fins: açò és, és una forma de procedir que consisteix a triar els mitjans més eficaços per a les finalitats proposades, sense aclarir primer la bondat o maldat de tals finalitats.
2. Les investigacions solen fer-se –pagades per un laboratori o un govern- amb uns interessos particulars molt determinats. Però no sempre són interessos legítims.
3. Les tecnologies afecten la humanitat sencera, i no sols el país de la comunitat científica protagonista dels descobriments i invents. Així, per exemple, l'impacte mediambiental de les noves tecnologies afecta tota la població de la Terra, i també les generacions futures; també la invenció d'armes extremadament sofisticades, etc. A l'ètica li correspon posar en guàrdia la societat civil sobre estes implicacions a tercers (altres països, generacions futures, etc.).

4. Un reflexió seriosa sobre les ciències i la tecnologia –indiquen els filòsofs morals- ens ha de portar a reconèixer que som els afectats els que hem de prendre les decisions, i no sols la comunitat científica. Però esta presa de decisió ha de fer-se des d'una actitud responsable. Esta actitud exigeix:
- Tindre tota la informació possible sobre els avanços.
 - Aprendre a dialogar seriosament sobre estes qüestions.
 - Tractar d'arribar a les solucions més justes per a tota la humanitat (la futura també).
 - Exigir que existisquen mecanismes de participació en les decisions per a tots els afectats per elles.

D'aquesta manera, els avanços científics i tecnològics contribuiran a l'emancipació, a l'autonomia i a l'autorealització (a la felicitat) tant individual com col·lectiva dels éssers humans, presents i futurs, de països rics o països pobres...

3. *La consciència ecològica*

És propi del nostre temps tindre “consciència ecològica”, açò és, participar de l'opinió (cada vegada més general) que s'expressa en desacord amb aquesta forma de ser i d'entendre el progrés humà i la seua relació amb la naturalesa.

Esta consciència ecològica ha donat lloc a l'ecologisme, que és un moviment social i teòric que pretén transformar aquesta situació. L'ecologisme es planteja dos objectius fonamentals, a saber:

1. Denunciar els problemes mediambientals concrets i plantejar alternatives tècnicament viables: energies verdes, reciclatge, etc.
2. Criticar el funcionament del sistema econòmic, perquè està basat únicament en criteris de mercat i de rendiment.
3. Proposar formes alternatives de vida.

II. MIRADA SEGONA: L'ALARMA INTERESSADA

Una mirada diferent ens fa qüestionar tot allò escrit a l'anterior apartat –o, almenys, gran part-, perquè segueixen latents algunes qüestions per resoldre: ¿Existeix realment un escalfament global causat per l'home, o només hi ha un calfament que segueix el curs natural de les variacions climàtiques del planeta? ¿Per què es centren la majoria dels científics en la teoria dels gasos d'efecte hivernacle quan hi ha moltes altres que aporten arguments de molt de pes? ¿Hem de reduir o interrompre el desenvolupament del món en general per a reduir els gasos d'efecte hivernacle i procurar “deixar el món en condicions” per a les següents generacions, o podem no preocupar-nos i pensar que no som nosaltres els causants d'aquest canvi (suposadament no natural) en el clima? ¿Per què la població està convençuda que estem causant un calfament

global en certa manera quan no esta demostrat científicament que el CO₂ va lligat amb la temperatura al llarg de la història del planeta?

Massa preguntes per resoldre, per a pensar, sense a penes analitzar el costat dèbil de la mirada crítica. No és que creiem en esta segona mirada, però sí que creiem que cal tindre-la present per a buscar el “just mig” que demanava Aristòtil en la seua *Ètica a Nicòmac*.

4. És l'ésser humà el causant d'aquest escalfament global?

S'ha adoptat com a cert que hi ha, en certa manera, una certa influència antropogènica sobre el clima. Però, tenim nosaltres tota la “culpa”?

Els científics que ho afirmen es basen que l'atmosfera és una capa tan fina en comparació amb la Terra (una capa de vernís, si la Terra fóra un globus) que els éssers humans podem variar el seu contingut en gasos d'efecte hivernacle i, per tant, la seua composició. Açò és la base, per a ells, no sols de la seua teoria, sinó del suposat problema de l'escalfament global. Estan segurs que un augment en el CO₂ produeix un ascens en la temperatura; és a dir, que el CO₂ i la temperatura van sempre lligats.

Els escèptics diuen que la Terra és tan gran que no podem tindre efectes nocius duradors sobre ella: el clima de la Terra està sempre canviant i no hi ha res d'inusual en l'actual, i l'evidència científica no recolza la idea que el clima estiga dirigit pel CO₂ siga quin siga el seu origen.

Aquestos asseguren que el CO₂, que és el principal gas d'efecte hivernacle que produeix l'home, no dirigeix el nostre clima ja que mai ho va fer en el passat. Es basen en el següent: si el CO₂ augmenta en l'atmosfera, la temperatura pujarà ja que és un gas d'efecte hivernacle (esta és la suposada evidència). No obstant, les mostres de gel (en les que s'arpleguen amb gran precisió les dades de la temperatura i la composició de l'atmosfera al caure la neu) mostren exactament el contrari. Així que, segons ells, la suposició fonamental dels científics que es basen en esta teoria i la dels grups ecologistes (canvi climàtic produït per l'home) ha demostrat ser falsa. Els fets no s'ajusten a la teoria. De fet, hi ha hagut períodes en la nostra història en què hem tingut fins a 10 vegades més nivell o concentració de CO₂ en l'atmosfera que hui, i si aquest tinguera un gran efecte sobre el clima hauríem de veure-ho reflectit en la reconstrucció de la temperatura.

L'escalfament global dóna treball actualment a desenes de milers de persones (científics, investigadors, periodistes, polítics, ecologistes, negocis relacionats amb les energies renovables, etc.) així que si tot aquest assumpte es col·lapsara hi hauria molta quantitat de persones buscant treball. Tal vegada per açò es re-

primisca qualsevol discrepància científica (fet que no es considera una actitud científica)?

Però, si la majoria dels científics es basen en les mateixes dades de temperatura i de CO₂, extrets de mostres de gel, per què sorgeixen tantes discrepàncies entre ells?

Açò és perquè cada un li dona un sentit completament diferent a les dades obtingudes.

En les mostres de gel es troba una clara correlació entre el CO₂ i la temperatura, com bé assenyala Al Gore, guanyador del premi Nobel de la pau, en el seu film/documental “Una veritat incòmoda”, considerada ja per molts com la presentació definitiva de la teoria de l’escalfament global causat per l’home.

Però el que Al Gore no ens diu, segons els escèptics, és que la relació temperatura - CO₂ es produeix en el sentit contrari. El que les seues gràfiques mostren és que la temperatura actua de manera independent amb el CO₂: baixa o puja significativament i, després, al cap de centenars d’anys, el CO₂ fa el mateix. Basant-se en aquestes dades, arriben a afirmar que el CO₂ està dirigit (encara que amb cert retard) per la temperatura. Açò ho expliquen basant-se en els oceans: l’oceà absorbeix gran quantitat de CO₂ quan es refreda, i l’emet quan es calfa. Però els oceans són tan grans que per a canviar la temperatura del cicle sencer de l’aigua al voltant del món es necessiten literalment centenars d’anys.

El percentatge de CO₂ en l’atmosfera és del 0,054% del total de gasos, i les seues variacions màximes s’han mesurat en desenes de parts de milió. Representa açò realment un canvi perillós en els nivells de CO₂? Si entre aquesta proporció busquem el que estem afegint els humans (que només és una xicoteta porció, la qual cosa suposa el problema) esta proporció es fa inclús més xicoteta. Una porció relativament gran de CO₂ és expulsada a l’atmosfera naturalment (els oceans, volcans, animals, plantes mortes, etc.). Els gasos d’efecte hivernacle representen una xicoteta part de l’atmosfera, i el seu 95% és vapor d’aigua, la qual cosa suposa que el CO₂ produït per l’home és un gas d’efecte hivernacle relativament secundari. Açò pareix una quantitat xicoteta, però ho és realment? ¿Hi ha la possibilitat de reduir el desenvolupament de les nacions quan hi ha teories científiques que li lleven importància al problema/assumpte?

Aquestos sostenen que, segons la teoria dels gasos d’efecte hivernacle, si l’escalfament global estiguera causat per l’efecte hivernacle, la temperatura de la troposfera sobre una regió de la Terra (excepte en les regions polars) hauria d’augmentar més ràpidament i ser més alta que en la mateixa regió de terra. En canvi, els mesuraments de temperatura dels satèl·lits i dels globus meteorològics, no mostren cap augment amb l’altitud, inclús mostren un lleuger descens.

Podem dir, per tant, que l’escalfament global va ocórrer en el moment i el lloc equivocats?

5. *Què ha causat l'actual alarma de l'escalfament global?*

L'alarma ha sigut causada, evidentment, per quelcom que representa molt visualment com estem contaminant el planeta: la indústria. La major part de la creixença en la temperatura es va produir abans de 1940, quan la producció industrial era relativament insignificant. Després de la II Guerra Mundial, durant el “boom” industrial, les temperatures haurien d’haver-se disparat, però no ho van fer, sinó que van descendir durant quatre dècades.

El CO₂ es va disparar (ascendint exponencialment) a partir de 1940, però les temperatures no ho van fer fins al 1975. Ens indica açò, tal vegada, que l’augment del CO₂ produeix canvis a llarg termini? O simplement que no provoca canvis en la temperatura?

6. *Si el CO₂ no dirigeix el clima, què ho fa?*

Hi ha teories que intenten explicar l’actual escalfament global, però que no es basen en els gasos d’efecte hivernacle. Les més importants són:

La teoria de la variació solar, que tracta de lligar el clima terrestre amb la quantitat de taques solars que hi ha en un moment determinat. Les taques solars són camps magnètics intensos el nombre de les quals depèn de l’activitat solar. En la gràfica que relaciona la quantitat de taques solars i la temperatura s’observa una gran similitud: quan hi ha més taques, la temperatura augmenta.

El Sol també ens afecta indirectament a través dels núvols, que tenen un gran poder refrigerador al no deixar passar la llum solar. Quan els rajos còsmics (procedents de supernoves que exploten més enllà del nostre sistema solar) es troben en la seua arribada a la Terra amb el vapor d’aigua, els núvols es formen. Quan hi ha una major activitat solar (més taques solars) hi ha més vent solar, arriben menys partícules còsmiques i es formen menys núvols. És a dir, que quan hi ha més rajos còsmics la temperatura disminueix perquè hi ha més núvols; i quan el Sol està més actiu ens arriben menys rajos còsmics, hi ha menys núvols i la temperatura augmenta.

Segons esta teoria, el Sol dirigeix el canvi climàtic i el CO₂ és irrellevant.

Acusen el suposat escalfament global produït per l’home de ser el referent moral i polític del segle XXI, i també de ser tot propaganda. Per als escèptics, EL CO₂ és un gas totalment natural, no contaminant: el CO₂ és la forma com creixen els sers vius. Les tempestats i la resta de fenòmens d’aquest tipus s’originen per la diferència de temperatura entre l’equador i els pols, i en un món que siga en global més càlid hauria d’haver-hi menys desastres meteorològics, però no ocorre així. La gent veu grans quantitats de gel fonent-se, però generalment desconeix els registres, que ens indiquen que el gel s’expandeix i es contrau cíclicament i naturalment.

¿Està la teoria de “l’home va causar o està causant el calfament global” destinada a potenciar les energies renovables (sobretot la nuclear) que suposen hui en dia un

gran negoci? ¿Sorgeix la teoria que té un èmfasi particular per relacionar l'home amb el CO₂, que considera que aquest gas dirigeix el clima, per a potenciar les energies renovables? ¿Estan fetes aquestes teories per a augmentar els diners estatal destinats al camp de la climatologia, que ha passat de 170 a 4000 milions de dòlars a l'any aproximadament? ¿Estan els mitjans de comunicació (periodistes ecologistes) sent cada vegada més “apocalíptics” perquè es publiquen les seues prediccions, etc., o realment és cert el que ens adverteixen?

7. CONCLUSIÓ PENÚLTIMA

Encara que ens decantem per la mirada primera, encara queden per resoldre molts dubtes que tant la ciència com la sociologia i les ciències humanes han de tindre en compte a l'hora d'avaluar la situació real i, sobretot, a l'hora de buscar responsables i proposar mesures. Recentment, hem llegit en premsa que Sarkozy –després de la visita d'Al Gore- proposa una espècie de pla Marshall que consisteix a sancionar els productes dels països que no compleixen el protocol de Kioto... Però, qui el compleix? Tots en les mateixes condicions, encara que siguen països més pobres? És la solidaritat verda una qüestió de dòlars i no de respecte al medi ambient?

Som crítics amb la situació actual, però el “just mig” aristotèlic ha de guiar la prudència d'unes propostes polítiques que no es compleixen... però que són fonamentals.

BIBLIOGRAFIA

- Internet:
www.wikipedia.org
www.calentamientoglobalclima.org
www.ceagi.org/portal/?q=node/372
www.fp-es.org/dic_ene_2005/story_6_26.asp
www.verdadincomoda.net
www.algore.org
- Pel·lícules/documentals:
Una verdad incómoda (An Inconvenient truth), por Al Gore.
El gran timo del calentamiento global.
- Llibres:
WINNER, Langdon, *La ballena y el reactor*, Gedisa, 1987
LEFF, Enrique, *Ecología y capital*, Siglo XXI editores, 1994
CORTINA ORTS, A. , *Ética*, Ediciones Akal, S.A, 1996

La societat de les disfresses

José Ángel Cano

L'Olleria (Vall d'Albaida), 00:00h, parada d'autobusos, destinació Pego. Una multitud de gent jove, disfressada, amb botelles d'alcohol que abasten des del *JB* fins al rom *Negríta* o el vodka *Iristoff*, amb moltes ganes de festa, es disposen a partir cap a aquesta població de la Marina Alta. Un a un van muntant als vehicles que els portaran al lloc més famós del País Valencià per a celebrar el carnestoltes. A l'autobús on jo hi vaig es pot contemplar l'originalitat dels diferents vestits que recobreixen el jovent. Alguns van de *hippies* com els de l'anunci eixe del Canal Plus on demanen "paz y amor y el Plus para el salón", altres, més clàssics, van de superherois, recordant l'home aranya o el Superman. No falten les animadores ni tampoc els dimonis.

Però, de sobte, el conductor frena bruscament i s'obrin les portes: dos agents de la Guàrdia Civil puguen, amb el rostre seriós, ben uniformats, pistola a la part dreta i el característic tricorni. Al fons se senten uns rumors, ja que creguem que es tracta d'una broma, de dos companys de festa disfressats, encara que el bigoti d'un sembla molt vertader com per a ser propi d'una persona de no més de 25 anys. Els dubtes s'esfumen i els temors apareixen quan el més baixet, que intenta imitar el Tejero, ordena: "¡Que todo el mundo se quede donde està! ¡Vayan sacando todas las sustancias que lleven encima, de lo contrario, la pena puede ser mayor!". Cadascun per un costat, comencen a inspeccionar-nos a tots. Quan arriba al meu seient, l'agent que ens havia manat fer el que deia se'm queda mirant i em pregunta si no porte res. Jo li dic que tot el que tinc damunt és el mòbil, la cartera i la càmera de fotografiar. El guàrdia civil, per si de cas, comença a inspeccionar-me les butxaques i em passa la mà per tot el cos, cosa que em produeix un calfred de repugnància, i és que aquest *picoletto* pareix haver sigut extret d'una pel·lícula dolenta de Lucía Lapiedra en els seus temps d'actriu. En fi, ja m'hi puc tornar a seure.

En canvi, l'altre agent fa una llarga estona que s'ha aturat davant de dos xics que estan una mica més arrere que jo. Se sent com crida al *Tejeret* que, amb un somriure maligne, acudeix de seguida. "Nos tendrán que acompañar ustedes dos", diu el més alt dels agents. Els joves, resignats, no oposen resistència (encara n'eixirien perdent) i baixen sense dir res. El xofer prossegueix amb la marxa, però a l'autobús s'ha creat un guirigall amb tot el que acaba de succeir. Sembla que els dos detinguts portaven dos cigarrets d'eixos que s'emboliquen amb restes de marihuana i que aquesta ha sigut la causa del seu arrest. Altres diuen que, a més de portar substàncies "prohibides", s'han negat a parlar-los en castellà, fet que els ha enfurit més als dos de verd. Bé, la realitat és que ens hem quedat sense dos acompanyants i sense la beguda que teníem, puix els guàrdies civils s'ho han emportat tot. Què van a fer, la seua festa particular?

La veritat és que si en altres llocs estigueren tan atents com en l'assumpte dels dos porros, que només fan mal a aquell que els consumeix, moltes desgràcies es podrien evitar, i si no, que li ho pregunten a Fernando Garcia, pare d'una de les xiquetes d'Alcàsser que van ser violades i assassinades per alguns individus dels quals mai s'ha sabut res certament. Ara sembla que hi ha un home a la presó, però Fernando Garcia està convençut que ell no és. Aquesta "falta de convenciment" pot costar-li setze anys d'empresonament. Per sort, no tots els agents de seguretat són iguals.

Veig un cartell on hi posa que anem a entrar a Oliva, ens arrimem al lloc de destí. Això sí, ara els embotellaments d'autobusos són massius, i molts prefereixen seguir a peu. Cinc, quatre, tres, dos, un...acabem d'entrar a Pego, directament al polígon industrial. Anteriorment, la festa se celebrava a la ciutat, però l'Ajuntament va decidir traspasar-la a "l'altra ciutat", la del fum, la de les fàbriques, aquella que perjudica l'atmosfera, aquella que produirà que els tarongers floriscen per febrer. Baixem, no tenim res a agafar perquè s'ho han emportat el doble del que va fer el colp d'Estat del 1981 i el seu company. Ens dirigim cap a la multitud i és aleshores quan comença el *show*, quan estic davant del telenotícies diari, quan veig gent extreta de la xicoteta pantalla que apareix dia sí dia també captant l'atenció de tots els ciutadans, la majoria de vegades per a assumptes negatius, en definitiva, quan comence a observar, pensar i reflexionar sobre el que tinc davant.

IN NOMINE PEDERASTIUM.

De blanc, amb barret, una creu roja a la túnica, una altra de fusta a la mà, un rosari... acompanyat d'altres semblants, que van amb túniques i bonets rosa, amb més creus... Estic davant d'un grup de joves que van de "Papa" i de "cardenals". És, aleshores, quan em vénen al cap les milers de notícies sobre sacerdots i eclesiàstics, però per damunt de totes una pren especial importància.

Allà pel 1960, un cardenal de nom Joseph va aprovar una "lei" anomenada *Crimen Sollicitationis*, segons la qual, davant d'una violació o d'un abús sexual portat a terme per un representant de Déu a la Terra, la víctima s'havia de mantenir callada sota secret de confessió. En cas que parlara, la Santa Església el perseguiria, i no seria amb creuetes exactament, sinó que es tractaria de gent uniformada. I, si per alguna d'aquelles, es descobria quin rector havia incomplert el celibat a la força, aquest únicament seria transportat a un altre país, sense cap penalització més.

Quaranta-un anys després, el 2001, aquesta normativa sofreix una rectificació. Ara serà El Vaticà qui portarà aquestos temes, qui decidirà on són enviats els fogosos sacerdots, qui s'encarregarà que les víctimes no parlen. No és prou que tenen milions i milions d'or mentre que a altres països hi ha gent morint-se de fam, de malalties desconegudes, de misèria, que ara també tenen la seua col·laboració en impartir justícia.

Per a entrar al seminari, teòricament es demana que l'individu siga cast, que només vulga dedicar-se a Déu, que no pense en mantenir relacions sexuals i, que si té algun orgasme, que siga pensant en el nostre Senyor, com ho va fer Santa Teresa de Jesús —cal tenir moltíssima imaginació, la veritat, i molt mal gust. Després hi arriba un degenerat que passa els diferents cursos, es trau la “professió” de sacerdot, el claven en una parròquia i a donar classes de catecisme. “Hola xiquet! Mira, vine amb mi que t’ensenye una coseta, però primer t’has de despullar i has d’agafar açò...”. Que Déu ho feia amb els apòstols? Això en quin dels dos Testaments està escrit? O és que ara s’han inventat — novament — un altre llibre sagrat? També cal dir, per a la defensa dels que no són així, que hi ha qui, potser, es facen un “a la maneta”, però que mai posarien ni un dit al damunt dels menuts.

En fi, només eren unes disfresses que m’havien cridat l’atenció. Sent algú cridar “van de pederastes!”, però, de seguida, esclaten a riure. Al meu parer, no és un assumpte per a tractar tant a la lleugera. Per cert, el cardenal abans esmentat, el tal Joseph, és alemany, té de cognom Ratzinger i, actualment, ocupa un lloc més superior en l’escala de la *dolce vita*. Crec que s’ha canviat el nom, i s’anomena Benet XVI. Amén.

DONES.

Continue la meua marxa i allunye del meu cap tots els pensaments sagrats anteriors. Em situe a la barra per a demanar-me algun refresc, ja que els dos guàrdies civils tenien tanta set que no podien esperar-se a arribar a una gasolinera i comprar-se una botelleta d’aigua, sinó que ens havien de llevar a nosaltres la beguda. Estic parlant amb un amic sobre els vestits tan originals que porta la gent quan, de sobte, veig una parella discutir. “*¿Eres una zorra! ¿Por qué te haces una fotografía con ese? ¿Te lo tiras todos los días?*”, crida ell. “*¿Serás hijo de puta! Me hago fotos con quien me da la gana, ¿te enteras?*”, no es queda curta ella. El xic li solta una bufetada i la xica surt corrent. La gentada està tota sorpresa de l’esceneta que acaba de veure. No és la primera i, per desgràcia, tampoc serà l’última sobre la violència de gènere.

Onze dies abans del festival, el 10 de febrer, a Sevilla, una dona de 29 anys, Cristina li deien, moria a mans del seu marit. Sembla que aquest tenia dues denúncies per maltractaments, però ella estava indefensa i no li havien assignat cap mesura de protecció. La parella tenia un fill i una filla, els quals s’havien quedat orfes, ja que, després de matar la mare, el pare s’havia suïcidat. La veritat és que tenir un cap de família així és com no tenir res, o pitjor, com tenir un gos amb la ràbia.

Segons les dades aportades per l’Institut de la dona, cal revisar els últims anys per adonar-se que no cessa la violència masculista. El 2001 van haver 50 dones mortes a mans de la seua parella sentimental, però, va ser el 2004 quan es va aconseguir el rècord negatiu d’assassinats: 74. El mes de maig, només, ja en van morir 8. A

aquestes bèsties sense ni una mica de coneixement, què els fem? Mil anys a la presó per a què només en complisquen dos? Ja m'imagina una conversa entre dos presos: “Tu quants anys tens?” “Jo? Quinze, i tu?” “A mi me n’han caigut tres només. Què has fet?” “Vaig robar tres mil euros en una casa, i tu?” “Vaig matar la meua dona perquè em sentia inferior a ella”.

El fet de sentir-se “inferiors” a elles, els gels, les ganes de competir dels *machos cabrios*, tot això produeix eixa misogínia de no deixar ni eixir de casa la seua parella. Creuen que són els seus senyors – com si viviren a l’Edat Mitjana i parlàrem de senyors i vassalls –, que elles són els seus gossets fidels. No, perdona, no cal confondre el terme “fidelitat”. La fidelitat s’aconsegueix a base de donar afecte i de rebre’l mútuament, no fujetejant tot allò que es menega ni humiliant-la en públic.

Moltes vegades també han aparegut casos en què la dona “estimava” tant el seu marit que li era impossible separar-se’n – curiosa manera de voler algú, com si els lleons volgueren compartir llit amb els caçadors – i ells per a agrair-los-ho practicaven la lluita lliure sense donar-li opcions al contrari. Una única solució: no t’ho calles i denuncia-ho! Si ho fas i no et presten la suficient atenció, torna-ho a dur als jutjats! Almenys, sabràs que tu has intentat tot el que tenies a les teues mans, una altra cosa ja són les penes que vinguen des de dalt. Ningú té dret a esclavitzar la gent, ningú!

TERRA, CULTURA, GLOBALITZACIÓ.

Abandonant el terrible esdeveniment que tots acabem de presenciar, passe per una zona on sona una cançó que m’és familiar. Per a acabar de formar l’*atreszo*, un grup de festers va amb la vestimenta de valencià per excel·lència: “porta gorra i brusa negra, porta gorra i brusa negra, i una faixa morellana” a més de les espartenyees, i el “gaiato si et fa falta”. Sí, la melodia que se sent des dels altaveus és la conegudíssima “Tio Canya”, d’Al Tall.

Aquest vell de la Pobla va fer tres viatges a València: un, “quan va entrar en quintes”, l’altre per a “casar-se amb sa femella”, però la tercera vegada que anà a la capital va jurar que no tornaria. Com el Tio Canya venia d’un poble, la seua llengua era el valencià i no sabia parlar en castellà. Aleshores, quan va presentar uns papers no l’entengueren i tothom se li burlà.

Anys després, tingué un fill, que també s’anomenava Tio Canya i que, en dur-lo a escola, es va emportar una desil·lusió molt gran. La mestra li parlava en una llengua que no era “seua”, una llengua imposada pels temps que corrien, una llengua a què no estava acostumat. El xiquet no volia tornar de cap de les maneres. Continuant amb les generacions “Canyeres”, el primitiu Tio Canya ja compta amb néts, els quals estan totalment castellanitzats, però, per a la seua sort, els seus besnéts tornen a parlar “com la gent del poble”. Tio Canya, amb gaiato si cal, tornarà a València i ningú li tornarà a fer baixar el cap.

Aquesta és una història de lleialtat lingüística que, encara que la cançó siga dels anys 70, continua vigent en l'actualitat. A la capital, la gent parla en castellà, cosa provocada per tot el que ha sofert la llengua. Recordem que el 1238 el rei En Jaume conquistava València als moros – qui eren els vertaders valencians, els islàmics o els de Montpeller? – i fundava els Furs, on s'establia que la nostra llengua seria el valencià. Cinc segles després, el borbó Felip V guanyava aquella “batalleta”, la del 25 d'abril de 1707, entre francesos i austríacs, on els valencians no teníem res a veure. Basset no pogué fer res i el nou monarca ho centralitzà tot, abolint els Furs i fent-nos desaparèixer oficialment com a poble “*por justo derecho de conquista*”.

Per sort, reviscolàrem durant la Renaixença, encara que el 1939 el *Generalísimo* tornà a silenciar-nos. No obstant això, no ens hem mantingut callats: un jove xativí de nom Raimon cantava *al vent* per a què el valencià – o català – arribara a tot arreu; un revolucionari Lluís Llach *caminava cap a Ítaca*, levantant totes *les estaques* i perseguint *la gallineta*; un alcoià, Ovidi Montllor, omplia l'Olímpia de París i feia front a *la fera ferotge* perquè *tot li explotava pel cap o per la pota*. Sense oblidar-nos del que *no escrivia èglogues* de Burjassot, V. A. Estellés, del que ens recordava qui era *el Dimoni fumador* o *el Príncep desmemoriat*, E. Valor, o dels dos que sofriren atemptats per pensar, un en *nosaltres, els valencians*, l'altre en els llibres de gramàtica (J. Fuster i M. Sanchis Guarner, respectivament).

Actualment, la nostra llengua sofreix un secessionisme esquizofrènic per part dels polítics. Uns defensen el valencià respecte del català argumentant que “*nuestra lengua es el valenciano, un idioma distinto del catalán*”, altres empen unes regles ortogràfiques i un lèxic que si Pompeu Fabra ho poguera veure pensaria que el seu treball no va servir per a res – sembla que ara, quan es diu “Visca València!”, s'ha d'escriure “Vixca”. Ni que fóra una pel·lícula de dos rombes –, i uns tercers simplement no la defensen, ja que estan més pendent de “*las obras faraónicas que hace nuestro gobierno*”.

Al País Valencià, tant els que manen com els que haurien de fer oposició els interessa més la imatge que el contingut. Constructores, excavadores, grues,...estan acabant amb la nostra terra, amb part de la nostra història. Per exemple, si vols prendre el sol a la platja de Benidorm cal que pugues als gratacels que hi ha, perquè si estàs a l'arena, aquestos et faran ombra de tant prop com estan.

Un altre cas és el de la Punta, a l'Horta. Els nostres polítics, sempre amb l'afany de portar València al *number one* de les ciutats europees, són capaços de “tirar” als veïns de tota una vida per a fer la seua ciutat més “bonica”, això sí, acompanyats per agents de policia, no siga cosa que els llauradors se'ls rebel·len amb les aixades. La qüestió és que s'ha de fer un port més nou i modern i, si per a això cal expropiar les propietats, s'expropien. Després faran altres edificis, més cars i només per a rics, i els patrocinaran anunciant “*venga a vivir por encima de los demás*”. Aquestos habitatges quedaran en l'oblit perquè no tots ens podem permetre el luxe d'adquirir-los, encara que on estiga una vella alqueria, que es lleven les noves “civilitzacions”.

La veritat és que estem patint una globalització alarmanant que ens està exterminant a tots aquells que de veritat defensem la nostra terra, la nostra cultura, la nostra llengua, el nostre valencianisme. D'ací uns anys tots menjarem en els McDonalds, sentirem música Pop, quan veiem un edifici creurem que els hem vists tots, parlarem tots *in english* i hi haurà tal homogeneïtzació que ningú destacarà sobre la resta perquè tots serem models a seguir, amb camises de botons, sabates de xarol, ratlla del pentinat a la dreta i estudiant la mateixa carrera en les diferents Oxfords de tot el món – només països desenvolupats, clar –. Bé, com a alternativa estarà la professió de jugador de futbol, que també es guanyen uns quants diners i es té molta fama (hi ha periòdics i tot dedicats a aquesta gran preocupació).

L'únic motiu d'esperança que ens queda és que algun dia, quan els dòlars ens invadisquen —i no perquè els posseïm— aparega un Tio Canya, una persona que ens desperte, que ens faça reviscolar com ho va fer ell, que ens parles en valencià, que sàpiga cuinar paella i ens oferisca taronges per a evitar les manipulades hamburgueses, que vaja tots els dies al pou per agafar aigua, que ens cante cançons d'Al Tall, de Miquel Gil, de Pep Botifarra, de Feliu Ventura, d'Obrint Pas o La Gossa Sorda, però que també conega grans autors de fora del país com Sabina, Miguel Ríos o Manolo García, a més de llegir-nos assajos fusterians o rimes estelleses, rondalles de Valor o novel·les de Ferran Torrent. En definitiva, que ens faça prendre consciència de què som – de què érem, per quan ja ningú se'n recorde – un poble, un territori amb veu pròpia, amb identitat, *un poble unit, alegre i combatiu*.

UN OBJECTIU, VIURE MILLOR; UN INFERN, EUROPA.

Són les cinc de la matinada i Pego està en el seu màxim apogeu. No es pot caminar entre la multitud i, per cada pas que dones et peguen una colzada. A més, comences a sentir la pudor a suor de la gent que balla. Ixes de la gran massa i el primer que veus és un individu pintat tot de negre i imitant l'Steve Urkel, aquell personatge de la sèrie nord-americana, "Family matters" (coses de casa), que tingué el seu *boom* allà per la dècada dels 90. És molt paregut: ulleres de cul de got, tirants subjectant un pantaló que porta quasi a l'alçada de les aixelles,... Però, al cap i a la fi, en el que em fixe és que s'ha pintat. Aquesta nova disfressa em fa endinsar-me en un tema com és la immigració i, per conseqüent, en el racisme o xenofòbia.

Farà alguns anys, una voluntària del sindicat d'estudiants de CCOO va vindre al meu institut a fer-nos una conferència sobre les condicions que es donen i les conseqüències que sofreixen els immigrants per voler aconseguir una vida millor. Va aplicar el seu conte —era un conte, però amb situacions, escenaris i vivències reals— al cas d'un xiquet malià. Aquest s'anomenava Moha, i tenia 14 anys. Treballava per a la seua família, per a poder alimentar la seua mare i els seus tretze germans. Tan jove i ja convertit en el cap de la casa, perquè el seu pare havia mort en no sé

quina guerra. Tots els dies s'alçava a les sis del matí i se'n tornava a les deu de la nit. Els caps de l'empresa, que era nord-americana, l'explotaven al màxim. La seua feina es basava en anar teixint sabates per mig franc l'hora per a després ser venudes per setanta dòlars com a mínim.

Un dia arribà un inspector laboral per a revisar si es reunien les condicions necessàries, i els peixos grossos amagaren tots aquells menors de diu anys. Va ser aleshores quan aquestos últims s'adonaren que els estaven enganyant i decidiren partir cap al continent que tenien al nord per a buscar una vida millor. Contactaren amb un home baixet, amb bigot, que semblava ric, i els prometé que podrien arribar a la costa andalusa per només seixanta francs. Això eren molts diners per a ells, però feren un esforç i li'ls portaren. Partirien diumenge a la nit amb un vaixell luxós, amb tota mena de comoditats. Moha s'acomiadà de la seua mare i de la resta de germans, prometent-los tornar tan prompte com poguera.

Quan vingué el dia pactat, es trobà amb una pastera de no més de quatre metres de llarg i dos d'ample. En eixe espai tan reduït havien de cabre quaranta companys? Buscaren l'home que els havia promocionat la idea de partir cap a un món millor, però no el trobaren enlloc. L'única esperança que tenien era agafar aquell "transatlàntic". Ho feren. Després de deu dies de viatge amb rumb incert, arribaren al cap de Gata, això sí, amb quinze persones menys que havien mort per les baixes temperatures i per la mala alimentació. Moha, per sort per a ell, hi havia arribat sa i estalvi.

Una vegada en territori almerienc, uns pocs turistes els ajudaren i els portaren al centre de salut més pròxim. Allí els atengueren durant cinc dies i, després, els feren abandonar el lloc. Moha estava en un país totalment desconegut, sense cap ajuda, sense diners, sense casa... Decidí passar la primera nit a una plaça, a l'endemà aniria a buscar feina. Quan s'alçà acudí a la fàbrica més propera, però no el contractaren perquè argumentaven que "*están todas las plazas ocupadas*". Així en trobà quatre o cinc més, fins que abandonà la recerca per al dia següent. En aquest tingué més sort i, de seguida, es posà a treballar al camp. Cobrava tres euros l'hora, un gran negoci per al cap, ja que a un espanyol li pagava tres vegades més. Però no totes les desgràcies s'acabaren en eixe indret, ja que la gent el mirava pel carrer amb mala cara. Mesos més tard comprengué que eixes mirades de malícia es devien al seu color de pell.

Moha vivia amb tretze immigrants més, que pagaven cinc-cents euros al mes per una casa que no tenia aigua calenta ni llum. Explotació, condicions inhumanes? Què va! Si estaven millor que a Mali! Per a la seua sort novament —tots els immigrants no en tenen tanta— una vegada ajudà una dona vella que estava sent atracada per dos veïns de la ciutat. Aquesta dona era la venedora d'una botiga d'aliments, les típiques que estan en girar el cantó. La primera cosa que féu va ser oferir-li treball, cosa a la qual Moha no s'hi pogué negar. Als pocs dies li oferí també que visquera amb ella. La seua vida havia acabat de donar un gir impressionant: amb una feina decent i un

lloc on poder dormir i menjar tranquil·lament. I tot gràcies a l'ajuda que mostrà a la velleta, a més de la ràpida acceptació que aquesta donà al jove immigrant.

Situacions com aquestes en què els immigrants ixen enganyats del seu país en busca d'un futur més digne són el pa nostre de cada dia. Les màfies aprofiten les ganes de fugir d'aquesta gent per a traficar amb ells. Pel camí moren molts, i els que arriben veuen que no era això el que esperaven. Estan igual, o pitjor, que quan habitaven el seu poble natal, ja que no tenen res ni ningú que els ajude. Cadascú s'ha de buscar la seua manera de viure: hi ha qui opta per la prostitució, qui opta pel "Top – Manta" (molt penalitzat, com si els cantants no guanyaren prou diners eixint a les portades de les revistes o fent concerts que consideren necessari pagar per escoltar la seua música. I si només m'agrada una cançó, per què m'he de gastar vint-i-dos euros?), qui preferix cremar-se l'esquena al camp o a l'obra. La societat, lluny de prestar-los el suport que caldria, veuen en ells uns enemics. Quan hi ha un robatori, "era immigrant el lladre"; quan hi ha un assassinat, "era romanés l'assassí". Però si ens fixem més, veurem que no tots els immigrants tenen eixe "agradable" tractament. Si el país de procedència és Anglaterra, Itàlia, França o Alemanya —països rics, països assassins— pareix que es tinga més respecte i tot cap als que vénen al nostre territori. Un anglés ha de ser necessàriament ric, mai podrà cometre cap assassinat ni robatori.

Per què no la mateixa cordialitat per a tots? Racisme? Apartheid? Sembla que no tots els drets humans es complixen com deuriem fer-ho. Una imatge m'apareix al cap: Tommie Smith i John Carlos, l'or i el bronze a la prova d'atletisme del mundial de Mèxic de 1968, alçant el puny com a símbol de resistència en una societat que no podia veure aquells que eren "diferents" als "blancs". Moltes fotografies sobre el fet i molt de traure pit des de dalt, per a prohibir-los, tot seguit, participar en les proves restants. Això sí que és llibertat d'expressió!

En conclusió, el primer pas que hem de donar és posar-nos en la seua pell. Què fariem si fórem nosaltres els que necessitàrem menjar? Què fariem per tal de donar vida a la nostra família? Què fariem en un territori on no coneixem ni la llengua ni res d'ell? Sobreviuríem deu o quinze dies en pastera anant cap a ningú sap on i patint les condicions més infrahumanes que ens podem imaginar? Tots, alguna vegada, hem sigut immigrants. Jo vaig nàixer ací, però el meu pare és d'allí, el meu avi és del nord, el meu besavi ve de l'est,... Solidaritat i tolerància, res més.

TORNANT CAP A CASA.

Sona el mòbil: és el despertador que m'avisava que són les set i mitja i toca tornar cap a casa. M'espere cinc minuts a què hi arribe l'autobús, puge, em col·loque al meu seient, em pose els auriculars i comence a escoltar música mantenint-me aliè a tot el que succeeix al vehicle. És també una manera de poder dormir amb tranquil·litat.

Diumenge, 10:00h, la nit s'ha acabat definitivament. Cal anar a gitar-se, no sense abans pegar un mosset al forn més pròxim. M'ho acabe ràpidament i arribe al meu pis. Em trac el meu vestit, sense l'originalitat dels altres, i em pose el pijama. Em gite, però no puc adormir-me. Després d'haver viatjat en pastera, d'haver xafat El Vaticà, d'haver vist sense poder fer res una bufetada masculista, d'haver defensat l'Horta com els de la Punta, d'haver pensat, parlat i menjat en valencià, d'haver sigut tocat per un agent de la Guàrdia Civil, després d'una nit inoblidable en què no he pogut parar de pensar, ara no em puc adormir. No és que patisca problemes d'insomni, però comence a traure conclusions.

Aquesta societat, la nostra societat ens agrade o no, té molts pareguts amb una simple festa de disfresses. El món està molt mal repartit, uns se n'aprofiten, mentre que altres no arriben a fi de mes. Uns compleixen condemna per trencar un vidre d'un cotxe, mentre que altres que maltracten la seua parella moltes vegades no arriben ni als deu anys en presó. Uns exploten els seus treballadors, mentre que altres són explotats. Uns fan moltes cases on no hi viu ningú, mentre que altres s'han de conformar en veure les cases buides des de davall del pont. Uns són anglesos, mentre que altres són marroquins. Uns tenen impunitat, mentre que altres per qualsevol cosa són penalitzats.

Quina és la solució que podem proposar? Una col·laboració mundial, una ajuda des de tots els sectors, utilitzar la paraula en compte de la violència, una unitat política en què el que realment interesse és l'ajuda al poble i no l'autobenefici, en què existisca el diàleg per a aconseguir projectes comuns i no discussions per un "ara governes tu, ara jo", un mirament cap a les minories més minoritzades i no favoritismes als que tenen més *money*, un respecte als que no són iguals que nosaltres, ja siga per raó de raça o de sexe, una acceptació al fet que existeixen nombroses cultures dins d'un mateix Estat. En definitiva, acabar amb tot aquest circ en què uns s'ho passen bé mentre que els altres només podem observar-ho. Si hi ha un lloc per a l'esperança, hem de seguir endavant i, si no, obrir-lo siga com siga.

A propòsit, el vestit que jo portava era d'espia, amb la meua jaqueta i els meus pantalons negres, camisa blanca, ulleres de sol i *pinganillo*. No era un agent 007, però ho intentava. En paraules fusterianes, anava de *voyeur*.

La pressó de la sorra

Jéssica Núñez Vives

Des de l'antiga Grècia, la paraula *persona* significa màscara. El tema que tractaré és un clar exemple de com les persones som allò extern, influenciable interpersonalment i a través dels mitjans de comunicació, persuasives, conformistes, obedients a l'autoritat, submises, etc. Tanmateix, no cal generalitzar.

Tan sols som una màscara més. Individus que participem en aquesta farsa. Sí, fins i tot, vivim en aquest teatre des que vam nàixer. Dia i nit, escoltem a la ràdio, als documentals o als informatius, de què anirà la pròxima obra i quin serà el paper assignat a cada actor emmascarat. Però no ens interessa res. Mirem on mirem, la sala està repleta de fem i fem. El nostre olfacte, a mesura que passa el temps, aprecia menys aquesta insuportable pudor. Potser açò siga el problema. Els espectadors estem massa còmodes al nostre seient i adoptem un conformisme modest. De sobte, va minvant el soroll i s'apaguen els llums. Tot està a punt. Els actors, aprofitant l'olor, es desitgen molta merda, s'obri el teló i comença la funció.

[Vull ara, fer un punt i a part per a dir-vos (si encara no se n'havíeu adonat) que açò era una xicoteta metàfora sobre la meua visió social del món.]

I per acabar d'introduir el tema, citaré un bell proverbi àrab:

“Entre la veritat i la mentida pot no haver més de quatre dits, la distància que separa l'orella de l'ull. Perquè el que t'han contat pot no ser veritat, si et deien mentides. Però el que tu has vist amb els teus propis ulls saps que és cert, i per a tu innegable ja. Allà on vages després proclamaràs aquella veritat, de la qual ets testimoni, i que no et deixarà, perquè l'has vista.”

Aquesta, una de tantes obres, s'esdevé al Sàhara Occidental. Per a situar-nos: un desert àrid, amb un clima de temperatures molt elevades de dia, i molt fredes de nit, i precipitacions escasses. Un país subdesenvolupat i no reconegut a hores d'ara. Amb una comunicació insuficient i amb molts habitants sahrauís que subsisteixen gràcies a les ajudes d'associacions com ara l' ACAPS (Associació Comarcal d'Ajuda al Poble Sahrauï). Cal destacar l'estat d'extrema pobresa que es viu i l'angoixa ocasionada a milers d'habitants a causa de la repressió per part del poder alauita i al Mur de la Vergonya.

Aquest és un mur de 2.500 km de llargària que separa la població sahrauï lliure de l'ocupada pel Marroc i deixa aïllat el 10% del Sàhara, on es troben les majors poblacions i les riqueses (mines de fosfats). On cal destacar l'ajuda, per exemple, de la Coalició Internacional “observatori per als recursos del Sàhara Occidental” (WSRW), que va denunciar a la companyia nord-americana que s'encarregava d'aquesta feina. Aquesta guerra constant on s'exposen les injustícies del territori, qüestions políti-

ques front a la irracionalitat d'altres potències del món, etc. Com l'exemple d'abans, impliquen tindre un exèrcit preparat per lluitar en qualsevol moment. Els EEUU i l'estat espanyol, territoris implicats directament al conflicte, han signat nombrosos acords comercials. També hi ha altres motius per recolzar el Marroc, com el cas de França: qüestions d'estratègia militar, ja que el Marroc és una zona des d'on França controla fàcilment tot el Magrib.

El mur, fruit d'una política interessada construït al 1980, ha estat emprat per a qüestions bèl·liques, és a dir, per motius innecessaris, amb armes, i polítics pel mig. Aquest mur simbolitza un perill permanent per als habitants nòmades i els seus animals, i que, exerceix un paper separatista entre les famílies i la seua felicitat. És necessari tindre un exèrcit armat i preparat a l'aguait per si esclata algun enfrontament. Açò suposa l'existència de 180.000 soldats encarregats d'aquesta tasca. En conseqüència, els homes (ja que les dones no poden anar-hi, reflectint-se ací un paper masculista en la societat) han d'abandonar la seua família per tal de jugar-se la vida, mentre que a la família els queda la desesperació de saber si tornaran a veure els homes una vegada s'han acomiadat d'ells.

Mentre que aquesta és la vida de molts homes, altres són desapareguts. En total 310 persones desaparegudes des d'octubre de 1975, van ser alliberades en juny de 1991 sense haver estat mai jutjades ni condemnades per cap delictes per les autoritats marroquines, que han negat durant 15 anys l'existència de presoners sahrauís al Marroc.

Ara analitzarem la burocràcia que han de sofrir aquests ex-detinguts. En arribar amb la seua família deuen presentar-se cada dos dies al comissari de policia i no poden desplaçar-se per les ciutats sense una autorització especial, acompanyada de la garantia d'un tutor responsable del seu retorn. Açò és una prova més de l'abús que sofreixen els sahrauís i la seua condició social, que en aquest cas no és de llibertat. I més encara, en tornar, cap empresa, ni pública ni privada, pot oferir-los treball. Per tant, aquest és un alliberament buròcrata i ben hipòcrita. Cal posar-se a pensar en aquest ambient per sentir-se una mica més impotent davant aquesta escena. Les qüestions polítiques no deixen d'estar presents. Aquests "presoners" són acusats de demanar la independència del Sàhara Occidental. Els assignen el paper de pertànyer al Front POLISARI (Front Popular d'Alliberament de Saguia el Hamra i Riu d'Or).

Els arrestaments i les tortures continuen practicant-se a les zones ocupades. La violència és present a les manifestacions pacífiques dels habitants d'Assa, Smara i l'Aaiun, cosa que demostra que el govern marroquí prefereix mantindre la seua dignitat i l'orgull abans que negar-se amb la raó, mitjançant les paraules i respectar, així, els drets humans de les persones; incloent-hi la llibertat, la igualtat i la solidaritat, així com també la tolerància activa que s'obté mitjançant el diàleg per tal d'arribar a entendre's amb els altres, clar, si es vol arribar a una entesa. Però no hem d'oblidar que els mateixos que apliquen aquesta violència ho fan des del poder, des dels seus

còmodes i frescos trons on mouen el dit i moren persones, perquè és la forma d'entesa a la qual volen arribar. Però, tant se val, ells ja han exterminat una part de la plaga i en acabar el joc, resideixen altra vegada igual d'avorrits.

Per una altra banda, cal admirar aquesta vida al Sàhara que és possible per moltes associacions. Principalment, es troben els campaments de refugiats que hi són als Daira o municipis. La població refugiada a Tinduf està repartida en quatre campaments anomenats Wilaila o províncies que són: Smara, Aaiun, Ausserd i Dajla. On el fonament de la societat són els xiquets i les dones. Aquests són el centre vital, i la càrrega que tenen assignada fa que puguen tirar endavant. Gràcies a aquestes persones que han tingut suficient consciència crítica i capacitat per crear associacions amb la fi d'acabar amb aquest problema, els xiquets poden gaudir d'uns estudis, d'uns aliments i d'un nivell de vida, encara que molt baix i injust. Des de 1991 es du a terme a tot l'estat espanyol el projecte de "Vacances en pau" (consistent a fer activitats durant tot l'hivern al País Valencià, per exemple, com obres de teatres, venda d'objectes relacionats amb el Sàhara, etc) on les famílies interessades en el projecte, l'objectiu del qual és finançar el viatge en avió dels xiquets sahrauís, de set fins a dotze anys tot i que hi ha excepcions per a aquells que estiguen malalts, hi col·laboren per a què puguen gaudir d'un estiu especial. En arribar l'estiu, aquestes famílies sols s'han d'encarregar de procurar la manutenció d'aquests, una experiència única. Realment és meravellosa ja que ells ho agraeixen amb cada gest, sols hem d'observar les relacions amb els seus tutors i la gent del seu entorn (abraços, besos, plors en acomiadar-se al mes de setembre, l'amor en la mirada i els potents somriures).

En arribar al seu poble els xiquets els portaran a les famílies un missatge solidari de recolzament i ajuda. També s'ofereix a aquestes famílies que han fet de tutors durant l'estiu, la possibilitat de viatjar al Sàhara per a conèixer millor la seua cultura, el seu entorn i la seua situació quotidiana. Cada vegada són més conscients d'aquesta realitat i a causa d'això es realitzen manifestacions a l'estat espanyol, com la de Madrid on el passat quinze de novembre del 2008 ens reunirem més de 10.000 persones de tot l'estat, per reclamar la independència del Sàhara. O bé, a través dels mitjans de comunicació com Internet, per on es consciencia els individus de tota mena del que està sofrint aquest poble, mitjançant pàgines web, on de vegades, s'hi ofereix la possibilitat d'expressar l'opinió. Es tracta de denunciar la falta de llibertat d'expressió especialment sobre assumptes relacionats amb la monarquia del Marroc i la disputa sobre el Sàhara Occidental. Perquè, per exemple, són constants les censures de revistes que tracten aquests temes tan "sensibles" condemnades per difamació i amb multes que poden arribar fins a la ruïna, afegint-hi temes com per què l'estat espanyol no deu impedir que els nouvinguts en sol·liciten asil i protecció, etc. També cal dir que la televisió, el mitjà més present en la societat i més consumida, per sort o per dissort, que un periòdic per exemple, no juga tot el paper que podria ja

que sols tracta els temes que li interessin al seu manipulador. Clar està que malgrat aquests impediments per adonar-nos-en del món real, qui vol viure conscient tracta de fer-ho i qui vol viure una vida com els romàntics de l'època, ho fa.

D'una altra banda, cal explicar l'imprescindible paper de la dona sahrauí en la seua societat. Mentre que els homes no estan a les seues khaimes, pels motius explicats abans, elles, que no poden anar-hi amb ells perquè són dones, construeixen dia a dia la casa, pedra a pedra, de l'administració econòmica i social del seu entorn. Causa aquesta, per la qual les relacions en el si del grup social s'han modificat un poc, sense passar-nos-en de la ratlla, respecte al paper de la dona. Per exemple, la dona té llibertat per a casar-se amb qui vulga, així com té dret al divorci i l'autoritat dels xiquets igual que l'home; però així i tot, els casos de divorci són molt pocs.

Les dones han estat integrades en programes de formació per a oferir-los l'ensenyament de les gestions als campaments i per a saber respondre en el futur a les exigències de la República sahrauí. S'han dut a terme en escoles exclusives per a dones i, de vegades, centres mixtos. Aquesta última informació ens permet situar-nos un poc més en el context de la dona, encara apartada.

Ara bé, és necessari que en tornar els homes de les seues ocupacions actuals, en siguin les dones les que no abandonen de la seua posició social fonamental, perquè ja està demostrat que elles estan igualment capacitades com els homes per a realitzar els mateixos treballs, ja que elles no sols valen per a l'administració i organització de la llar, sinó també per a viure com a ciutadanes lliures, amb drets d'actuar, defensar i participar en la seua societat. Tot i que l'aspecte negatiu és la difícil acceptació igualitària de la dona; si no, les dones també estarien al front del mur. Actualment, existeix una desigualtat que pot evolucionar cap a la igualtat si les dones no es conformen amb la seua posició en la jerarquia de la societat sahrauí.

Les dones i els homes en les seues khaimes o habitatges, practiquen el costum de beure el te (hi ha tres tipus de te): el primer amarg, com la vida; el segon, dolç com l'amor; i el tercer suau, com la mort. Aquestes dones vestides amb les seues *melfes*, sovint bones per a protegir-se de tempestats de sorra i també fruit de la religió, tot i que els homes de vegades porten burca, ells se la poden llevar i les dones sols a la seua khaima, practiquen aquest ritus, una cerimònia que és part de vida dels refugiats, dels combatents que lluiten al front per la llibertat, als nòmades repobladors de la RASD (República Àrab Sahrauí Democràtica) també als representants del Front POLISARI en l'estranger i en general, tot un culte a les famílies.

Al parlament de la RASD, república presidencialista, on el president és Mohamed Abdelaziz, li correspon el poder legislatiu, el control executiu i la mobilització popular. Dirigeix i gestiona la vida als campaments i a les zones alliberades.

Cal ara, explicar la situació política que originà aquesta lluita actual per l'autodeterminació del poble sahrauí. A l'any 1884 començà l'ocupació espanyola

del Sàhara Occidental fins a l'any 1935. El principal motiu d'autarquia és l'extracció de fosfats, interessos econòmics de la zona. Als anys 60 l'ONU decreta la descolonització dels territoris no independents i es transforma en una província espanyola. Més tard l'ONU exalta el dret del Sàhara a la seua independència i insta a Espanya a celebrar el referèndum per aquest motiu als anys 70.

Paral·lelament es fan les primeres extraccions de fosfats amb 150.000 tones. A l'any 73 comencen les conscienciacions dels sahrauís i les accions armades contra l'exèrcit colonial espanyol. Un any més tard, s'acorda, secretament entre Marroc i Mauritània el repartiment del Sàhara i el Front POLISARI incrementa les accions armades. A l'any 75 l'exèrcit espanyol abandona el territori sahrauí i aleshores el Marroc inicia la Marxa Verda (civils acompanyats de l'exèrcit, desfilant) i l'ocupa; el Sàhara Occidental deixà d'anomenar-se "Sàhara Espanyol" (cal destacar que actualment Espanya continua essent la potència colonitzadora i administradora fins que no se signe el tractat d'autodeterminació). Ací hem d'observar l'actitud de dues cultures que conviuen però són totalment diferents, es toleren però no s'accepten com a una unitat total. També hem d'evitar altres tipus d'actituds envers la cultura com: aquelles que accepten l'etnocentrisme (desembocant en xenofòbia, aporofòbia o racisme), o l'actitud romàntica de qui per combatre l'etnocentrisme exagera la seua pròpia cultura, o la paràlisi cultural on l'individu defensa la seua tradició exageradament a causa de la seua visió estàtica de les cultures. Per tant, hem de practicar una actitud intercultural on les diferents cultures mantenen una igualtat en tots els àmbits. La diversitat social tant dels ecosistemes, de les persones o dels animals és necessària ja que estem condicionats pel medi i pels factors biològics on les manifestacions diverses i diferents enriqueixen la nostra espècie humana amb les seues vessants: les formes de pensar, de vestir, formes d'originalitat especials i diferents, etc.

Aquest és un factor més que influeix en el color de la màscara d'aquesta espècie humana.

El poble sahrauí és bombardejat amb napalm i s'obté un genocidi, mentre que la resta de sahrauís es refugien en el desert algerià, prop de Tinduf, on es creen els campaments de refugiats que encara hui hi són. A partir d'ací, Espanya cedeix el Sàhara al Marroc i a Mauritània. L'ONU preveu el referèndum constantment, en el que el Marroc havia de signar però sempre s'ajorna. Mentre que a Espanya el govern socialista al 2004 realitza moviments diplomàtics de suport al Marroc. I des d'ací a l'actualitat, aquest ball vergonyós continua amagant, al darrere, poder, armament, morts, murs, guerres i el factor causant d'aquest conductisme humà: el capital.

Malgrat que la RASD està reconeguda cada vegada per més estats i la lluita continua vigent i en peu.

Els sahrauís lluiten per aquest motiu ja que, en ser reconeguts com a independents, es posaria punt i final als conflictes o, almenys, tindrien la possibilitat de deixar les

preparacions bèl·liques per al mur i podrien tornar amb les seues famílies, amb les dones i els xiquets, així com també tindrien possibilitats per a preocupar-se per altres qüestions com la millora del seu país, la industrialització, o els canvis a llarg termini per afavorir-los com a ciutadans i humans abans que res. No cal mencionar la felicitat que aconseguirien en travessar la sorda pedra que no deixa escoltar les peticions sahrauís amb perspectives diferents a les dictades per l'abús del poder.

Cal destacar el president del Sàhara: Mohamed Abdelaziz, qui ha conduït el POLISARI i a la RASD cap a un compromís polític amb la legalitat internacional sobretot recolzant el pla de les Nacions Unides (Pla Baker) al 2003. Les Nacions Unides són una organització intergovernamental mundial amb la finalitat de mantindre la pau, promoure la cooperació econòmica, cultural, social i humanitària, garantir la seguretat dels estats basant-se en principis d'autodeterminació i vetllar el respecte als drets humans. Al Pla Baker s'exposava un període d'autonomia del Sàhara dins de Marroc de quatre o cinc anys, i després d'aquest se celebraria un referèndum d'autodeterminació on el poble sahrauí decidiria el seu estatut: país independent o província integrada a Marroc. Com es preveia el Marroc no ho acceptà.

Per a concloure, després d'haver esmentat la funció del Mur de la Vergonya, de les persones desaparegudes, dels campaments de refugiats, de les associacions d'ajuda, dels mitjans de comunicació, de l'importantíssim paper de la dona, del paper de la política, les ocupacions espanyoles, marroquines i mauritanes i el paper de l'ONU, raonaré sobre diversos aspectes socials.

Als països desenvolupats hi ha problemes de consumisme, de drogoaddicció, de depressió, de suïcidi, contaminació ambiental, baralles familiars, fracàs escolar, faltes de respecte entre les persones, acumulació de capital i en resum, hi ha massa coses i per tant la gent d'aquests països no sap apreciar tot el que té, incloent-nos-hi nosaltres mateixos.

Mentre que als països subdesenvolupats aquestes situacions no es donen ja que no hi ha tants recursos, no hi ha excés de capital, per tant no hi ha consumisme ni acumulació de diners, ni és un lloc industrialitzat; això és, no hi ha contaminació mediambiental, l'oportunitat d'estudiar no es malbarata ja que és una cosa valuosa i escassa, i entre els sahrauís la vida familiar és molt respectuosa i d'amor, un clar exemple està en la salutació on després de saludar-se, pregunten per tota la seua família des de la dona fins a l'avi. I problemes com els suïcidis o la depressió ni tan sols són plantejats ja que les seues preocupacions són més importants, com la subsistència en la terra inhòspita en què hi viuen.

La conducta del Marroc en aquest cas, seria egoïsta ja que es provoca la situació de desigualtat, l'adquisició de territoris amb riqueses minerals i, en resum, la preocupació pels interessos propis i, si cal, matar per a aconseguir-los; s'obliden que són qüestions immorals i el problema resta solucionat. Mentre que els sahrauís, entre

ells i les associacions d'ajuda, fan un paper de persones altruistes ja que ajuden els altres sense esperar res a canvi perquè consideren que han de fer-ho, i sense tenir en compte els interessos propis. Responen a la reciprocitat i a la responsabilitat social ja que s'ajuden mútuament sense l'obligació de tornar el favor i tenen responsabilitat social ja que el seu paper influeix en la societat d'una forma positiva i amb la intencionalitat de millorar la seua condició i d'obtindre una vida digna.

També repercuteix ací l'autocrítica, que es dóna quan, a l'hora d'actuar, desatenem el judici de la consciència i aquesta actua com a jutge, lloant uns criteris i desaprovant-ne d'altres. I l'altre paper clau és la responsabilitat de referir-nos a éssers lliures i conscients que són amos dels seus propis actes, tot i que en aquesta obra és imprescindible l'actor anomenat "immoralitat" i l'actor anomenat "moralitat". Ara depèn de cada autocrítica, el paper de jutge, per saber de quin color és cada actor.

És indiscutible la realitat si és percebuda pel raonament que ocasiona cada sentit, com bé deixa veure el proverbi àrab citat al principi. Per tant, la realitat viscuda des d'una terra inhòspita, calorosa, en guerra, en lluita per la subsistència, amb patiment, amb evidències immorals i amb morts, és una mostra molt clara del nivell de vida, de la qualitat d'aquesta, que per una banda té carències però per l'altra, la seua riquesa és immensament enorme i envejable.

Aquesta veritat la saben millor que ningú aquells que la viuen dia a dia, aquells que la senten. Però, malgrat això, també són indiscutibles les qüestions subjectives, per tant, és indiscutible el punt màgic que adquireix la vida gràcies a una mirada especial, un somriure sincer, una bella paraula, una conversa plàcida, la companyia a les khaimes de la família i de les persones estimades, els tres tes, els balls, l'alegria que malgrat tota aquesta dolenta situació és present i constant; i, més encara, és el motiu pel qual viuen aquesta lluita tan intensa de la primera estrella fins a l'última quan ja tot és fosc. Per tant, les coses més insignificants d'aquesta vida són les més significants al llarg del temps, el claríssim exemple és el valor de la memòria, quan ja no ens queda res, vells i postrats al llit.

Potser amb la molesta lluminària dels llums i d'alguns aplaudiments els individus, que bocabadats i més capgirats que el quadre de Felip V, despertaran amb un bot del seient i es dissoldran entre la multitud. Llavors, se n'adonaran que hi ha altres tipus de llums a la sala: bombetes meloses, amb intel·lectes tan plàcids com la mel d'un eixam d'abelles, que encara enlluernen més. I d'ací la incomprensió de la introducció d'alguns espectadors, que mentre dormien, no plantaven les orelles a la representació teatral.

Tan sols, ara, he de plantejar una qüestió per als espectadors (i us recomane que enceneu la bombeta, que no els llums!) que potser desemboque tan melosament com ells, en la vida.

A què al·ludiu després de presenciar aquesta obra?

Poesia

Reunits en la muntanyeta dels Sants de Sueca, el 24 d'abril de 2009, els jurats del XXV premis literaris Joan Fuster, en la modalitat de POESIA, presidit pel SR. Regidor de Cultura de l'Ajuntament de Sueca, i que està integrat per N'Emili Piera i En Vicent Aleixandre, Acorden concedir els premis següents:

Accèssit:

Fabio Doppioni Blasco, del Col·legi Santa Maria de Vila-real, pel treball *Confesió a u mateix*.

3r Premi

Elisabet Hernández Valerio, del Col·legi Santa Maria de Vila-real, pel treball *Veu i silenci*.

2n Premi

David Pérez Bernabeu, de l'IES Enric Valor de Pego, pel treball *Calypto deslligada*

1r Premi

Làura Llàcer Carbó, de l'IES Lluís Simarro de Xàtiva, pel treball *Inspiració somniada*.

Inspiració somniada

Laura Llàcer Carbó

Les paraules que ara escric
unides pels llaços dels versos,
caminen seguint la senda dels paràgrafs
i esdevenen poesia al ser llegides
amb un cor que vulga desxifrar-les.

Estan tancades en la meva ment.
soterrades en la profunditat del meu cor,
transcrites per la ploma del meu braç,
i reflectides en un mirall de paper.
Creixent amb la inspiració que les nodreix.

Esborren del meu rostre la malenconia
silencien els records del dolor,
criden amb força l'esperança
omplint els somnis d'il·lusió.

Miren als ulls del qui les llig,
ensenyant allò que no es pot dir,
anomenant un a un els sentiments
continguts en caixes de paper
amagats en fulls de llibretes,
nostàlgies perdudes en les lletres
tan ben mesurades i escrites.

•oOo•

Comença un nou dia
la llum del sol reflectida en l'espill
ombreja la ja il·luminada habitació,
trencant amb l'obscuritat
en què dormien els somnis.

Una lleugera brisa matinal
soprén dins dels llençols

un cor ple d'emocions,
la nit ha dut l'amor a la ment
llançant-la dins un món de somnis.

Somriu amb complicitat i pensa en ella.
mai alçar-se havia sigut tan dolç
ha estat en el cel i ha baixat a la terra
ara sols vol abraçar-se al seu cos,
nomes necessita un instant amb ella.

Atrapat en un malson real,
trenca amb el somni que els apropava
reprement el camí de la realitat,
allunyant-se de la seva imatge
plorant per la dolorosa separació,
sols pot recordar els seus ulls...
té els ulls més preciosos... ulls color mel.

•oOo•

Estudie fins l'últim detall de cada paraula,
lluitant per descriure a la perfecció la teua bellesa.
Trencant amb els esquemes estructurats del meu cap,
envers les lliures tasses del meu cor
unint inspiració, tendresa i amor.

Sintetitze l'anàrquic conjunt de versos i rimes,
omplint el paper d'organitzades lletres
nascudes d'un imprecís i fugitiu pensament.
Reinventant, dirigint, els recursos de la mètrica
inserint i esborrant, gaudint d'una bona ètica.

Utilitze els recursos que em dóna la gramàtica,
reescriu rimes que em va donar la pràctica,
esquivant els obstacles que m'allunyen de l'estètica,
menyspreant les raons d'una dubtosa crítica.

He de parar, reflexionar, acabar...
Fer-te entendre.

Ajudant el teu cor a poder sentir,
el que aquests paràgrafs et volen dir.

Cuidant de l'ànima caiguda amb paraules d'amor,
travessant la dura barrera de la tristor,
utilitzant la tendresa d'una abraçada,
trencant amb el dolor amagat,
imprimint en els seus llavis un bes,
veu en els seus ulls que ja ha quedat pres.
Aferrat a un desig que ha nascut de la innocència.
Troba per fi la seva anima bessona.

•oOo•

Ens hem tornat llunyans amb el temps,
Silenciant els nostres cors amb paraules buides
Provoquem un anhel incomprendible cap a l'altre
Encaminant-nos cap a un futur d'oblit i distància
Resistim per orgull l'impuls d'estimar-nos avui
Aferrant-nos a un demà idíl·lic que no coneixem
No tinc cap resposta a aquestes preguntes,
Triades per un cor que gemega d'enyorança.

Un sol pensament tinc, una sola esperança.
No trie el camí fàcil, no renunciï a tot, visc.

Seu prop de mi i conta'm com t'ha anat.
Ompli de records la meua ment, d'allò que ens va fer riure.
Mira'm, mira'm i deixa que m'endinse en la teua claror.
No mai havia vist uns ulls tan bonics com els teus.
I sóc ací, esperant tornar-los a vore de prop.

•oOo•

Un moment furtat al temps
amb una mirada,
Ningú més a l'habitació,
tu, jo i el nostre amor.

Anhels que recorren les entranyes
volent eixir, respirar....

Manquen les paraules en un instant
tan precís, tan preciós.
Immersos en la tendresa de l'altre,
lluitem per tocar-nos,
Respirar el mateix aire
que ens furta l'altre a mossegades,
Arreplegant del nostre alè,
trossos de la nostra ànima,
Demanant a crits muts, pertànyer a l'altre
tant com posseir el seu cor....
Aferrant les mans i els llavis
que es comparteixen en la foscor.

Qui podria separar-nos
d'aquell instant tan íntim?
Un sol cor que batega en mig de dos pits,
un sol sentir,
Estimant sense por,
donant tot el que tenim...
Ja no sent tu o jo...
sinó nosaltres.

Penetrant en els ulls de l'altre
per trobar els més íntims desitjos,
entenem que som captius del que sentim,
Rient de tot allò que ens envolta,
la vida és un instant,
i en aquest instant som nosaltres.

Llegim les paraules que dibuixen els nostres llavis en l'aire.
Amor, amor dibuixat en els cristalls entelats de l'habitació.

•oOo•

Ahir vaig somiar que sostenia la teva mà,
mirant-la com si fos real, com si fos amb mi.
Oblidant el temps que m'ha separat d'ell
recordant la sensació, l'emoció, l'amor...
Em vaig despertar buscant el teu rostre,
somrient com qui vol plorar d'enyorança.
Captiu del pensament que m'arrelava al llit...
Omplint el meu cor d'aspra malenconia,
menjant dels records als que m'havia abocat la nit,
emprenia el dur camí del despertar,
Nàixer sota l'alba d'un nou dia...
Cridat pel cant dels ocells, m'allunye de la son,
alce la meva mirada, veig el sol i la seva llum.

Plore, no de por perquè sóc valent,
no de tristor perquè hi ha alegria.
Entenc que el temps passa,
però no m'allunya de l'esperança.
Riu el meu cor per sentir un nom, el seu nom...
L'únic completament inseparable de l'amor.

...la inspiració que naix d'un somni
l'esperança que creix d'un amor...

Calypso deslligada

David Pérez Bernabeu

‘CALYPSO DESLLIGADA’

En la densa solitud, l'espurna que pren
el lluet és fàcil de descobrir.
La mar és igual de solitària i immensa.
Només cal caminar per trobar-la, tan nua.
S'estén sobre l'arena, sota el sol,
com un sentiment impenetrable pels sentits.

En ella s'hi troben els ulls humits de Calypso.
Ella espera. Si creus que no l'has cridada
faries bé de revisar la teva consciència;
de segur que ho has fet. I l'estimes.
Ella també t'estima, i per això espera que hi tornes.

(El somni encara és calma. La mar, per contra, espera.)

No, Ulisses! Perquè t'entossudeixes a defugir d'ella?
Quina mortal trobaràs millor que les seves cames?
La mar se t'hi tornarà obscura,
com una nit eterna que et perseguirà.
Calypso deslligada és difícil de controlar.
Com vas a fugir ara de la seva ira?

Maleït per l'amant que et deixà anar el millor sospir,
de la teva curta existència.

‘KITTY CUPCAKE’

Les llàgrimes de mel et cauen com espurnes
dèbils, rodolant per verals
de crema i magdalena.

Només la roca ferma dels teus ulls,
entre grisos perlins i blau de Prússia,
és fonament de la meua passió vessada en tu.

I ara, humits com estan, els teus ulls semblen dissoldre's
en l'aigua amb què, tanmateix, amares el meu cos.

El desig assecarà la fel d'uns dies que passaran,
i només quedarà
la memòria agradable
i només així, tal vegada, les mans siguen capaces
d'amanagar les nostres energies paral·leles però mútues.

Però et veig, tan dolça i delicada,
que pense que les paraules més dolces i delicades
no poden sinó tacar
i deteriorar
part de la teva pell, o embrutar
la teva dolça i delicada ferida.

I me'n penedisc.
Inexorablement.
Però t'estime.

'PROCEDÈNCIA'

Sóc d'un lloc que si en mires al voltant,
només hi ha desert que xucla l'aigua que hi arriba.
Sóc d'un lloc que només en pronunciar el teu nom
et reconeixen de seguida.

La innocència del meu ésser
no és un signe d'identitat,
només la màgia que m'hi surt, de l'arrel i l'ascendència,
la magnífica procedència de la que diuen que provens.

Sóc d'un lloc tan dens i asfixiant que quan surts
comprends per fi què significa llibertat.
I aleshores estimes el que no sabies que existia.
Dels erms més estranys vaig sortir,
amb una forta i inaturable taquicàrdia
com si ressuscitara lentament
de l'excedència restant.

‘ABSÈNCIES DE L’ÀNIMA’

I, car ets invisible, escriuré amb llàgrimes el teu nom,
en el sospir del demà a l’occur pel crepuscle de la nit.
Apuntaré l’alba amb els llavis ensangonats
de clamar en foscor ton record
i les meues mans escriuran amb la rosa fluïda
dels meus llavis en la roca el teu nom.
En ells em deixaré la resta de les ungles, fins esqueixar la pell,
la carn dèbil per ta absència.

‘COMPANYA’

La cuirassa que em cobreix
no em deslliura de patir per tu.
És el cor on vius
allò que des de sempre m’ha fet esclau de la llibertat.

T’estime, deprecatiu de la fortuna
i el que tens, al fons de l’ànima, en la pitera
on he descansat els darrers dies de l’existència,
aparençant que només era un amic
que superficialment t’estimava.

És el teu nom el nom al qual responc
i és la teva veu l’única veu que sent que em crida.
I si hi ha un somriure que em fascina
o una llàgrima que em commou, és la teua.

I aquest cor delator no ha parat de dir-te
que et volia. A totes passades, la seva vigília
és una dedicació immortal que complau els sentiments
però no el somni, ni la fatiga.

La cuirassa que em cobreix
no em deslliura de patir per tu.
És el cor on vius
allò que des de sempre m’ha fet esclau de la llibertat.

'AIGUA D'ITÀLIA'

Dis-me, Itàlia, si hi ha paraules a la meua boca
que descriguen els teus llavis,
frases que detallen ta mirada,
signes que expressen en tu ma vesània.

Dis-me, Itàlia, què feres per ser tan bella,
quins secrets dissimulen els teus verdors
i, perquè m'atraus tant, cap a tu?

Quina frescor desprenen els teus vents,
quin fulgor esqueixen les teues matinades,
quina fragància desencadenen les teues flors
quin encens espurna la meua ment...?

En les teues nits negres de pigues d'estrelles
les teues aigües brillen tant com els ulls que et remiren,
reflecteixen en les teues pupil·les
un amor paral·lel que mai no acaba.

Quin encisament em va fer encisar-me de ta encisant bruixeria?

Foren aquelles veteranes roques
en què reposa ta immortal llengua?

Quina bellesa de tu no sé explicar
que mostrant-te'm plenament nua
no et sé detectar?

Una bellesa profunda que desperta de sa letargia
m'anella entre els seus ulls.
Aqueixos ulls que em miren
i em pregunten:
què serà de tu si no hi tornes?

'FLORA'

Et sent tan prop, Flora, que una passa més i seré
dins de tu, bategant-te al cor.

M'encisen, xiqueta meua, els teus ulls i el teu somriure,
inspirats tots dos, com versos d'aigua,
pel dimoni de la innocència que adorem.

Som un només, nina; dolçor
i melangia barrejades amb temperància
per la fusta valenta d'eben.
I em sostraus sempre, amb aqueixa mirada intensa,
d'àngel endimoniat però càndid.

I què fer sense tu? Abandonar el que estime
és desitjar morir innecessàriament.
Però sembla que ets evanescent, i que t'esvairàs
en qualsevol moment,
de tant com t'estime.

Com si desgastara,
només de mirar-los,
verals de roses i corsers.

Veü i silenci

Fabio Doppioni Blasco

I

*E io, che di mirare stava inteso,
vidi genti fangose in quel pantano,
ignude tutte, con semblante offeso.*

Dante, *Infern VII*

El gris d'un rellotge

M'enfonse en els incomptables quadres blancs
i tinc por de caure
i no sortir mai més.
Quan somie, veig la gent corrent nua i avergonyida;
i quan desperte, sent la gent contant mentides orgullosa;
i quan reaccione, cride.
Però ja he tornat a caure en un d'aquells incomptables quadres
blancs
(tan fons...);

ja no tinc temor d'ahir
i quan me n'adone, cride de nou
però ja he tornat a caure
en el somni on la gent s'ofega amb la culpabilitat,
en un d'aquells incomptables quadres blancs,
que, a tota hora, és el mateix.
Quan desperte,
la gent té por als dolents
(la gent que sovint fa molt de mal, sense motiu);

i quan estic al llit
la gent cruspeix i escopeix en el cor dels qui no són dolents
(aquesta és la gent que fa el bé, també, sense motiu).

I quan desperte... igual.
La gent continua corrent nua i avergonyida
buscant (no esperen mai), desesperant.
S'oculten de la seua pròpia mirada,
la mirada de la gent amb fam de parlar.

Estranye sols les teues paraules en la llengua nostra
i en deteste d'altres a la meua boca.
I els llavis i els ulls blaus...
frenètics, pateixen un agònic malestar
amalgamat pel compàs estrepitós de les seues obsessives veus
que són de qui fugen, salvatges, a corre-cuita.
I no hi ha més a dir,
perquè, potser has mort.

O potser encara no has nascut.
És necessari que em beses:
il·lusió, intimitat, rutina, rutina, rutina...
(un udol impertinent i inacabable de rutina fresca i viva).
La gent nua dels meus somnis
és ofegada amb delicades cordes de culpabilitat
i moquera a la fi del nas. POR.
A la gent dolenta no se li fa mal.

L'altra gent —eixa que diem que no ho és— no compta.

Torne a vore imatges (ho jure)
que ningú més veu.
Creus que comence a córrer
quan les cames van soles.
I tot va seguit:
una línia i una altra i una altra i...
Creus que no estic boja;
que m'estic fent més banal.

Però, i si no és veritat?
Però, i si sí que ho és?
Recorda: una línia
rere una altra i una altra i...

Tinc por de caure
i no saber com
alçar els dits ofegats que
mai troben l'eixida.

No hi ha roba.
Ni tan sols bruta o trencada.
Cobrim-nos el cos de sang!
Fiquem als peus i les mans fang!
Tot això per no ser bestiar.
I no trobarem pau
perquè sé que ja m'he consumit
trucant a les portes del cel;

Sé que en tinc, de dits...
però, on és el timbre? em canse de dir.
Pense a parar de córrer
per si m'espenten —segur que m'espenten—
i caic
en un d'aquells incomptables quadres blancs.

El blau del cel, el gris d'un rellotge.
La gent continua corrent i esvara i cau.
S'omplin de fang i sang
al temps que en buiden el cor (de fang i sang).

Tinc por de caure
i no saber com
alçar els dits ofegats que,
potser, aquesta volta,
trobaran un timbre.
I cridar?
Ara sí?

II

*“Guardaci ben! Ben son, ben son Beatrice.
Come degnasti d’accedere al monte?
Non sapei tu che qui è l’uom felice?”*

Dant, *Purgatori* XXX

Àngel de l’Infern

Em senta tan bé que em protegisques...
i és que jo no he nascut per açò:
jo he nascut per ferir,
per ferir-te a tu.

El miratge d’un somriure, ficció de felicitat;
la il·lusió de la sinceritat,
l’ombra d’un somni
que naix en la mentida.

Jo sóc allò del que has de fugir.
Jo sóc allò que cal odiar.
Jo sóc allò del que has de tenir por.
Tanmateix, t’apropes.

T’apropes i em protegeixes,
què fas? Quan la víctima va protegir l’assassí...
quan la gasela va xiuxiuejar paraules d’amor a l’oïda de la hiena...
quan la cura va lluitar a favor del verí...
quan el llessamí va donar la vida per la mala herba?

I ets tan meu com jo vulga fer-te creure.
Si poguera caminar deixant arrere el meu joc...
Per a què més sang? És sempre el mateix.
Fés el que et diuen els altres, et serà de més profit.

Corre i salva’t abans que no passe res pitjor.
Com un volcà
arrasaré amb tot allò que estiga al meu pas
i, per una estranya raó, no vull que tu estigues al davant.

Tot açò continuarà fins que...
Serà el teu despertar i desesperar fins que...
I no et ferirà fins que...
Perquè ningú no et descobrirà la veritat fins que...

... fins que òbriga les meues ales
per prendre una decisió per tots;
fins que òbriga les meues ales
per volar tan lluny que no pugues arribar;

fins que òbriga les meues ales
en un gest de dir adéu una nit estrellada;
les meues ales d'àngel,
l'absència de les quals et faran grunyar de dolor.

Les meues ales d'àngel,
que ja no t'hipnotitzaran enganyant-te amb una altra realitat.
Les meues ales d'àngel.
D'Àngel de l'Infern.

III

Busca-bo

Alguns diuen pedra, uns altres paper.
Però a la fi, tots es tallen amb les tisores.
Una mentida, que evidencia absència de raó,
em passa pel cap. Vull enganyar-me
a mi mateixa. Però és com jugar sola als escacs.
I estic tan contenta –res no importa-
puix vaig trobar tots els amics
dins del meu cap. I tres llunes:
dos d'elles discuteixen, l'última és droga.
I jo continue dient que sóc feliç.
Abraça un somni de vidre, que es reia de tu;
junt amb la sàdica ironia d'una vida d'alegria.
Busques el que més s'adapta al buit de les teues cames

o t'adaptes a les cames de qui et busca.
No sé si és un abatiment inaturable,
o l'absència d'unes mans que s'emboliquen al meu pèl,
però em quede curta si dic que desitge
beure del teu cos i que sé que moleste
amb la pell que ens separa d'estar més junts.

Torna a visitar-me en somnis.
Jure que després no me'n recorde.

Veü i silencia

Quina vergonya que em fa veure'm!
Quina vergonya!
Si tingués diners
per comprar-me una altra veü...

Narrativa

Reunits en la muntanyeta dels Sants de Sueca, el 24 d'abril de 2009, els jurats del XXIV premis literaris Joan Fuster, en la modalitat de NARRATIVA, presidit pel SR. Regidor de Cultura de l'Ajuntament de Sueca, i que està integrat per En Manolo Jardí, En Manolo Jardí, Na Marta Estrelles i Na Maria Villalba. Acorden concedir els premis següents:

Accèssits:

Laura Mars Carbó, de l'IES Joan Fuster de Sueca, pel treball *Allò que veus allà és la mar*.

Miguel Ugeda i Botella, de la Salle d'Alcoi, pel treball *El xiquet de Gaza*.

3r Premi

Álvaro Vicent Palazón, de l'IES L'Almadrava de Benidorm, pel treball *Marxa fúnebre per una titella*.

2n Premi

Lucia Martínez Albert, del Col·legi la Puríssima d'Alzira, pel treball *Passeig*.

1r Premi

Lara Comín Company, de l'IES Joan Fuster de Sueca, pel treball *Babel 09*.

Babel 09

Lara Comín Company

És hipnòtic, el mires i se t'acluquen els ulls, assegut al tamboret baix, de plàstic verd que tenim a la cuina estreta, a l'únic lloc lliure que queda, que és davant del vell foguer de gas butà, del foc mitjà, a sota de la gruixuda planxa de ferro colat, el cremador ja vell està encés en un envelat de color blavós transparent amb menudes espurnes ataronjades, que producte de l'ús i la ja mala combustió, giren rítmicament al voltant del cercle de foc.

El cervell també sembla que se t'encenga i se t'apague alhora; a sota un endoll que té el senyal d'una batedora, i al costat un interruptor de dubtosa utilitat que jo no he vist mai funcionar; un temporitzador d'aquells de campaneta parat, mort i un rellotge immòbil marcant eternament les dotze.

Al costat la resta del panell de planxa d'acer brunyit, com un espill, amb quatre botons de base redona amb una forma que a sobre és quadrada que sobresurt; de quatre cantons roms i una marqueta com un punt indicant remotament la funció, tres cap a dalt, i un cap avall, l'únic encés a sota de la planxa negra que l'escalfa lentament a més de donar tebior a la micro cuina. A sobre pots posar el pa a torrar i la cafetera, la italiana, la bomba partida pel mig i plena de nafres de la guerra, copets, cremades per baix, rajos de café negres al mig i café cremat de tapar-la mal per baix.

A sota de la botonera, la porta de vidre pur, sense marc amb barretes transversals semblant a la lluna de darrere d'un cotxe per evitar la humitat interior produïda per la coccio del que era en un temps un forn, esdevingut ara en un moble mini magatzem, prestatgeria, de porta transparent que ens mostra permanentment la natura morta que reposa al seu interior.

A l'esquerra una calaixera de tres calaixos, coronada en un cim de neu perpetua per una tapa de marbre blanc i a sobre per un microones, barreja de tecnologia de materials complicats de separar i reciclar; plàstic, vidre, metall... que a més ara llueix dos tonalitats: sépia per l'antic blanc del plàstic del marc de la porta; i l'embolcall, la caixa metàl·lica més blanca, que a més té la pintura esquerpada en algun racó.

A l'entrada, com el guardià de l'estança, el frigorífic, a joc amb l'entorn, no diríem que es un dels que anomenen ara "classe A" per l'eficiència energètica. Té una història i una fesomia que no poden amagar el pas del temps.

Els adhesius magnètics es van inventar, entre d'altres coses òbvies, per col·locar-les a sobre de les taques d'òxid que ens acaben sortint a les neveres, com les que s'acaben fent a la cara de les persones pel pas del temps i l'acció del Sol. Quan s'engega no tant, però quan para, recorda amb els tremolors i tret del fum, es clar, a la barca que fan servir el Bogart i L'Hepburn en blanc i negre a la "Reina d'Àfrica".

A la dreta del llum encisador i hipnòtic queda l'aixeta i la pica rentaplats i una porteta orientada, si fa no fa, al nord-est per on entren els primers rajos de Sol del matí i que coincideix amb el temps de carregar energies, i si ho veiem, un cert efecte balsàmic, tranquil·litzador i alhora tonificant.

El paisatge que s'hi veu si mires cap a la ventalla característica de la construcció del boom dels seixanta i dels setanta, que deixa passar la llum, la pols i el soroll i es global i mediterrània i mestissa i de tot menys estètica; doncs si mires cap a fora, si no fos pels diferents tons de roig i beige de les pintures aïllants de la humitat que s'hi veuen, podries pensar que estem a Palestina. Terrats tots creuats de fils plens de roba estesa amb tota la policromia possible; teules velles i forats als sostres de les cases deshabitades al costat de construccions de pur disseny, loft de pota negra, algun que altre acumulador solar, aparells d'aire condicionat de totes les formes, tamany i colors i per tot arreu com una germinació d'antenes clàssiques de televisió que volgueren rascar-li la panxa als núvols els dies de llevantada; i coses de la globalització i els nouvinguts, tot un fum com de paelles orientades al sud-est, el Canal Satèl·lit dels pobres sintonitzant emissores del Magreb, Romania, Lituània, Ucraïna; sovint en les comunitats amb fils d'una vintena de metres com a poc que van perillosament de la part alta de l'edifici a la vivenda per la façana, no son ben bé si no ho vols, ni els pals ni l'encordat dels trinquets de naus a vela però fa tot l'efecte quan bufa el vent.

Les siluetes al clarejar es retallen contra un cel blau fosc amb pinzellades rogenques, volent-se encendre de groc per baix mirant cap on s'endevina l'horitzó i en el buit que deixen alguns blocs de pisos, espurnegen les llums del que deuen ser la carretera o alguna que altra urbanització costanera; no devem estar gaire lluny d'un aeroport, s'intueixen els avions amb els llums d'aproximació encesos giravoltant, acostant-se i enfilant definitivament cap a un punt en concret al nord-oest, sempre el mateix.

El trenc d'alba deixa veure encara alguna que altra grua de la construcció, una singular torre de telefonia que començà a créixer al costat del campanaret d'una escola bressol parroquial i a hores d'ara li treu ja més de dos pams i el sostres il·luminats d'alguns edificis vells i referents del poble: com el mercat central, o l'inconfusible campanar de l'església de la Plaça amb la seva cúpula blavosa que enlluerna al tocar-la els rajos del sol Sol del migdia i a la vegada les motlles immenses, algunes exercint de repetidors farcides d'antenes de tota mena, altars erigits en honor als nous déus de la comunicació i l'entreteniment.

Algun que altre teuladí, coloms i gats per sobre de les teules velles, passejant-se elegants, vigilant, l'instinte, ocells, nius, ratolins, qui sap.

No arribarà a fer-ne ni cinc metres. No s'hi pot fer "taichi", però molta estona després, encara s'ensuma el flaïre del pa torrat, barrejat amb la dolçor del café vessat per mitjà de la italiana i cremat mentre la llum blavosa et paralitza i algú prepara suc

de taronja madura, que ja ho estan i entren els primers rajos de Sol pel llavador i sents els primers crits, que ja no veus, pel carrer de la gent que va o ve, camina i busca des d'eixes hores de la matinada; per les voreres del riu negre d'asfalt que anunciant la creixcuda diària de vida, va incrementant la seva remor de vehicles lleugers, pesats, sorollosos, discrets en una monotonia in crescendo tan sols trencada per alguna botzina i per l'udolar d'alguna sirena d'ambulància.

Les portes estimulen la sensibilitat. Realment no estàs mai sol, remor exterior, sorolls interiors, veus altes o crits, televisors, música, lladrucs i les portes, sovint la del tercer que quan es tanca recorda les trompetes del Judici Final, penses que tot s'ensorrarà; i la del cinqué, i la del terrat, com grinyola en forçar el pestell per obrir-lo.

L'ascensor comença amb un clac sec i mecànic, tot seguit, es comença a moure, inundant tot l'espai d'un soroll somort, ofegat, com misteriós, es cine clàssic, negre i pur, o moderna producció d'herois del còmic. Podria sonar així com l'ascensor de Batman o de Matrix o ser el soroll intern dels camarots del Titànic o el del ferri per anar a les illes de comiat de soltera; la vibració mor en una aturada seca, semblant a l'arrencada amb dos petits rebots d'un cable mai prou ajustat i un grinyol tot alhora; dos clacs i una empenta, dos clacs més per tancar les portes menudes i la gran, aquesta semiautomàtica, que s'abat contra la caixa, i la porta de la vivenda, i la pau, i el silenci.

Es fa tard, per baixar, habitualment no el faig servir, però avui el tinc a la planta.

L'interior és a joc, està integrat perfectament al paisatge. Un espill rotglejat que encara permet que et reconegues i endreces alguna cosa que no portes al seu lloc. Un tub fluorescent, a la banda contrària a sobre de les portes que misteriosament tan sols s'encén per la meitat. Si estiguera posat en vertical, semblaria que tot el pes del gas interior l'haguera fet anar tot a la banda de baix, quedant la de dalt buida, però posat en horitzontal no s'entén. Una botonera enorme, posada dreta, amb polsadors de plàstic, grans, engroguts i algun que altre amb una cremada. Ja s'entén que la privacitat i la intimitat que donen l'interior d'una cabina porta a deixar inexcusablement eixa empremta personal, eixe marcar el territori, eixe contemplar en la perspectiva del temps, l'obra ben feta i sentir-se'n orgullós, sobretot si ets un imbècil profund; un intercomunicador interior que no funciona, una placa, d'una mena de collonada d'estament oficial d'aquestos que vetllen permanentment per la nostra seguretat i el nostre benestar; la inexcusable del Ministeri d'Indústria de l'època preconstitucional, amb gallina i fletxes incloses, innumbrables marques d'adhesius dels que anuncien un anyà les vint i quatre hores amb numero de telèfon inclòs per si tens un problema amb un pany; te l'enganxen, el treus, ara un altre que ja no el treus tan bé i un altre una miqueta més alt fins que et canses i queda tot amb restes de goma.

Fer estadística i ciència és sovint molt avorrit i depriment, de baix fins on jo visc, triga uns vint i quatre segons. Entre entrar i sortir, posa-li'n trenta, mig minut, un

mínim de quatre baixades i pujades al dia fa dos minuts, que són una hora al mes, dotze hores l'any, que són mig dia, vuitanta anys, fan un mínim de quaranta dies dins de la caixeta i quaranta més esperant-la, quasi tres mesos, un terç de la gestació passat entrant i sortint d'eixe punyeter, antiestètic i sorollós ventre metàl·lic, la vida al rusc ja té aquesta mena de coses.

Pagat el tribut del bocinet de la teva vida al Déu del progrés i l'especulació, surts a un món amb una altra fesomia ben diferent, més fosca, les construccions de l'entorn barren el pas a la llum del carrer, la remor del riu d'asfalt, cobra embranzida darrere d'una porta d'aquelles que s'hi feien de cartó xapat i que malgrat tot i el dolent que ha del gust de la matèria primera, sota incomptables capes de vernís donant-li uns tons indefinits entre el marró brut i el rogenc acaobat, tampoc és suficient per alliberar-la de l'atac de l'arna. Doncs tot foradada per l'arna, reforçada a la part de sota per una planxa d'alumini estranyament feta a joc, del color de la resta, ni marró ni rogenc, és la guardiana del sorollet, quasi un xiuxiueig de la bomba elevadora de l'aigua, la de sempre, res d'esferes de depressió que semblen coets contra els teuladins dels que els posen al bell mig dels camps d'arròs quan aquest està madur; un tac i continua el fluït de la vida interior del gegant cos ple de vida i com humà; aigua que entra i volta per dins, es fa servir i surt i continua entrant i ens ajuda a posar-la a la dutxa o al perol.

I a l'esquerra, com en un columbari amb façana de plexiglàs transparent tot d'urnes ocupades i d'altres amb endolls i fils com esperant-ne una d'hidrogen líquid per conservar unes cendres que un dia és a reiniciar, els comptadors de la llum, un de més gran i tots els altres d'iguals, si et fixes, com nosaltres mateixa, com en una simfonia desafinada, cadascú voltant al seu ritme, l'escaient en funció de l'època de l'any o del moment del dia, frenètic, pausat o clínicament mort.

També l'escala, la pujada diferent per un món de sensacions, dels aromes, dels sorolls diferents, del Babel, un dels tants Babels en el que ha esdevingut la nostra i tantes vides; i baixant quatre graons la porta, de vidre, gran, transparent i marc d'al·encaixada al seu buit sense quasi màrgens amb la mínima sujecció i que en tancar cada vegada i amb la força de l'amortidor va desencaixant, tancant cada vegada amb matisos més metàl·lics i sorollosos i fent caure trossets de l'enguixat de la paret que lliga amb el metall del marc com l'aigua i l'oli i altra vegada l'artista, l'altamirà, si a la botonera de l'ascensor ens mostrava la seva habilitat en el domini del foc cremant-ne algun interruptor, a hores d'ara el que ens ensenya és la seva habilitat en el gravat en les parets de la cova, de la part comuna cova, probablement les de la seva pròpia no estiguen tant profusament decorades com aquesta entrada que de vegades si no es retoca semblen la Capella Sixtina de la imbecilitat; penis, vulves, fel·lacions o el que s'endevina que és això. Al Paleolític semblava que per la manera de treballar i les escenes representades l'artista fora un home, però avui amb l'evolució ja sabem que

L'estupidesa necessàriament no és de gènere, no podríem afirmar que estigueren més retardats avui els homes que les dones i aleshores és impossible deduir el gènere de l'artista endarrerit que et deixa la seva inconfusible empremta als llocs comuns.

Mediterráneo 121 entretallant les síl·labes i lentament és el que deia Said a un amic per la vorera tornant del col·legi. La casa on vivim té fins i tot un cartell on posa el seu nom.

Said viu al primer pis, tres trams menuts d'escala i ja està a la porta de casa seva. Són vivendes menudes, les de la primera planta són de lloguer, no estan massa ben vistes per la resta dels veïns tot i que no semblen massa conflictives. Són les més políticament correctes en els temps que ens han tocat viure; les de llogar i no comprar, les dels joves que sense massa mitjans volen marxar de casa, les de l'emigració, les del negoci que un senyor fa en certa manera, en les vides dels altres, que damunt per raons culturals o de base o per principis no acaben d'estar ben vistos per la resta dels veïns, donat que no són ni els més silenciosos, ni els més polits, ni els que més prompte contribueixen a les càrregues comunitàries.

El pare del Said era un treballador de la construcció, vivia amb uns companys en el que ara és el domicili familiar. Passat el temps d'estada que permet la llei espanyola, va voler exercir el dret a la reunificació familiar i vingueren la seva mare, ell mateix i la seva germana; al pis els antics companys del seu pare, havien anat poc a poc marxant, per finals de contracte o d'altres.

Una família de quatre persones omple i molt ja un espai vital tan menut, si a més sempre tens algun que altre parent o convidat a menjar, els cinquanta metres llargs de la vivenda, no donen per molt.

A l'altra porta de la primera planta els darrers temps han passat els Diop, malinesos; els Mbengue, guineans i ara hi son els germans El Hafidh que sol algerians. Són els fixos de la vivenda, amb dos o tres companys més que s'hi estan sempre canviant-se d'una manera més aleatòria per compartir treballs ocasionals, càrregues del lloguer etc.

Tècnicament no són dels anomenats pisos pastera, però és ben bé cert que el pis del Said té un personal estable, mentre que de l'altre entra i surt molta gent que es mou a un ritme diferent al nostre, que pensa diferent, que es pateja el poble cada dia envoltat de gent diferent. Ells, provant de trobar una faena que a hores d'ara comença a ser ja un bé escàs i que en els breus trams d'escala que hi ha fins a casa seva, els agrada tocar i reconèixer amb la mà a la paret; la deixen ben bruta de tant de tocar-la però tots fan el mateix, pujar o baixar i anar tocant-la amb la mà, acaronent-la amb la punta dels dits, com volent reconèixer i afirmar almenys el lloc que els proporciona una estona de descans entre un dia i un altre de recerca del quasi res, lluny de casa seva i la seva gent, provant de somriure amb la cara cansada per la desesperança.

Es una planta molt casolana on sovint s'ensuma olors d'olla, de col, de canella, d'espècies, de xai, poques vegades de peix i alguna que altra vegada d'haixix, encara que avui aquesta olor la trobes fins i tot a la porta de les escoles bressol; o coses tan extraordinàries com un joc de rodes de cotxe, cosa de les visites i del poc espai a l'interior.

Seguint per l'escala i deixant enrere les empremtes d'afirmació personal del primer pis, la llum augmenta, al segon el Ramón, la Fina i el Terry el seu gos.

En l'altra porta de la mateixa planta, els Arenes, del poble i vivint tot l'any a Andalusia, tret de les Falles i la sega; roba impecable, un toc d'adolescència malgrat els setanta que deuen tenir, van amb vespa pel poble, i no és la primera vegada que en parar i treure's el casc se li mou la perruca al senyor Rafael; i una certa fòbia de la seva dona a l'ascensor, raonablement suportable tractant-se d'una parella que viu al segon pis.

Seguint amunt ens trobem el que són les despulles d'una planta que en altre temps devia ser un ficus, al costat d'una finestreta que dóna a la paret d'un rentador i permet, si no ens posen cap cortineta, entrar llum directa als replans de l'escala; hi viuen Carles i Anna amb els seus dos fills ja grans. Tornant a fer servir la calculadora, tenen menys espai per cadascun del que hi ha a una cotxera tancada de tres per cinc amb la qual cosa es pot entendre com qüestions com la privacitat o la intimitat es deixen a la porta, no cal fer-les passar no hi caben, o són penya o no són res.

El Dimitru i la Maria viuen a l'altra porta, són romanesos. Fa anys que pertanyen a la comunitat i ja han deixat de justificar-se, en un principi es passaven la vida explicant que tots al seu país no són com els que apareixen a les notícies de la nostra televisió. Maria és menuda, sempre te pressa i si no et coneix no parla molt. Dimitru és un home, de físic gran i somriure immens que té un aspecte molt estrany, barreja els dos conceptes de la bellesa clàssica, als homes se'ls representava en forma de triangle i a les dones amb forma d'àmfora. Doncs ell és un home àmfora però gran.

Continuant l'ascensió cap a la llum hi viuen el Jose, la Dolors i la seva filla, l'Iris que està ficada en no sé quina mena d'enginyeria, que li ha canviat una mica el caràcter i la Lluna la seva gosseta, massa jove i massa desinquieta per compartir tan poc espai de vegades amb l'angoixa i la desesperança. L'altra porta del quart ara està desocupada, la persona que hi vivia va trigar quasi un any en reformar-la a la seva imatge i semblança. No hi treballava molta gent, però durant tot eixe temps, compartirem espai en la pols, el soroll, els materials i els estris de la construcció. Ara cosa de les reparacions, dels polígons urbanitzats i dels sectors amb número després que representen com una mena de plusvàlua personal per a les persones que hi van a viure, cosa que comporta automàticament una minusvàlua per als qui no ho poden fer; doncs en va deixar.

Al cinqué viuen el senyor Lluís i la senyora Rosario. Ells sí són senyors grans i amb una mobilitat que penja ja d'un fil. S'ajuden d'un bastó per caminar, tot i no ser

depenents, el pas del temps els ha minvat força. Foren durant molts anys emigrants a França, dels estalvis, quins temps devien ésser aquells, compraren el piset on viuen, un altre a la platja i ajudaren a casar a la seva filla. L'altre pis de la cinquena planta està llogat, és gent jove, els que ara hi viuen, no estan ni dues setmanes, són els meus veïns favorits, quan es queden fins a tard, compartim converses, soroll de la cisterna, de la tele, de les cadires, xiulets al gos, coses que els cauen a terra etc.

Al sisé hi visc jo amb els meus pares, el pis del costat ara és buit, hi va viure una parella de joves d'Astúries que va tornar a casa seva per coses de la feina. Bé, som tres a casa, o dos, o ningú. No és que siga un pis d'aquestos de llit calent però és clar que cadascun anem al nostre ritme i tret del moment del desdijuni que hem convertit en una mena de ritual zombi, tots som junts, tots col·laborem, però quines cares, la resta del dia coincidim o no tret per ara de l'hora d'anar a dormir.

Pels matins hem costa moure'm i m'agrada malgrat tot i les mancances l'estoneta i l'espai a la cuina. Viure al sisé és una putada quan l'ascensor no funciona o es queda obert, però molts matins en sortir de casa, notes el flaïre a net de sabó de la roba que està estesa als fils, just allí a dalt, que contrasta brutalment amb les olors que trobes a l'entrada de la comunitat: una barreja d'humitat, acidesa i amoníac producte de desaigues vells i poc aïllats i poc profunds. No és sempre, però recorda moltíssim dies les olors que s'ensumen al barri del Carme a València.

No és determinisme però es el que tenim i s'hi pot viure. Es una mena de Babel de gent que som absolutament diversos, forjats en mil batalles, vinguts de llocs llunyans que parlem, somiem i vivim d'una manera totalment diferent al del costat i al de baix i al de dalt i a més ara com a la Guerra dels Fràgils hem començat a parlar el mateix idioma, el de la por, el de la tristor, el de la incertesa de qui se sent fràgil, feble, sense altre recurs que les seves mans i el seu treball. En aquestos temps de l'anomenada crisi, moderna pesta del segle XXI que ha començat a infectar algunes cases perquè algú quan contrau la malaltia, contagia al seu entorn, primer la seva família i després els veïns que acaben mirant-se sovint als ulls quan es creuen, interrogant-se en silenci i sense vocalitzar dient "Tu encara treballes??"

Desenes d'històries en una comunitat que comença a parlar el llenguatge de la resignació i l'angoixa i com deia Said síl·laba a síl·laba i entretallat Mediterráneo 121; el següent número és el tres i els que vénen encara no els coneix, tot i que sap llegir una mica; i no és més que la placa i el telèfon de l'empresa que va fer el comú aïllament roig de les parets laterals de l'edifici com en tants edificis més del poble, que tenen el mateix cartell i en els quals segur s'ensuma la mateixa por, i es parla el mateix idioma.

Passeig

Lucia Martínez Albert

La dècada dels 70 del segle més sagnant de la història ens donava la benvinguda. Els nostres pares i avis ens contaven totes les penúries que havien passat i sempre acabaven amb la frase, “ai, si la joventut d’ara haguera passat el que nosaltres pasarem...!”

Ho reconec, fou una època molt difícil, però ara, aquesta generació d’adolescents que s’obria pas entre records terbis i dolents oblidava tot allò i amb rebel·lia pensava en el futur; un futur ple de projectes que uns quants anys enrere hagueren estat simples idil·lis en ment d’alguns bojos. El nostre himne d’esperança era Europa; possibilitats i música *pop*.

Pop, sí, era això el que sonava a tota hora en la ràdio. Ritmes atrevits i molta varietat que es feien un lloc en el nostre panorama musical. Aquell dia el cel era gris i pareixia que en un moment o altre, ens cauria. Entre els cúmuls de tristesa apareixien espais blavencs que, com si s’haguessin equivocat de cel, es tornaven a amagar. La veritat es que el pintor no li havia dedicat molt de temps al cel eixa matinada.

El camí que seguia era el mateix de sempre, un camí que no tenia res de particular excepte la monotonia. Malgrat això, m’agradava fer-lo, i cada vegada d’una manera diferent.

Recorde que de menuda seguia les línies del sòl com si fóra una equilibrista. Mentre reia i allargava els braços, li deia als meus pares que de segur que em contractarien al circ l’any vinent. Ells assentien i em passaven la mà pel cap. De menuda volia ser de tot, com la majoria dels xiquets. Ara em conformava en ser jo mateixa.

Cada dia trobava una distracció diferent al meu recorregut, moltes d’estes eren detalls sense importància, però m’encisava buscar-li l’encant.

Entre la gentada el vaig veure. I ell a mi. Caminava d’una manera estranya però simpàtica, distret, com un xiquet.

Sabia massa bé qui era i ell també sabia qui era jo, segur.

En un instant les nostres mirades es creuaren i com si fórem de les mateixes polaritats, ens repel·lirem. El coneixia ben bé per terceres persones, sabia molt més del que es podia imaginar, sabia què li agradava, la seua forma de ser... i, a la vegada, ell també sabia molt de mi. Ens coneixíem de fotografies i bons comentaris que ens feien somriure durant la setmana, però mai ens havíem vist en persona fins aquell instant. Realment érem uns desconeguts totalment coneguts. Eren detalls els que el feien especial i interessant, i em moria de ganes per parlar amb ell, per saber com s’expressava, per veure els moviments de les seues mans... Si el saludava em sentia

estúpida perquè a la cap i a la fi no ens coneixíem de forma directa, i si no el saludava em repetiria una i mil vegades l'oportunitat que havia deixat córrer.

Vaig topar-me amb una dona grossa que passejava un gosset amb el qual no guardava cap proporció, ell ja havia desaparegut entre un mar de caps de tot tipus. Mala sort. Jo era molt tímida. Però ell ho era més.

Per un instant havia oblidat el seu nom. No m'havia agradat mai recordar noms per l'estúpida mania d'associar-los amb una cara, però ara, amb altra visió de la vida més optimista això donava igual. No hi havia dues persones iguals al món. I el nom era una cosa secundària.

Tenia nom de concepte abstracte i difícil d'aconseguir, de concepte quasi impossible. Però m'agradava, era breu i concís, com ell.

Amb els seus ulls clars clavats en el meu pensament vaig continuar caminant. A la meua esquerra, hi havia un bar on els comentaris del partit del diumenge jugaven a amagar-se entre els núvols de fum que desprenien els havaners. Darrere d'aquests, homes ullerosos i cansats de la vida compartien les poques experiències que els quedaven amb els gots de conyac i semblants seus. Monòtons, grisos.

El color gris desapareixia poc a poc t'Espanya. La televisió en blanc i negre i el No-do donaven pas a millors mitjans de comunicació a tot color. El moviment *hippie* era ja quasi tant estés com els biquinis i els malucs de les dones a les platges i pareixia que tot anava a millor. Grans artistes sorgien de diversos punts del país i duïen el seu nom arreu del món. Milloraren molt les condicions i nosaltres, les dones, tinguérem ja més comoditats a l'hora d'estudiar.

En una travessa va aparèixer de nou aquella dona. Molts amb to de burla l'anomenaven "la boja dels gats". Per a mi era una dona excepcional.

Tenia una filla amb la qual no es parlava perquè aquella va voler una millor vida allunyada de totes les seues arrels i un net, almenys pel que li havien contat. No sabia qui era el pare, només volia que no haguera patit la seua menuda i que la seguira estimant.

Va perdre el seu home fa vint o vint-i-tres anys tal vegada més anys, o no, no ho recorda, per a ella, el temps s'aturà en eixe moment.

Era un home alt i robust, segons conten les seues fotografies. Lluïa un bigoti que era la moda en eixa època i els seus cabells eren obscurs. Amb molta valentia va lluitar a la guerra defenent les seues idees, però una mala passada d'un que es feia passar per amic seu el va sentenciar a mort a molts pocs dies d'acabar la guerra. La seua vídua acudia amb regularitat a fer-li companyia on creia que estava soterrat, sense por de que l'agafassen. No s'amagava de ningú perquè el que menys l'importava era morir.

Tenia els cabells greixosos arreplegats amb una simple pinça i durant molt de temps va anar amb un vestit negre, de dol. Tal vegada tinguera molts iguals, o no. Què més dona, eixa dona vivia com obligació, per no alterar l'ordre establert.

Canvià quan els felins es creuaren en sa vida. Com que ella vivia prop d'un descampat, en una casa a la que se li notava el temps i que el seu home havia cuidat durant molts anys, molt prompte començaren a aparéixer pel pati de sa casa intrusos, ocupes.

Hi havia desenes de gats anònims, blanquets com la neu, bruts de fang, altres amb la pell bruna, més grans, cadells...

Un dia d'estiu, mentre la pobra dona desdejunava al pati, un gatet se li acostà. Pareixia famolenc i es llepava la pota. Amb un somriure que ja era foraster a la seua boca li donà unes molletes del poc pa que tenia. I per un moment, després de molt de temps, es va sentir útil.

Els meus avis no li veien utilitat a tots aquells aparells estranys que s'havien introduït en ma casa gràcies a l'ajuda econòmica dels meus pares. Un dia aparegueren amb una gran mena de caixa i uns platells negres i rodons. Aquells foren els meus primers discos de vinil, tendències juvenils vingudes del Regne Unit de la mà d'un quartet de cantants amb els cabells obscurs i xuleria dins del seu cos. Adolescents que ràpidament aconseguiren la fama fent ombra a altres bons cantants.

Poc a poc, la fama d'aquella bona dona que alimentava als gatets es va anar estenent entre el xicotet regne felí del descampat fins que alimentà assíduament a més de cinquanta gatets amb el menjar que li sobrava.

Encara no s'havia acostumat a cuinar per a una persona només i amb l'excedent alimentava als gatets que amb rictus suplicant s'acostaven a ella.

Passat un temps, es va adonar que als gatets no els agradava veure-la tant de negre i va tornar a traure del seu armari els vestits florals i colorits. Uns vestits alegres que l'havien vist passejar per la platja agafada del seu home en anys millors. Que havien decorat l'esplanada del port tres mesos abans de què esclatara la guerra. Que l'havien vist somiar i desitjar no despertar-se mai d'aquella meravella. Ara eren simples records coberts de pols al fons del seu armari de la memòria. Ja no li importava passar fam si els seus amics se saciaven encara que fos una vegada al dia. Els simpàtics animalets li tornaren la felicitat que havia perdut i li feren veure que no hi havia que rendir-se. Tornà a cuidar els seus cabells ja blancs i a pintar-se els llavis amb un vermell intens que seguia intacte al frasquet.

Jo admirava a aquella dona i no reparava ens els durs comentaris que feien d'ella mentre creuava el carrer.

Sense adonar-me'n, havia arribat pràcticament a la meitat del meu recorregut; un xicotet parc que es veia plagat ara de xiquets que eixien de l'escola. Les seues mares, animadament xerraven entre elles, debatent sobre quin nen anava millor amb els estudis i sobre lo cara que estava la vida. Mentrestant, els xiquets jugaven a indis i vaquers i s'amagaven entre els matolls i els pins alhora que reien i cridaven.

La veritat es que m'agradava passar pel parc, per eixe pulmó de la ciutat entre grans edificis. De menuda solia jugar allí i ara m'alimentava de records i veient jugar als demés innocentment.

La innocència és un tret característic dels més menuts de la casa. Per desgràcia, encara veia molts xiquets que no gaudien d'eixa qualitat. Als periòdics contemplava imatges desoladores de nens guerrers, que en compte de jugar amb baldufes o pilotes, juguen amb pistoles i armes. També observava la mirada penetrant d'eixes mares, lluitadores sense reconeixement que dia a dia es donaven als seus fills i em preguntava què, per què no venien cap ací, on la situació anava a millor, on tindrien drets, aliments i educació...

Un dels xiquets més educats dels que coneixia, era l'Ahmed. Era un xiquet de color, molt diferent a la resta. Des de feia uns quants mesos, ajudava durant les vesprades a la dona dels gats amb el menjar per als felins. De tant en tant, ella li donava alguns diners per ajudar a la seua família, però de normal, només l'alimentava, que per a ell, això era ja suficient. Ahmed havia vingut ací farà cosa de tres o quatre anys, quan encara era un xiquet molt menut. Ell i son pare intentaven aconseguir la major quantitat de diners per enviar-los a la dona i a les germanetes que romanien al seu país. El pare treballava unes terres properes a la ciutat durant els mesos de collita i la resta de l'any l'ocupaven amb prous problemes a fabriques com a mà d'obra barata. Dic problemes, perquè no era molt normal trobar-se amb gent així i a molts els feia un poc de nosa contractar-los. Però molt prompte, tant l'Ahmed com son pare, foren respectats i coneguts per una gran part del barri. Els veïns els donaven quelcoms per subsistir i sempre que havien de fer alguna faeneta, avisaven al treballador pare i sempre rebia alguna propina per fer el treball que ningú no volia fer.

Ahmed tenia la pell bruna i els cabells obscurs i rulls, a més d'una gran boca amb unes dents molt blanques. Sempre somreia allà on estigués i mostrava un gran interès per tot. Es passava les vesprades amb aquella dona que li contava dia rere dia els seus records i la seua trista infantesa i l'escoltava encisat cada vegada, com si fos la primera vegada que ho sentia.

Un poc més endavant, vaig veure aquell gran panell on s'anunciaven unes vivendes d'ensomni, amb hipoteques eternes que s'amagaven de forma subliminar entre els dos grans banys i la terrassa de cada vivenda de 80 metres quadrats.

Darrere d'ell, els millors inversors havien trobat una llar i l'amor d'una pobra dona. Gats...

M'agraden els gats, són els animals més pareguts a les persones, no com els gossos, que perden eixa capacitat d'assemblar-se a nosaltres en el moment que se'ls dona el qualificatiu de "fidels". Gats hi ha de molts tipus. Uns embafosos que resten tota la vida amb la mare, altres de rebels, d'aquests que mostren les ungles (especialment les femelles), altres que romanen distants, absents, gats que cuiden

els seus bigotis i et miraven amb superioritat, gats bojós, que resten tot el dia amb el seu *mèn* descontrolat.

Des de menuda havia pensat que a l'interior de cada gat s'amagava l'ànima d'alguna persona que havia abandonat aquest món. Fins i tot, els meus malsons estaven poblats de gats amb cos de persones. Executius vestits de negre amb maletins i rictus seriós. Tenien uns cuidats bigotis i uns grans ulls verds, màgics.

Pel meu passeig sempre trobava gats. I sabia que aquests gats eren persones molt properes a mi. Els mirava amb respecte i cert temor mentres ells es xuclaven les potes i amablement es fregaven la cara.

El millor d'aquests companys de quatre potes, és que tenen 7 vides, no és fantàstic? Cada una millor que l'altra, per a superar l'anterior. Un gran assaig esperant l'apoteòsica sèptima vida.

Això de tindre més vides és una cosa que sempre m'he plantejat, des de menuda. Sobre tot quan m'oferien fer dues coses que m'agradaven. M'agradava pensar que passaria si poguera triar ambdues opcions per separat. Triar una i després de veure les seues conseqüències, escollir l'altra. Però sempre m'havien dit que no somiara tant, que vida només hi havia una i que el que fera en ella, que ho fera perquè jo volia, sense coaccions externes. La xiqueta amb il·lusions va anar consumint-se i cada vegada es va anar fent més realista amb una gran tristor.

El cel continuava com abans, trist, i aquesta tristor va desencadenar una pluja imminent, lleu al principi però que anà agafant força a cada segon que passava. Rient em vaig cobrir el cap amb una carpeta i vaig accelerar la marxa per arribar a aquell lloc, que en aquests moments, és el que menys importa.

L'aire calent em colpejà la cara només obrir la porta. Era un aire asfixiant, aclaparant, un aire que s'havia colat en unes dates i una estació que no li tocava i que en qualsevol moment podia donar pas a la pitjor gelada. Traïdor, i a la vegada divertit.

Vaig amagar el cap entre la jaqueta blava i claví les mans a les butxaques. Arrastrant les meues passes vaig començar de nou aquell trajecte que ja me'l podia fer amb els ulls tancats, de tantes vegades que l'havia recorregut. Avui el cel estava pintat amb tonalitats càlides i feia goig veure'l.

Com de costum, vaig girar a l'esquerra i em vaig enfilem per la travessa. No em sentia bé del tot, però no em preocupava, doncs ja estava acostumada. Taral·lejant les melodies dels grups estrangers, no vaig reparar en aquell gat que em mirava amb respecte i inclús pareixia preocupat...

La preocupació principal de la generació dels més majors era la política. No hi havia dia que mentre dinàvem no sorgís el tema clau. La política. Als meus pares no els agradava la indiferència que mostràvem els joves enfront aquesta situació i es feien creus pensant que passaria el dia de demà. Nosaltres vivíem amb el nostre

pop i les revistes del cor, les que havien passat la censura. Miràvem des de fora la situació del país, com si no fóra el nostre futur...

Mentre veia el meu rostre reflectit als paradors de les botigues reflexionava sobre el meu futur, què volia ser en aquesta vida, on volia viure, si em volia casar, en què treballaria... Per norma quasi general, no m'agradava fer plans, però m'adonava a mesura que creixia que això no podia ser, que qualsevol dia se'ns tiraria el temps damunt i no sabríem eixir-nos-en.

Quan vaig estar prop del descampat el vaig observar amb deteniment mentre una sensació desagradable m'amenaçava. Veia a la dona parlant amb un nen moré que vaig reconèixer a l'instant, l'Ahmed i amb altre que desconeixia i que es quedà mirant-me fixament durant una bona estona.

Em recreava observant la casa de la meravellosa boja dels gats quant de repent, una sensació de mareig i debilitat m'inundà el cos...

El seu cos ja de dona tremolava dèbilment. Havia perdut ja aquell to més moré i ara la veia encara més pàl·lida entre les parets blanques. Com de costum, li vaig agafar la mà i li vaig fer una besada amb tendresa. Com a resposta, elevà quasi imperceptiblement el dit índex i obrí els ulls; uns ulls verds, com els dels gats.

Aquella visita era ja com un ritual, tots els dies, en acabar les classes, em dirigia a l'hospital per fer-li companyia. No la coneixia el suficient com per a tindre eixa actitud, però hi havia alguna mena de vincle que m'impedia oblidar-la, deixar-la allí, amb la soledat i l'olor característic dels hospitals.

Un amic en comú havia fet que ens coneguérem, però mai de forma directa. Parlava d'ella entre classes i aïlladament m'ensenyava fotografies seues d'arxiu. Tenia alguna cosa que la feia molt especial, tal vegada el seu nom, tan breu i preciós, o el seu somriure, fugaç, però penetrant.

Ocorregué aquella vesprada assolejada, com tots els dies, es dirigia a l'hospital per fer-se les proves i rebre les vitamines adients. Feia dies que la notava més dèbil, però devia ser a causa dels maldecaps familiars i els exàmens que estaven en el seu apogeu. Eixe dia ja no va poder més, mentre contemplava la casa de l'àvia, que ho era sens saber-ho, va caure a terra, deixant pel sòl documents, apunts, bolígrafs i retalls de premsa. Jo, que l'observava a una distància considerable, vaig acostar-me a ella el més ràpid que vaig poder, seguit de l'Ahmed. Entre els dos la portarem d'urgència a l'hospital que restava a uns cinquanta metres.

Després de moltes proves, ens comunicaren que el seu estat de salut era molt delicat i que ja no podien fer molt més per ella, sols esperar fins que ens diguera adéu.

Quan recuperà el coneixement uns dies després i em veié al seu costat, va fer una cara entre alegria i desconcert. Sense pressa, que no hi havia, li ho vaig contar tot, punt per punt, què li havia passat i com havia arribat allí, però sense dir-li la notícia terrible que m'havien donat els metges.

Aquelles vesprades eren màgiques, parlaven tot el que volíem sobre els nostres gustos i preferències i réiem junts, i la veia riure, i veia com aquella llum, anava consumint-se a mesura que passaven els dies, encara que ella ho volgués dissimular. Cada dia era amarg si no estava amb ella, si no em cerciorava de què encara era viva i si no li estrenyia la mà amb força, com a ella li agradava.

Escoltàvem tot plegats la ràdio i ens ficàvem al dia de totes aquelles notícies que preocupaven al món. Llegíem llibres fins la matinada o fins que ella tenia forces, sense importar-me les classes ni els estudis.

Passaren els anys, i visquérem la transició junts, i la instauració de la democràcia. I llegirem molt més i descobrirem aquell sentiment tant potent que és, l'amor.

La vaig perdre una vesprada de tardor, reclinada en el meu pit escoltant cançons de cantants exiliats. L'última estrofa d'aquella cançó es va veure interrompuda per un so agut i prolongat, se n'anava... Amb llàgrimes als ulls i a penes sense força, vaig avisar a un metge. En qüestió de segons, unes infermeres em manaven que abandonés la sala mentre un home prou major amb una bata blanca corria per la sala agafant tota mena d'instrumental mèdic.

Romania absent a la sala d'espera quan aparegué el metge, que amb tristesa em digué: "ja no es podia fer més, dona gràcies, perquè no esperàvem que durara tant de temps..."

El dia del soterrament plovia i els gats miolaven mentre es mullaven sense remei. Tothom plorava la pèrdua i em mirava sens saber quina cara posar. Passades les setmanes, tot pareixia que havia tornat a la normalitat; la dona continuava alimentant als felins amb els diners que li atorgava l'Estat de pensió, Ahmed i son pare ajudaven a la seua família en la distància i prometien que molt prompte podrien tornar a retrobar-se i els mateixos homes grisos parlaven al bar sobre futbol.

Però per a mi, res tornà a ser igual sense aquell trosset de Mar, al cor de la ciutat...

Marxa fúnebre per a una titella

Álvaro Vicent Palazón

Va esclatar la bombeta, i en l'obscuritat d'aquella minúscula habitació només s'escoltaren els gemecs de Donovan i el dèbil percutit que provoca la sang en caure dels llavis al terra.

Cap dels dos es va moure i el silenci va ofegar els últims laments del borratxo.

Crosby Barrows va ratllar amb les ungles la taula al voltant de la qual s'havien situat, però ni tan sols aquell gest que li havia provocat icterícia a ell mateix, va arrancar alguna paraula a l'altre.

Sospirà.

Donovan començà a taral·larejar la mateixa cançó. Va intentar-ho almenys, i mentrestant Crosby, assegut enfront seu, esperava la seua fi.

Dumas era un nan de gairebé un metre i pocs centímetres més. Les seues petjades eren tan insignificants que ningú no va advertir la seva entrada al local fins que va disparar contra una de les ampolles que hi havia darrere la barra.

I allà estava ell, amb aquell gest pintat a la cara, entre desafiant i desaprovador, abillat amb el seu acostumat esmoquin —heretat, probablement, del ninot d'un ventríloc ja jubilat— i un raquític cigarret estrenyit entre les dents, grogues de nicotina i ràbia.

Afortunadament l'ampolla estava buida, les provisions d'alcohol escassejaven últimament. Els efectes de la Llei Seca començaven a fer-se notar, els pesos pesants de la indústria havien caigut un darrere l'altre, s'havien acabat els anys daurats del contraban. Només aquella ampolla serviria per a proveir una dotzena de clients. Per fortuna estava buida, tan buida com el local.

Rere l'esclat, el primer en girar-se va ser Salas, que rentava els gots prop del lloc on havia encertat el mini gàngster. Va detindre la seva feina, abandonant la resta de gots que acabarien per ofegar-se en el fregador, es va recolzar sobre la barra mentre un furgadents dansava dalt i baix entre els seus llavis i expectant però amb cara de fàstic, va contemplar el següent acte del nan.

Assegut en una taula al centre del local, Donovan fumava envoltat d'un núvol espès mentre jugava un solitari amb una baralla malparada. L'únic client, de no ser perquè era el propietari del local. Absent, sense apartar la mirada de les cartes, ni tan sols quan l'ampolla havia esclatat, pareixia aventurar el que anava a ocórrer i no es va immutar el més mínim. No ho va fer, al cap i a la fi, perquè la seua imaginació no va acostar-se el més mínim al que anava a produir-se.

Dumas va avançar entre les taules desocupades, lentament, sumit en l'expectació que provocaven els seus passos. Els altres dos s'havien detingut, abandonant les seues preocupacions per a observar l'intrús. No es que tingueren por, no almenys de Dumas, encara que anara armat fins a les dents. Però no, el nan era només un avís del que estava per vindre, no anava a emprar aquella pipa per a encertar qualsevol altra cosa que no fos una ampolla.

Es va acostar a Donovan, li va passejar les mans pel pit, per les axil·les, per les cames... mentre l'altre, inamovible, es deixava tocar. Donovan i Dumas estaven a la mateixa alçada, cap dels dos havia de forçar els ulls per a mirar més enllà, encara que el primer estava assegut i el segon, en peu.

Va dirigir-se cap a la barra, la va rodejar i es va ficar darrere, al costat de Salas. No feia falta escorcollar al "*chilango*", ambdós es coneixien ben bé. Dumas va allargar el braç entre les caixes buides que hi havia davall la barra i va extraure una escopeta del calibre 27. Només un tir hauria bastat per fer-lo desaparèixer, no hauria sobreviscut ni l'esmoquin.

Davant l'atempta mirada del seu públic va tornar al centre de la pista arrastrant l'escopeta pel terra; aquella figura raquítica seria incapaç d'alçar l'arma més enllà d'un pam de terra. Va passejar la mà lliure per l'interior de sa jaqueta i, girant-se en direcció a la porta del local, extragué un xiulet. Se'l va apropar als llavis i de seguit un ensordidor bram va donar la benvinguda a tres nous inquilins.

Els dos primers eren tot un, no només perquè eren bessons, també perquè en sumar els seus cervells el resultat seria el propi d'una sola persona. Els Flannigan's brothers eren, per dir-ho d'una altra forma, dos caps de suro, incapaços de raonar per ells mateixos. Ambdós custodiaven a l'últim dels bandits, el cap Sheldrake.

Sheldrake era tan intel·ligent com per a deixar-se envoltar per aquella fauna. Al costat de Dumas, el líder aparentava més jove, més ben plantat, més pacífic, més alt. Al costat del bessons, més astut, més prim, més segur. Sheldrake era, a més de tot açò, el rei de la ciutat en assumptes de contraban d'alcohol. Un tro que havia vist perillar amb l'aparició d'aquell nou local, regentat per Donovan, que ofería una copa per nit i persona a un preu molt més reduït del que ell havia imposat als seus clients.

Dumas va tornar a la barra. Aquesta vegada es va situar davant, va trepar entre els tamborets i, rere un llarg i desmanyotat espectacle de contorsionisme, va aconseguir seure en un d'ells.

-Ja saps, un tequila! I no vull qualsevol tequila –no es tractava d'una petició, més bé d'una amenaça. Ho va descobrir Salas, a la vegada que el nan deixava la pipa damunt la barra, encara que molt prop de les seves mans, apuntant al mexicà-, de segur que a la rebotiga tens alguna ampolla d'aquell que adulteren els teus cosins a Tijuana. Ja saps, aquell que ens oferies abans, quan eres... "un dels nostres".

Guardaven les seues paraules, pronunciades amb aquella veueta tan fina i ridícula com corrosiva, la rancor que havia propiciat l'abandó de Salas temps enrere, quan va deixar de treballar per a Sheldrake. Una rancor que, diluïda amb tequila, no trigaria en convertir-se en venjança.

Salas va assentir sense dir paraula. Va tardar uns pocs minuts en tornar amb dues ampolles del tequila que ell mateix s'encarregava d'adulterar en els baixos del local seguint la recepta que els seus cosins li havien ensenyat. Va destapar la primera i va omplir fins a desbordar el got del nan.

Els dos bessons romanien custodiant la porta del local, com dues estàtues, inamovibles. Sheldrake havia avançat pel bar amb la mirada fixa, va alliberar Dumas d'aquella càrrega, i ara era ell qui subjectava l'escopeta apuntant al propietari del bar.

-Suposo que després d'aquesta entrada triomfal deuria presentar-me – va allargar el braç per a aferrar una cadira y la va col·locar just enfront de Donovan, qui havia abandonat, ara ja sí per complet, el pacífic solitari. - Em dic Sheldrake. -Un somriure es va apoderar de la seua cara. Un somriure diabòlic, pervers, tan ample que va deixar veure la seva dentadura perfecta, blanca. Era un home tan impecable que de segur es rentava les dents amb sabó.

—El cert és que tinc igual qui sigues. Què voleu tu i la teua tropa?

Sheldrake va fer un gest amb el cap. Acabava d'adonar-se que Donovan no sabia qui era ell.

—Bé, calma. No tenim pressa. Potser una copa m'inspire.

Donovan va negar amb el cap. Sheldrake va fer un gest de resignació, va apuntalar l'escopeta sobre el seu genoll amb el canó apuntant el sostre que hi havia damunt dels seus caps i va estrènyer el gatell. Va començar a ploure cendra.

Donovan va mirar Salas, i amb un gest de mà li va fer acostar-se amb l'ampolla de tequila que subjectava.

—Posa-li un got.

—Ves, no era tan difícil. -Va tornar a somriure, però aquesta vegada va ser forçós, no va ensenyar les dents. Potser, emprar l'escopeta no li havia agradat del tot. —Defet, aquest es el motiu de la meua visita. Vull comprovar que té el teu alcohol per a què els meus clients el preferisquen.

—D'acord. Un got i se n'aneu.

Sheldrake va negar amb els ulls tancats.

—No ho crec, amic. Ja ho he dit, no tenim pressa.

Donovan va sospirar.

—Però, quina classe de bar és aquest? —Va preguntar Sheldrake, sorprès, mentre passejava la mirada pel local— No hi ha ningú.

—Ací la gent en beu un got i se'n va. —Va fer un somriure d'autocomplaença— Només un per persona i nit.

—Aleshores per a què tantes taules?

Salas va interrompre la conversa. Va deixar dos gots damunt la taula i els va omplir fins a vessar. Va tornar a la barra, on Dumas ja havia buidat el seu primer tequila.

—No mames, *guey*, ja l'has buidat?

—Açò —va dir assenyalant el got— sabia millor abans.

—Aquest és meu —tot fent referència al tequila— L'adultere jo mateix en una banyera al soterrani. No temes, és la mateixa recepta. Però... ja l'has buidat, perquè no tireu?

—Ja saps, —nega— mai tenim pressa.

—Què més voleu?

—De qui? —estranyat. L'assenyala. —De tu?—Va entretancar els ulls, era una mirada de ràbia— Venjança.

—Fa molt de temps que vaig anar-me'n, *guey*. No té sentit açò.

—Ja saps, la venjança és un plat que es serveix fred.

—El meu sofriment no us servirà de res. A més, no pense tornar amb vosaltres.

—Potser no tornes, però el teu sofriment ens servirà de totes formes. —Cada vegada li costava més respirar, es notava esgotat— Amb la teua partida vas ferir el nostre honor, el nostre orgull. Ens vas abandonar, ens vas traïr després de tota la confiança que havíem dipositat amb tu. —Per primera vegada va apartar la seva mirada de la del "*chilango*", la va dirigir cap al seu got, i en adonar-se que estava buit el va omplir fins a vessar de tequila— Només en aquestos casos té sentit la venjança, ho vaig llegir en algun tractat filosòfic, un tal Nietzsche. —Rere l'esforç que li havia suposat pronunciar aquell cognom, el nan va buidar el got d'un sol glop— Només quan ha sofert l'honor, la venjança el pot restaurar. —Va respirar de forma sonora. Va tancar els ulls, però va ser de forma involuntària i encara que va tractar d'obrir-los, va ser impossible. Presa de la por, fruit d'aquella repentina foscor, va palpar violentament la superfície de la barra i, en trobar la pipa, es va barallar amb les ombres disparant a dretre i sinistre.

Salas va ser el primer en caure. Els Flannigan's brothers també es retorceren al fons del local. El que va ser inexplicable, després de tot, va ser que Dumas també caiguera i no precisament per una ferida de bala.

Molt abans d'açò, potser una mica abans que Dumas li explicara a Salas el sentit de la seua venjança parafrasejant el filòsof alemany, Sheldrake també havia degustat el sabor del tequila d'un sol glop.

—Doncs, jo no sé què li veuen. —Va sentenciar Sheldrake. — Ací només es pot beure una copa per nit, i ni tan sols es pot seure.

—Això és. Només servim una copa, i no volem que els clients es queden ací.

—I quin sentit té si no podeu obtindre tot el benefici?

—És millor prevenir. No volem que cap client isca d'ací borratxo, si el troba algun policia no trigarà en delatar-nos.

—Encara no té sentit per a mi. Des que vas obrir el teu local, molts clients no tornen pel meu.

—Per ací tampoc tornen. Mai he vist la mateixa cara més d'una vegada.

Aquelles paraules no pareixien convèncer el cap. Va agafar la botella de tequila i va omplir el seu got. Quan es va disposar a beure'l va veure el got de Donovan i, en descobrir-lo tan ple com abans, el va senyalar amb la barbata.

—No beus?

—Mai. Sóc abstemi. I Salas també. —Es va girar, i va comprovar com el mexicà conversava amb el nan. —Tot l'alcohol que hi ha ací és per als clients.

—Tinc igual, beu! —Va ser una amenaça, Donovan ho va descobrir en el moviment del canó de la 27. Ambdós van beure a la vegada, però Sheldrake se'l va acabar d'una sentada i l'altre només li va pegar un glop breu, encara que suficient per a descobrir que no era del seu gust.

—I què fa un abstemi al càrrec d'un bar de copes?

—Ah, jo sóc una titella. Només complisc ordres.

—Ordres? —De sobte, la seua veu se sentia més dèbil, més fràgil. - De qui?

—De dalt. —Va assenyalar amb el dit el mateix lloc sobre els seus caps on abans Sheldrake havia disparat.

—Doncs, vull parlar amb aquells de dalt. — Va tancar els ulls. Els va obrir però les seues parpelles havien trigat un temps en obeir-lo. —Vull tancar aquest local!

Sheldrake va començar a marejar-se, encara que amb els ulls tancats. Va apressar l'escopeta i la va moure cap a totes direccions. Un segon abans que estrenyera per segona vegada el gatell, Donovan es va resguardar sota la taula. A més d'aquell tir es van escoltar uns altres, però no havien sigut tan propers i estrepitosos. Quan Donovan va traure el cap, ja no quedava ningú en peu en aquell lloc.

—D'acord. Només volem que ens digues on has aconseguit l'alcohol i et deixarem anar.—Crosby subjectava el cap del borratxo, que ballava d'un costat a un altre. Cap mètode, ni tan sols la violència, li havia servit al policia per a arrancar alguna paraula a aquell individu. —Si no ens ho dius ara, o descobrirem més tard, però ningú et lliurarà de la presó.

El que preocupava Crosby no era només l'incompliment de la Llei Seca, la premsa local informava cada dia en els seus titulars sobre l'onada de morts que s'havien donat inexplicablement per tota la ciutat, totes en les mateixes condicions. Centenars de persones amb els ulls cremats, mortes per ingesta d'alcohol adulterat il·legalment.

I justament quan la investigació pareixia haver tocat fons, una trucada va avisar el comissari de l'escandalós espectacle d'un borratxo enmig del carrer.

Algú va tocar la porta, Crosby va arrossegar la cadira per a poder alçar-se. Va eixir uns segons. En tornar, es va dirigir a Donovan de forma decidida:

—D'acord. Potser ja ho hàgem descobert. Hem trobat un local, hi havia cinc persones dins. Totes mortes. Tres d'elles per ferides de bala. Els altres dos... tenen els mateixos símptomes que la resta de morts per tota la ciutat. Ingesta de tequila mal adulterat en una banyera sense netejar. Era aquest el local, amic?

Donovan no va respondre. Per a ell ja tot s'havia tornat obscur. Tal i com imaginava, els seus ulls també havien deixat de veure, senyal d'una mort ràpida encara que dolorosa.

Va tornar a taral·lejar la mateixa cançó entre gemecs de por. Era la Marxa fúnebre per a una titella.

Còmic

Reunits en la muntanyeta dels Sants de Sueca, el 24 d'abril de 2009, els jurats del XXV premis literaris Joan Fuster, en la modalitat de CÒMIC, presidit pel SR. Regidor de Cultura de l'Ajuntament de Sueca, i que està integrat per N'Abel Guarinos i En Manel Chaqués, Acorden concedir els premis següents:

3r Premi

Desert

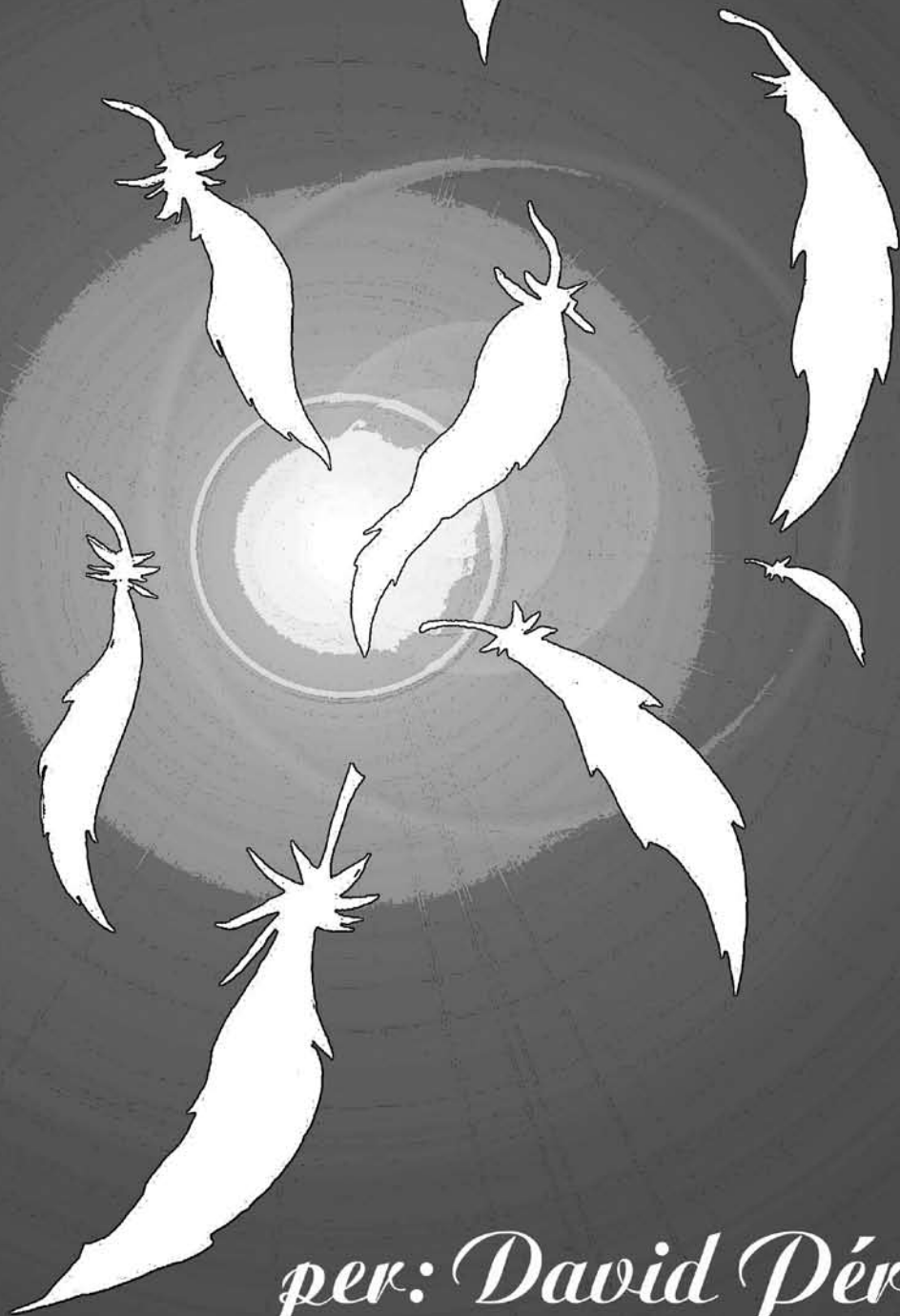
2n Premi

David Pérez Bernabeu, de l'IES Enric Valor de Pego, pel treball *Recerca de l'horitzó*.

1r Premi

Desert

Recerca a l'horitzó

per: David Pérez

En un lloc de València,
el nom del qual no acerte a recordar...
vivía un pollet tan graciós com delicat.

Això de 'delicat'
ho haurem de veure
més detingudament.

INX!
INX!
INX!

Sol passar-se els dies jugant a la
pilota, o amb el seu Fernando Torres.

La meua habitació
és només una capsa anti-
ga de sabates, amb falses
finestres de paper.

Però, rere aque-
lla finestra de
paper transpa-
rent, una estil-
litzada figura
s'apropa a la
capsa escoltada
per una ombra
en forma de
fel·lí perillós...
Sembla la seua
estimada ama,
vigilada per un
gat somrient.

Aleshores,
i d'imprevist,
una mà agra-
dable obri la teu-
lada amb summa
facilitat i trau pel
descobert sostre
la figura paral·lit-
zada i atònita, tot i
que segura i ferma,
del nostre pollet
protagonista.
Què li anirà a dir la
seua delerada ama
per traure-lo de la
seua menuda però
agradable casa?

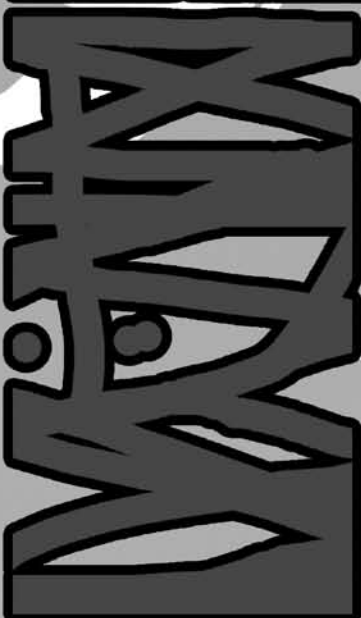
Amb compte,
amb compte, ama,
que només tinc un cap!

Ho sent molt,
sent molt molestar-te,
però, sembla que ha desa-
paregut el teu pare.
Tal vegada va ser anit.

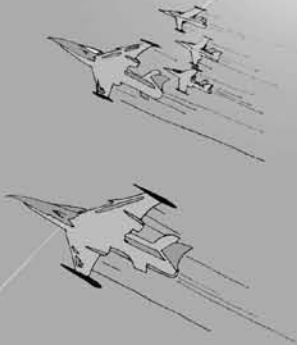

Així que he pensat que voldries anar a buscar-lo i he preparat una mica la teua partida. Tens el meu permís per marxar i només voldria que tornares el més aviat possible, encara que no el trobes en el teu camí. Nosaltres avisarem a qui ens puga ajudar en la recerca i penjarem cartells perquè la gent hi puga col·laborar. Bon viatge, i sort, amic.

I tant és així que els avions solquen el cel de dia...

I el pollet que parla fins i tot amb grans personatges d'actualitat com ara gent vinculada als esports...

...I de nit

Que no vaig a cridar a Raúl!, dic, I perquè va fugir el teu pare? El deixaries anar-se'n de nou si el trobares?

NO, mai

I quan va pel carrer, especialment els coneguts l'aturen i li pregunten com va la recerca del seu pare; que si el poden ajudar o que el cridaran si se'l troben en alguna gabià d'alguna tenda d'animals, en alguna casa, o passejant al bell mig d'un bosc...

Ostres! El professor de Física i el seu deixeble... Hauria de tocar el dos...

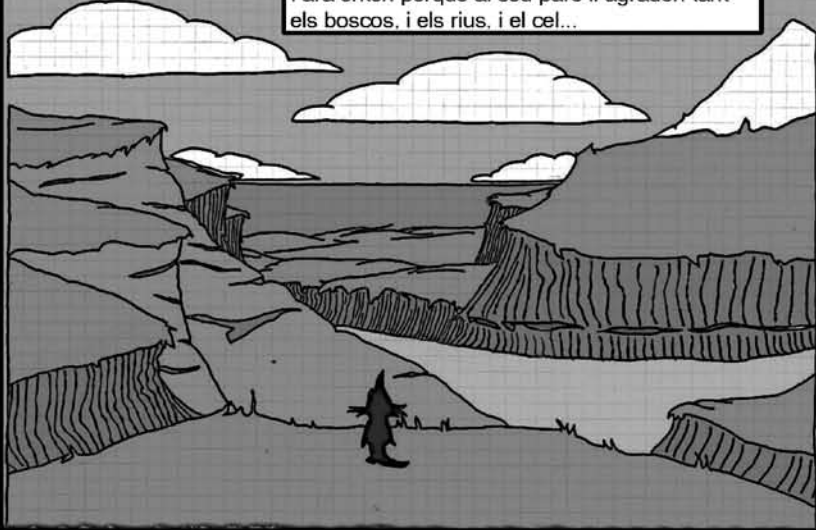
Al bell mig del
bosc?
En què es-
taria pensant!

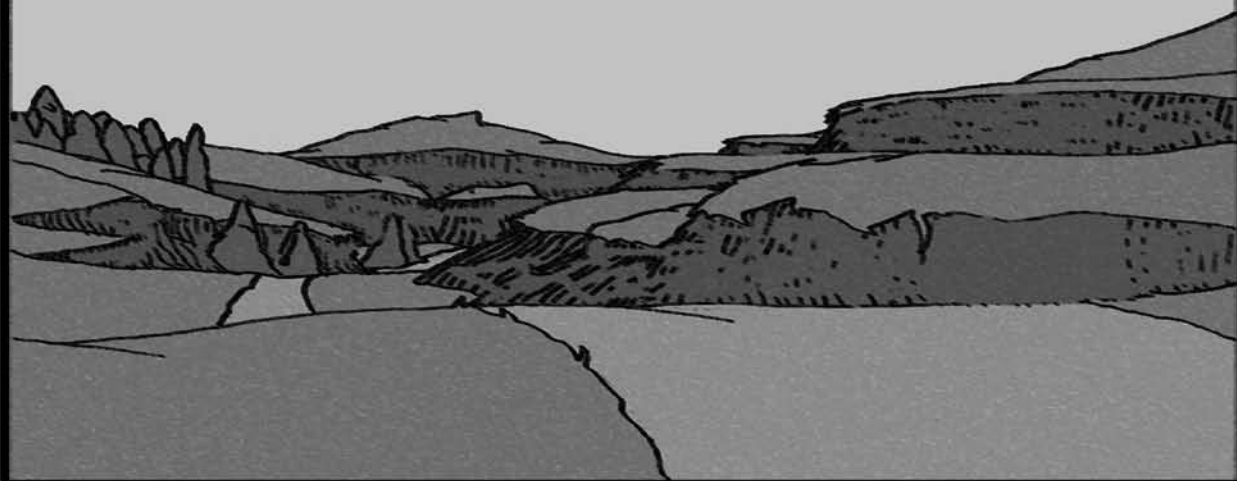
Allà deurà d'estar!

I ara entén perquè al seu pare li agraden tant
els boscos, i els rius, i el cel...

On pot estar sinó, el seu pare?

Farà cosa d'un parell de dies
que vaig veure en la direcció que camines
un ocell poc usual... Sí. Perquè?

>>Per això busca al bosc i pregunta a cada animal que s'hi troba al camí.

Que si he vist el teu pare?

No, personalment no l'he vist. Però podria donar-te un consell: jo sempre trobe el que busque a la línia de l'horitzó. Allà el trobaràs. Sort, amic.

Moltes gràcies, formiga. Potser el teu consell m'ajude a trobar-lo.

És clar que sí.

I el pollet camina, però a l'horitzó no troba el seu pare, sinó una xiqueta sobre la gespa...

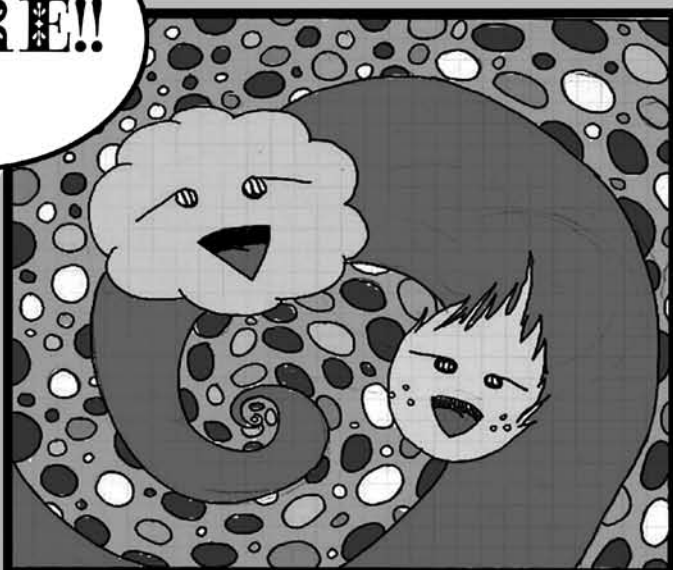
Així que busques el teu pare?

Sí. I he començat a buscar-lo per allà.

Doncs t'ajudarem a buscar-lo! no, Espurna?

PAIRE!!

Efectivament, el pollet ha trobat el seu pare. És de nit; la xiqueta ja havia marxat a casa, al capvespre, per temor de perdre el seu. Però l'alegria de recuperar-lo ha sigut gran. Ara cal tornar-hi.

Pare, per fi t'he trobat! Estava preocupat. Es pot saber què t'ha passat?

Si pensava tornar-hi... Però indefinidament

I aquesta ha sigut la meua història... O més bé la del meu pare. És cert que tots tenim un pare, però hem de cercar-lo bé; assegurar-nos-en.

Tots tenim una Recerca a l'horitzó...

I jo prometo no escapar mai més.

Fins que es descuideu...

Teatre

Reunits en la muntanyeta dels Sants de Sueca, el 24 d'abril de 2009, els jurats del XXV premis literaris Joan Fuster, en la modalitat de TEATRE, presidit pel SR. Regidor de Cultura de l'Ajuntament de Sueca, i que està integrat per N'Abel Guarinos i En Manel Chaqués, Acorden concedir els premis següents:

Accèssit

Samuel Subiela Escat, del Col·legi Nuestra Sra del Rosario de Paterna, pel treball *Vull tocar a la teua ciutat*.

3r Premi

Raquel Romero Escrivà i Olga Vercher Monzó, de l'IES Joan Fuster de Bellreguard, pel treball *El kivi banyat*.

2n Premi

Ana Garcia Escrivà i Àngela Vidal Pérez, de l'IES Joan Fuster de Bellreguard, pel treball *L'illa telefònica*.

1r Premi

Paula Frasset Pellicer i Aina Escrivà Garcia, de l'IES Joan Fuster de Bellreguard, pel treball *Tot queda en família*.

Tot queda en família

Paula Frasset Pellicer i Aina Escrivà Garcia

ACTE I

(S'obri el teló, i apareix el consultori mèdic del poble, que malgrat ser ben matí ja està ple de gent, asseguda o prenent torn. Al fons es veu el mostrador on es troba la secretària i una dona major. Assegudes en les cadires d'espera estan la resta dels pacients que són dues dones majors, una mare i el seu fill malalt. A la part dreta de l'escenari s'hi troba la porta que dona lloc a la consulta del metge. La il·luminació va augmentant poc a poc, mentre sona la música, que per contra anirà disminuint.)

ESCENA I

REME: (Amb un to de veu indignat i cansat). Ja li he dit que la metgessa Marina no la pot atendre encara, que si vostè vol veure-la haurà de prendre torn com han fet tots els altres.

EMPAR: (Sense mirar Reme). Això sí que té botons, malalta que estic i no vol atendre'm.

REME: I què vols que faça jo Empar, jo sóc una manada, si a mi em diuen que ací ningú passa sinó han pres torn abans. Doncs ningú passa.

CONSUELO: (Mirant al cel). *Aiii..si Franco* alçara el cap. Això no passava, que hui en dia molt de *médico* i molta carrera, però estàs morint-te i ni el miren sinó tens torn.

PAQUI: Abans anava el metge a casa i tot, a l'hora que feia falta, estos són uns ganduls que no tenen ganes de fer feina, com cobren igual a final de mes, prefereixen atendre'n a cinc, en torn, que soles tenen una grip, que a deu de nosaltres, que estem cada dia més delicats.

CONSUELO: Tens tota la raó Paqui...veges tu si he de saber jo dos dies abans que vaig a caure malalta.

EMPAR: No si al final acabarem tots com el senyor alcalde, sense torn i al clot.

JÚLIA: (Sorpresa i intrigada). Com el senyor alcalde? Què li va passar?

EMPAR: Que no te n'has assabentat?Al nostre difunt alcalde, va morir perquè els metges de hui en dia es van negar a atendre'l.

REME: Empar, ja saps massa bé que don Jesús, no va vindre perquè no va voler, perquè si en ve algun molt greu l'enviem de seguida cap a l'hospital.

EMPAR: Jo ho dic perquè ho sé de primeríssima mà. Don *Quesús* va morir a sa casa, tot sol.

CONSUELO: (Quasi mig plorant)El senyor alcalde va morir sol? Quina desgràcia.

EMPAR: Com ho sents, i sense la seua filla!! (Mirant-la indignada)

REME:Quina filla, si el senyor alcalde era fadrí de tota la vida.

JÚLIA: Això dic jo...don Jesús no ha esta casat mai, com pot tindre una filla?

JORDI: Mare em fa molt de mal la gola!!

JÚLIA: Espera que ja quasi ens toca. Bé, Empar, explica'ns això de la filla del senyor alcalde perquè a mi no em quadra l'assumpte.

EMPAR: Doncs bé...tot va començar quan el nostre don *Quesús* era ben jovenet i volia anar a conèixer món.

CONSUELO: És veritat ara que ho dius si que me'n recorde d'un viatge que va fer ara ja farà molt de temps!! (Fent com si mirara alguna cosa enrere).

PAQUI: Sí, sí... però des que va tornar sempre ha sigut alcalde i ha estat un home més del poble, que ací ens coneguem tots.

JÚLIA: Per això mateixa dic jo que si tinguera una filla, en un altre lloc seria un secret, però ací?

REME: Ja... ací el senyor alcalde no pot tenir una filla i nosaltres no saber-ho.

EMPAR: I qui es penseu que és el pare de Marina, la metgessa, la nostra "Marineta"? Qui és son pare? (pausa dramàtica) don *Quesús*!

REME: Don Jesús, a mi això Empar em pareix un bajanada i de les grans. Don Jesús sempre ha estat un home de principis ens ho ha demostrat a tots durant anys i no crec que tenint una filla se l'haja deixat de costat sense atendre-la.

PAQUI: Tens tota la raó del món Reme, i més sabent que a don *Quesús* sempre li han agradat molt els xiquets, no crec que tenint-ne un seu no ho reconeguera orgullós davant de tot el poble.

EMPAR: Paqui, tu saps massa bé tot l'embolic que va hi haure... que encara que els pares de Don *Quesús* ho taparen tot, sempre hi ha algú que se'n assabenta d'allò que no se'n ha d'assabentar.

PAQUI: D'això fa ja molt de temps i no sabem si és cert o no. (Restant-li importància a l'assumpte).

ESCENA II

(En això que ix Marina, la suposada filla il·legítima del difunt alcalde. Sempre amb un somriure a la cara però hui no és mostra tan contenta).

MARINA: Bon dia a totes, com esteu?

EMPAR: Doncs mira, esperant a que ens atengues.

MARINA: Ara de seguida us atenc, primer deixarem passar al xiquet que ha d'anar a l'escola. A més a més, a vosaltres us agrada molt estar ací perquè se n'assabenteu de tot i li feu companyia a Reme. Au va Jordi passa a la consulta a veure que el passa.

ESCENA III

(Entren la Júlia, el fill Jordi i Marina a la consulta) (Una vegada dins el xiquet explica què li passa)

JORDI: Em fa mal la gola, però no vull que em dones una injecció.

MARINA: Però si tu ets molt valent, a més a més, el que tu tens amb aquest xarop que et receptaré n'és prou per curar-te.

JÚLIA: Gràcies Marina, ja ens veure'm.

JORDI: Adéu Marina, moltes gràcies per no punxar-me.

MARINA: Adéu, que el millors Jordi i no faces patir molt ta mare.

(Fora a la consulta les tres dones i la secretària continuen de barret criticant les persones del poble).

ESCENA IV

MARINA: Ara quina de totes vol passar primer? O millor dit quina de totes té més urgència?

EMPAR: Doncs mira, a mi segur que no, ja em passaré demà perquè hui he d'anar al mercat que la meua amiga Maru estarà esperant-me.

CONSUELO: Tens raó, Maru ens espera per fer el barret de totes les setmanes, així que "Marineta" et toca afanyar-te i passar-nos la consulta ràpidament.

MARINA : A la consulta hauré d'anar jo, però del psiquiatra perquè vosaltres em trastor-neu.

PAQUI : Ai Marina filla, no el poses així que Maru fins les dues està a la plaça.

EMPAR: Sí, fins les dues, però imagina't que van les altres i li conten les novetats del poble, ja no ens farà el descompte.(Gesticulant amb els braços de forma exagerada).

REME: Ja està bé de discutir, aneu passant o mireu què feu, però no feu perdre el temps a Marina.

PAQUI: Va, doncs, jo passaré primer, que em fa molt de mal la cama i no puc caminar, a més a més, he de fer el dinar que el meu marit vol dinar a les dues en punt.

EMPAR: I jo també, que tu què et penses que sols fas dinar tu o què?

PAQUI: Jo el que volia dir és que vosaltres sou vídues i jo no. I si el meu marit no té el dinar en taula s'enfada amb mi.

REME: Au vinga que passe primer Paqui que ha vingut més mati a pendre torn.

EMPAR: Per eixa et salves que sinó no hauries passat davant. Perquè el teu marit se les apanya molt bé tot sol.

ESCENA V

(Paqui entra a la consulta del metge amb Marina, mentre les dues dones continuen parlant amb la secretària. De sobte entra la dona que ven ultramarins amb les mans plenes de sang demanat ajuda)

MARU: Auxili, m'he tallat amb el ganivet i necessite que em veja un metge per favor.

REME: Ara de seguida l'avise, vinga amb mi per favor.

(Reme molt de pressa entra en la consulta del metge)

REME: Marina, disculpa que entre així, ací fora hi ha una dona que s'ha tallat i té la mà plena de sang.

MARINA: Diga-li que passe per favor.

(Maru entra en la consulta i allí veu a Paqui)

MARINA: Què li ha passat? Vinga que li mire la ferida i li la netege a veure si li fan falta punts.

MARU: Hui pareix que no és el meu dia (diu tota plorosa), m'he tallat en la màquina mentre tallava el pernil a un dona i he hagut de deixar la botiga a càrrec de Pere, que és un desastre perquè a totes les dones que van a comprar si li fan la rosca es fa una bona rebaixeta.

PAQUI: Dona, i tu a qui primer el conta els embolics, sinó perquè faig jo el *paripe* d'entrar primer pel meu marit, és per anar a contar-te el que ha passat esta setmana i em faces una rebaixeta, que els pensionistes sempre ho agraiem.

MARU: Doncs, també tens raó.(De sobte mira sorpresa a Marina que li està fent mal) Ai xica, no em faces tant de mal que he de treballar, sinó no guanyaré diners.

MARINA: Açò ja està és un simple tallet, el que passa és que la sang és molt escandalosa

MARU: Sí clar, un simple tallet, si quasi m'he mort.

MARINA: Què exagerada és vosté donya Maruja.

MARU: No em diga això que em fa major, i encara que no ho parega sóc ben jove.

PAQUI: Si t'acaben de caure les dents de llet

(Totes tres riuen).

(Maru se'n va un altra vegada al mercat a vendre i Paqui i Marina tornen a estar soles a la consulta).

ESCENA VI

MARINA: Paqui, què li passa hui que no està molt xerradora?

PAQUI: M'agradaria fer-li un pregunta.

MARINA: Diga'm, diga'm.

PAQUI: Com estan els seus pares? Ja fa temps que no vénen pel poble i tots ens preguntem perquè serà.

MARINA: Doncs, perquè a la ciutat es troben més a gust i eixes coses..., a més a més, s'han d'ocupar dels meus nebots perquè el meu germà viatja molt.

PAQUI: El teu germà? No eres filla única? *(Pregunta estranyada).*

MARINA: No, tinc un germà més major que jo. També és metge, però ell treballa a l'estranger en accions humanitàries.

PAQUI: Perdona per les preguntes, ja sap que m'agrada molt assabentar-me de tot.

MARINA: No passa res dona, jo no m'enfade però sàpigues que no és de molt bon gust interrogar la gent.

PAQUI: D'acord Marina intentaré no preguntar-li mai qüestions personals. Adéu i gràcies

MARINA: Adéu Paqui que es millore.

ESCENA VII

(Paqui ix de la consulta un poc confosa pel que li ha contat Marina. Quan ix es troba amb les dues dones i la secretària)

PAQUI: He de contar-vos una cosa que a mi no m'acaba, tal volta ella no és la filla de don Quesús, perquè té un germà més major.

EMPAR: Tal vegada el marit de la dona amb qui don Quesús va estar ja tenia un fill d'abans i ella pensa que és el seu germà major.

REME: Ai, ja esteu un altra vegada igual. *(Diu escridassant una mica)* No heu vist mai el pare de Marina, doncs tenen la mateixa careta, com ha de ser filla de don Jesús?

CONSUELO: Jo pense que tal vegada el fill que don Quesús va tindre amb Maria podria ser el germà major de Marina.

EMPAR: Doncs, no sé que dir-te, podria ser.

PAQUI: Bo xiques, ja ens veiem que he d'anar a comprar i veure Maru ja ens veurem en la visita de la setmana que ve. Adéu.

(Les tres dones a la volta li contestaren amb un adéu).

ESCENA VIII

EMPAR: Hem d'esbrinar més coses perquè sinó no sabrem mai qui és el fill o la filla de don Quesús, i mira que té una bona herència per cobrar.

REME: I si no són cap dels dos, o si la seua mare no els ha contat que va tindre un embolic amb don Jesús i que fruit d'eixa nit va nàixer un de tots dos?

CONSUELO: Jo crec que això serà el més normal, que cap dels dos en sabrà res d'aquest assumpte.

EMPAR : Doncs jo no puc estar sense saber la veritat, jo pense que al fill o filla de don Quesús li interessaria molt saber qui era el seu pare i a més cobrar l'herència perquè si no, qui es quedarà amb els diners de don Quesús?

REME: Doncs això de contar-li-ho al fill de don Jesús està bé. Ara hem de confirmar que són ells, jo intentaré que Marina em conte alguna cosa més, com que li tinc prou confiança.

EMPAR: Molt bé Reme ja era hora que començares a col·laborar un poc i no sols a escoltar les nostres converses.

CONSUELO: Tinc un idea, per què no cridem al programa de la tele aquest que fan per les vesprades, com es diu que no m'enrecorde?

REME: Consuelo que a la novel·la de la vesprada no es busquen persones.

CONSUELO: Ai la novel·la no, jo no mire eixes coses. Ja està al Et trobe a faltar!. És molt fàcil, toquem i donem les dades quan el troben ens cridaran i anirem allí tots junts.

REME: Ja, però per a portar-lo allí hem de dir a qui hem de buscar i nosaltres no sabem a qui busquem, sabem que és el fill o la filla il·legítim de Don Jesús però no sabem qui és i menys encara si busque xic o xica. Tot això en el cas de que no fóra Marina o el seu germà.

EMPAR: Consuelo, com anem a dur-los aquest programa si ahí acaben tots com gats i gossos?

CONSUELO: Era una idea, que tu sols t'has dedicat a parlar i a dur-me la contrària.

REME: Xiques, xiques, no discutiu que així no aconseguim res, ja trobarem la manera de solucionar-ho.

ESCENA IX

(Marina ix de la consulta del metge i li demana a Consuelo que passe per recepat-li les receptes de la setmana).

MARINA: Consuelo vol passar ja, o encara té alguna cosa per aclarir? És que va acostant-se l'hora d'esmorzar i la panxa comença a fer-me sorolls estranys.(Quasi, quasi rient).

CONSUELO: Val, ara passe però has de saber que de les meues preguntes no t'escapes, que són per a la revista del poble.

MARINA: La revista del poble? I què he de veure jo amb la revista del poble? (Pregunta encuriosida)

EMPAR: Doncs que vostè és d'excel·lentíssima metgessa del poble.

CONSUELO: Dona, tant com excel·lentíssima..., doncs no perquè va deixar morir al don Quesús que ben bé podrien ser família. (Comenta en veu baixeta, encara que tots la senten).

REME: Empar, ja estàs un altra volta en les mateixes? Don Jesús no va vindre perquè no va voler, si nosaltres haguérem anat a atendre'l, però ell mai va dir que es trobava mal.

MARINA: I torna-li la trompa al xic, ja estic cansant-me un poc que repetiu sempre el mateix.

EMPAR:(Fent com qui no vol la cosa) Si vostè sapiguera com els apreciaven a vostè i al seu germà, don Quesús.

MARINA: A mi i al meu germà? Que de què ens coneixia a nosaltres? Els meus pares mai ens han parlat d'ell i el meu germà ni el coneix, jo l'he conegut en vindre a treballar al poble.
CONSUELO: I per què creus que has vingut ha treballar aquest poble?
REME: Doncs, perquè ha aprovat unes oposicions pot ser?
CONSUELO: Doncs no, perquè don Quesús volia tindre-la prop.
MARINA: Ja està bé de bajanades, Consuelo, per favor passe i després ja continuaran la conversa. (Restant-li importància als comentaris.)

ESCENA X

(Totes dues entren a la consulta de Marina. Marina seu a la seua cadira i Consuelo es queda dreta)
MARINA: Consuelo per favor seu i deixem el cartró per poder receptar-li les medicines.
CONSUELO: Per què no el fas unes proves d'ADN? (Fent com si no havera sentit el que li ha dit Marina) Podria resultar que no eres filla del teu pare. (Amb posat descarat).
MARINA: Però què diu? Si m'asemble molt a mon pare, a més no sé que pretén amb estes coses,
CONSUELO: Doncs esbrinar la veritat. (Amb un to indignat)
MARINA: Quina veritat?
CONSUELO: Jo no puc dir-li res (tot alçant els muscles), sols que convoque al seu germà, i a sa mare i si vol son "pare" a una reunió al poble i tal volta ho aclarirem tot.
MARINA: Açò ja està. Parlaré amb el meu germà i ja vorem si ve, tot siga per que calleeu i no digueu més bestieses sobre la meua família.
CONSUELO: Adéu Marina, fins la setmana que ve.

ESCENA XI

(Consuelo ix de la consulta i Marina es queda sola i aprofita per cridar per telèfon al seu germà que es troba a Àfrica treballant en accions humanitàries).
En marcar el telèfon se senten uns els sons del telèfon al comunicar, després algú contesta).
PAU: Diga? Marina? Eres tu? És que no t'escolte molt bé.
MARINA: Sí, sóc jo. Com estàs Pau? Com va la feina per ahí?
PAU: Molt bé encara que ací no parem mai sempre hi ha treball, ni t'imagines la quantitat de desgràcies que hi ha ací? Podries vindre a visitar-me i m'ajudaries un poc. (Amb la veu més dolça possible)
MARINA: No, el que ha de vindre ací ets tu, perquè hi ha unes dones que contenen coses que pareixen...no sé, són massa escodrinadores, però no sé perquè tinc la sospita que en tot el que diuen hi ha alguna cosa coherent, no puc dir-te res més sols que vingués el més aviat possible.
PAU: Doncs demanaré el permís i pot ser demà a la nit estiga ahí ja. (Un poc confós)
MARINA: Doncs demà t'espere jo. Adéu que tingues bon viatge.
PAU: Moltes gràcies fins demà.
(Tots dos pengen, Marina es queda pensativa a la seua butaca durant una estona molt llarga).
(Mentre tant a la sala d'espera, s'hi troben la resta de dones, que han estat més que atentes al que passava a dintre de la consulta, s'han assabentat, com sempre, a mitges de la conversa telefònica de la metgessa i el seu germà).

ESCENA XII

CONSUELO: Crec que la conversa no ha anat molt bé. Massa curta per a tractar temes tan importants no cregueu xiques?

REME: Aii Consuelo, és que tu també, sempre fent-ho més gros del que realment és! Què vols que estiga parlant més d'una hora? Això és conferència que algú haurà de pagar!!!
(Assentint amb el cap)

CONSUELO: Jo la pagueu si cal.

REME: A més no li haurà dit el propòsit de la seua visita, perquè mira que voler fer vindre al seu germà des d'Àfrica, allà on s'estan fent tantes bones accions!

ESCENA XIII

(En eixe mateix moment surt Marina de la consulta, però les dones estan tan absortes en la conversació que ni s'han adonat que ha eixit).

CONSUELO: *Carai Reme, a veure si per un metge que se n'ha d'anar, perquè en necessitem ací, en eixe precís moment es posa tot el país malalt...*

(Marina interromp a Consuelo).

MARINA: *Esperem que no passe res d'això perquè si no ens sentirem d'allò més mal.*

REME: *Això vol dir que el seu germà vindrà per aclarir tot aquest aldarull?*

MARINA: *Si, ha acceptat. A més sembla que necessita algun metge més, i així hem farà sentir com a que li he de tornar un favor.*

CONSUELO: *I au, així de fàcil ha sigut? No li ha demanat explicacions?*

MARINA: *No, per què ho hauria de fer. És el meu germà i per ell qualsevol cosa pot esperar si algú de nosaltres el necessita.*

EMPAR: *Carai Marina ens farà plorar amb aquestes frases.*

ESCENA XIV

(Marina abandona l'escenari, tornant-se'n a entrar dins de la consulta. I les dones comencen a pensar en les conseqüències que pot tenir aquesta visita).

REME: Jo no sé, però ja m'olore que aquesta visita res de bo portarà, ja veuran!

EMPAR: I ara per què dius això si ho fem per bé que tot s'aclarisca i així don Quesús descanse en pau.

REME: Però Empar, si Don Jesús ja descansa, és mort, res no canviarà que tinga un fill o no.

CONSUELO: Però, sempre et quedes més tranquil si saps que els teus morts descansen en pau.

EMPAR: Això era abans, ara la jovenalla no vol saber res!! Abans era tot més senzill.

REME: Empar, jo no diria, això que ara tenim moltíssims més avanços que abans no teníem, i ens és més fàcil poder ajudar-vos!!

CONSUELO: Doncs jo no sé a qui ajuden ben bé estos avanços, si a la gent del carrer o alts executius que s'embossen més del que costen aquests avanços.

ACTE II

(Canvia l'escenari, ara estem a la plaça del poble en un dia de mercat. Hi ha diverses paradetes, amb uns gran varietat d'aliments, ultramarins, etc.)

(En la parada de la fruita, hi ha prou clientela, però salta a la vista que només el fruiter està despatxant els clients, doncs, Maru, que porta la mà mig embenada, és troba enmig d'un barret amb un altra dona).

ESCENA I

PAQUI: Maru, com tens la mà?

MARU: Ahh... gràcies per preguntar. Doncs ja la tinc millor, Marina m'ha dit, que tan sols és un simple tallet. Però ja saps com d'escandalosa és la sang, que comença a eixir i no para!!

PAQUI: Doncs esperem que no siga res. T'has assabentat del que tenen pensat fer Consuelo i Empar?

MARU: Alguna cosa havia sentit però no ho sé molt bé, conta'm, conta'm.

PAQUI: Doncs bé, han convençut Marina perquè porte al seu germà que està a l'Àfrica fent accions humanitàries, i pareix ser que Marina li ha telefonat i el seu germà ha confirmat que vindrà per acabar amb tot aquest embolic.

MARU: Aii mare... jo crec que ací es munta la de San Vito, no en teníem ja prou amb una germana per fer l'embolic, que ara també ve el germà.

PAQUI: Maru no faces tan gros, pensa que així matem dos pardals d'un tir i sols els ho hem d'explicar una vegada a tots dos.

MARU: No sé xica no sé... pot ser!. Però em quede neguitosa!

PAQUI: Però Maru... el pla ja està en marxa i així don Jesús no quedarà en l'oblit.

ESCENA II

(En aquest moment, apareix Marina a la plaça del poble vestida amb la bata de metgessa. Camina a pressa fins arribar a la paradeta de Maru. La qual en arribar-hi, se la queda mirant com estranyada al veure-la a eixes hores per allí).

MARINA: Maru, Empar... (dirigint-se quasi sense alé). El meu germà... (fent un pausa dramàtica per agafar un poc d'aire).

PAQUI: El teu germà què?

MARINA: Doncs que el meu germà acaba de arribar-hi, ja està a l'aeroport.

MARU: Ja està ací? Carai hui en dia.

PAQUI: Maru, que estes coses volen prompte, però no imaginava que seria despenjar un telèfon i ja està ací.

MARINA: La veritat és que quan he parlat amb ell, ja estava a punt d'agafar el vol. Crec que ha vingut per intentar solucionar alguns problemes amb l'organització par a la que treballa.

MARU: Ahh!! Que treballa per a una organització?

MARINA: Sí, per a una ONG.

PAQUI: Una ONG? I què és això?

MARINA: Doncs es tracta d'unes organitzacions dedicades a ajudar els més desafortunats dels països del tercer món, o en llocs on s'ha produït una catàstrofe.

PAQUI: Això mateix és el que ens fa falta ací al poble, una PMG.

MARU: És diu una ONG no PMG.

PAQUI: Aii Maru que sibarita t'has fet, no m'heu entés igualment?

MARU: Sí, però dona...

MARINA: (Interromp a Maru que anava a dir alguna cosa) Bé, el que he vingut a dir-vos que necessite que m'acompanyeu per explicar-li al meu germà tot aquest embolic que heu muntat.

PAQUI: Nosaltres?

MARU: Jo no puc deixar la botigueta sense ningú al càrrec, que ja saps que el meu marit en les dues parades no pot i la gent s'acumula i... poden furtrar-nos gènere, i en els temps que corren no estem per perdre diners que la crisi ens afecta sobretot a nosaltres que som majors.

MARINA: No ho havia pensat, doncs si Paqui pot aniré amb ella, És que Empar i Consuelo han decidit preparar al consultori un xicotet sopar i Reme no em pot acompanyar.

PAQUI: Tu no patisques que jo t'acompanye on calga.

MARINA: D'acord doncs, t'espere en el consultori, quan estigues a punt vine allí i ens n'anirem de seguida.

PAQUI: D'acord, vaig a deixar la compra a casa i vaig al consultori.

MARINA: Val, gràcies fins ara.

(Les duess a la vegada).

PAQUI: Adéu.

MARU: Adéu.

ACTE III

(Paqui arriba al consultori i es troba a Marina asseguda en les cadires que hi ha per esperar, veu amb ella la cara de nerviosisme.)

ESCENA I

PAQUI: Au Marina anem-nos-en ja, que farem tard.

MARINA: Tens raó Paqui, gràcies per acompanyar-me, perquè estic massa nerviosa, i no sé si trobaria el camí per a anar a l'aeroport i menys el de tornada.

(Totes dues se'n van. Al cap d'uns segons entren a la consulta Empar i Consuelo, carregades amb dos cabassos cadascuna. En l'interior porten el menjar que han preparat, coberts, i tots el necessari per passar una nit un poc estranya).

EMPAR: Espere que no passe res per portar dues botelletes de vi, sota l'efecte de dos copetes de vi les coses es diuen més prompte i s'assumeixen millor.

CONSUELO: Sí però quan passa l'efecte és pitjor... i no és això el que més ens convé, ja que nosaltres volem és solucionar les coses el més aviat possible.

EMPAR: De totes formes jo l'he portat, que a mi m'agrada beure un gotet a l'hora de sopar, a més que els metges ho recomanen.

CONSUELO: Bé, el que tu digues, no vaig a discutir amb tu ara, vinga va donat presa que ja deuen estar apunt de vindre.

(Empar i Consuelo acaben de preparar la taula i seuen per convesar un poc).

CONSUELO: Ai Empar, tu que penses què passarà? I si resulta que hem clavat la pota un altra vegada? A mi em sabia molt de mal ofendre esta família i a més fer-li mal a Marina que és molt bona amb nosaltres.

EMPAR: Jo pense que les coses se solucionaran, ja veuràs, i no patisques tant, que quan Marina ha decidit cridar al seu germà és perquè sí que confia en el que li hem dit.

ESCENA II

(Mentre totes dues dones parlen entren per la porta Reme amb un termo de café i una safata de dolços per al postres i Maru que porta alguna cosa per fer una picadeta).

REME: Xiques, ja estem ací, com porteu els preparatius?

EMPAR: Doncs, ja hem parat taula i preparat el sopar, jo he portat dues botelletes de vi, ja saps... per entrar en calor.

MARU: Jo dins d'aquest cabàs he amagat dues botelletes de sidra per si hi ha alguna cosa que celebrar, encara que és d'aquesta barateta, perquè el sou d'una dona major venent ultramarins al mercat... no dóna per a molt.

ESCENA III

(Les quatre dones continuen parlant quan de repent s'obri la porta i entra Marina amb un somriure d'orella a orella, darrere d'ella entren Paqui i el germà de Marina).

MARINA: Bona nit xiques, us presente al meu germà Pau.

PAU: Hola, bona nit a totes.

(Totes a la volta).

EMPAR: Hola.

CONSUELO: Hola.

REME: Hola.

MARU: Hola.

(Per tallar un poc el gel, Marina pren les rendes de la conversa).

MARINA: Tinc un poc de fam, podríem sopar no?

PAQUI: És clar que sí, segur que ja està tot preparat no?

EMPAR: Sí clar, com seient-nos i sopem. *(Fent com si buscara alguna cosa).*

(Tots seuen a la taula deixant a una punta de la taula a Marina i a l'altra a Pau).

PAU: Ara ja em pots explicar per què he vingut, és a dir, quin és el motiu que tan t'inquieta?

MARINA: Doncs aquestes dones, m'han dit que l'alcalde del poble que va morir fa poc podria ser el pare d'un de nosaltres, perquè pensen que en casar-se els nostres pares se n'anaren, perquè la mare no se'n penedira i volguera anar-se'n amb l'alcalde aquest o alguna cosa així crec que és el que volen dir.

PAU: Això no pot ser, senyores... bons arguments haureu de tenir per convéncer-me del que esteu dient.

(Totes es posen a parlar a l'hora i no es pot entendre res d'allò que diuen, de repent Paqui es cridassa més que ninguna i les altres callen)

PAQUI: Doncs hem arribat a la conclusió que heu de ser un dels dos perquè la vostra mare i el difunt alcalde segons tenim entès tenien una relació secreta, per això ell viatjava tant a la ciutat, us comprava regalets i moltíssimes coses més. A més a més, la teua germana la primera volta que es presenta a les oposicions les aprova i la destinen com a metgessa de capçalera, una responsabilitat molt gran per a una xica que encara no ha tingut temps de posar en pràctica els seus ensenyaments.

PAU: Doncs bé senyores, espere que hagen preparat postres per a dos més perquè mentre veníem de camí he telefonat els meu pares i deuen estar a punt d'arribar i ens aclariran aquest embolic que vosaltres heu fet.

ESCENA IV

(S'escolten uns cops a la porta, Marina va a obrir i es veu de cara als seus pares Maria i Josep).

MARINA: Com esteu? No m'esperava que arribàreu a aquestes hores de la nit.

MARIA: Les coses quan més prompte s'esclarisquen millor.

PAU: Doncs bé, seieu i explica a les senyores quina relació tenies amb Don Jesús perquè aquestes senyores expliquen que era el teu amant i que un dels dos o qui sap i gual tots dos som fills d'ell.

MARIA: Això no pot ser, Jesús era el meu germà, el que passa és que nosaltres vam nàixer en temps molt difícils i una dona rica que no podia tenir fills en veure la meua família tan necessitada es va fer càrrec d'ell. Ni jo ni ell ho sabíem però un dia quan sa mare "postissa" estava morint-se li ho contà tot. Com que els meus pares ja havia mort i jo no tenia res a fer al poble, ja que m'acabava de casar amb Josep i ell treballa a la ciutat, doncs marxarem allí. És cert que venia a veure'ns però no és cert que fóra el meu amant. Jo l'apreciava moltíssim però mai els vaig contar als meus fills que Jesús era el seu oncle, ell tampoc els ho va dir mai.

MARINA: Oh mare, sent haver dubtat de tu, però és que com comprendràs aquestes dones m'han insistit moltíssim

MARU: Doncs bé, anem a brindar que ja hem resolt aquest embolic.

MARINA: Sí, anem a celebrar-ho que és motiu de celebració.

EMPAR: Perdona l'atreviment Maria, però vosté sap que és l'hereva de Don Jesús i que aquest posseïa molta fortuna?

MARIA: Clar que ho sé, anit mateix vaig rebre un carta del notari perquè anara la pròxima setmana que tindrà lloc la lectura del testament.

CONSUELO: I què pensa fer amb tants diners?

MARIA: Donc ja ho he decidit vaig a donar-ho al tercer món per poder crear escoles, hospitals, medicines... en fi per ajudar.

PAU: Mare podies donar-ho a l'ONG per a la que treballa jo que també s'encarreguen de fer eixes coses.

MARIA: Doncs mira, ho diràs per dir-ho però alguna cosa ja havia pensat. Perquè veges tu si a mi a estes altures em fan falta tants diners, i que millor que donar-ho als xiquets que de veritat no coneixen els seus pares i viuen en la més absoluta de les misèries.

MARU: No si al final tot quedarà com a don Quesús li hauria agradat. Una herència, ben diferent de la resta, especial com ell.

EMPAR: Sí, sí, la gaudiran els xiquets, el que a ell més li agradava.

MARINA: (Dirigint-se al públic) La vida dóna voltes i més voltes, plena d'intrigues i embolics. Situacions quotidianes que li donen un sentit, perquè al cap i a la fi tot sempre queda en família.

FI

L'illa telefònica

Ana García Escrivà i Àngela Vidal Pérez

ACTE I

(S'obri el teló. Apareixen dos personatges, Francesc i George, l'un amb una barba i uns cabells llargs i rossos i vestint roba vella i esgarrada, l'altre amb unes bermudes blaves, una samarreta beix i unes xanquetes. Es troben en una illa deserta plena d'arbres alts i animals al voltant.)

ESCENA I

-FRANCESC: *(Lletrajant i gesticulant)* Ho-la, par-les el meu i-di-o-ma?

-GEORGE: Sí, el saber parlar un miqueta.

-FRANCESC: D'acord, sabries dir-me on hi ha un aeroport? El meu helicòpter s'ha espatllat i no sé com fer que torne a enlairar-se.

-GEORGE: *(Rient)* Sí, darrere d'esta palmera! No veus com vaig vestit? Ací no hi ha aeroports, home!

-FRANCESC: *(Esglaiat)* Aleshores...

-GEORGE: *(Interrompent Francesc)* Aleshores...res. Des d'on vénis?

-FRANCESC: Des de Dénia, a València, amb un helicòpter que em vaig fer jo mateix, però s'ha espatllat i no sé com fer que torne a enlairar-se. Voldria trobar un aeroport per vore si allà poden arreglar-lo.

-GEORGE: Està ben complicat això. Estic ací des de fa dos anys i tan sols he vist arbres i terra.

-FRANCESC: *(Exclamant)* Com! Estàs dient que m'he de quedar ací? Què has fet durant estos dos anys? Com has pogut sobreviure? Com has sabut, millor dit.

-GEORGE: *(Decebut)* Això sembla. M'he fet una caseta de fusta entre els arbres, per tal que no em banye si plou, està allà, on veus aquells goril·les. *(Assenyalant)*

-FRANCESC: *(Estranyat)* Amb goril·les?

-GEORGE: Sí, durant tot este temps tan sols m'he fet amic d'ells, ací no viu ningú.

-FRANCESC: Com és ta casa? És molt gran? Hauré d'anar pensant de fer-me'n una...

-GEORGE: *(Interrompent-lo)* Que va, home! Te'n vénis a la meua, hi ha lloc de sobra per a tots dos!

-FRANCESC: A ta casa...? No sé si... No ens coneixem!

-GEORGE: Trobar-te amb mi és el millor que t'ha passat hui, ací no hi ha cap altra persona, i els dos podem parlar en la mateixa llengua... tens cap altra alternativa?

-FRANCESC: *(Pensatiu)* Bé, la veritat és que no. D'acord. Però només serà temporal. Gràcies. A tot això, els goril·les...no fan soroll de nit?

-GEORGE: *(Rient)* Què dius home? No digues bovades! Anem i te'ls presente. Estarem molt bé junts, ja ho voràs. Per cert, on està la teua roba? Que no en tens?

-FRANCESC: Va caure a la mar, tan sols tinc açò que vist.

-GEORGE: Anem doncs.

(Francesc i George es dirigeixen a una esplanada per ensenyar-li-la)

-FRANCESC: Per cert, tu abans d'estar ací en què treballaves?

-GEORGE: Era pescador, per això he pogut sobreviure tot este temps. I tu?

-FRANCESC: Jo sóc empresari. Tinc una cadena de botigues per tot Espanya.

-GEORGE: Recollons pandereta! *(Rient)* Tant com has estudiat i mira't, en una illa deserta.

-FRANCESC: Escolta, com és això que parles valencià?

-GEORGE: *(Enfadat)* Mira el senyoret... Però tu què t'has pensat? Què seria de tu ací sol? Eh? No duraries ni dos dies!

-FRANCESC: Tan sols era una pregunta, home...

(Arriben a l'esplanada)

(Es tanca el teló)

ACTE II

(Hi ha una esplanada amb un grup de goril·les del qual destaquen dos, Sabish i Lluç, tots dos són robustos i tenen les mans i els peus grans per a pujar als arbres i poder agafar plàtans, tot el grup està gütat al terra. A prop seu hi ha un lloc cobert que és on dormen. El lloc està molt ben il·luminat i té unes fantàstiques vistes a la mar.)

ESCENA I

-GEORGE: T'agrada o què? No és massa gran...Mira allà dalt, és casa. Què et sembla?

-FRANCESC: Sí, m'agrada. Està bé. Però una cosa...tu on menges?

-GEORGE: Sovint agafe uns quans peixos. Quan no m'apeteix quedar-me ací dalt, menge allí a la vora de la mar i pegue una becadeta.

-FRANCESC: *(Exclamant)* Quina vida, xaval! Crec que m'agradarà viure ací, sense preocupar-me per cap problema ni sentir la meua dona!

-GEORGE: *(Dubtós)* Això pareix.*(Un poc trist)* Sí, bona vida fins que u s'acostuma... Des que vaig arribar que no hi he parlat amb ningú, llevat dels goril·les, sovint vénen expedicions de caçadors, però res més. Açò és molt solitari. Una pregunta, estàs casat?

-FRANCESC: Sí, estic casat i tinc dos fills, els pobres em trobaran molt a faltar... Mai hem estat separats, els xiquets encara són menuts, tenen 10 i 5 anys. I tu?

-GEORGE: Sí...Però bé, açò és una altra vida. *(Content)* Vinga, apropem-nos més als goril·les.

-FRANCESC: Val, anem-hi. Però...són inofensius?

-GEORGE: *(Burlant-se)* Què passa, tens por?

-FRANCESC: No els he tingut mai a prop. Fa uns anys els xiquets, la meua dona i jo férem un safari, però els animals estaven més lluny que ara.

-GEORGE: Ah, tranquil. Voràs com prompte te n'acostumes.

-FRANCESC: *(Aterrit)* Val...poc a poc. Mira! Sembla que tenim veïns.

-GEORGE: Veïns? On?

-FRANCESC: (*Assenyalat*) Allà, al costat del vaixell que acaba d'arribar, no els veus?

-GEORGE: Veïns? Són caçadors!

-FRANCESC: Caçadors?

-GEORGE: Vénen a pels goril·les! Abans t'he dit que sovint vénen expedicions, volen endur-se els goril·les, estan molt preuats a Europa.

-FRANCESC: I què fem?

-GEORGE: (*Dirigint-se als goril·les*) Heu de fugir! Aneu al refugi, allí estareu sans i estalvis.

-FRANCESC: On? A quin refugi? Què fem nosaltres?

ESCENA II

(*Josep és un home robust amb uns texans, una gorra de color verd militar i una samarreta del mateix color, Simó està gros i és baixet i sota la samarreta s'insinua una panxa ben gran, a més està calb, la seua roba és de fer esport, i és vella i està bruta, Manel està embovat i duu una camisa de quadres arromangada fins els colzes, un barret de vaquer i uns pantalons de lli, per últim, Queta és una xica molt fina i vist un vestit llarg, una borsa de mà i ulleres de sol molt modernes, els seus cabells són llargs i semblen "de perruqueria". Tots duen unes maletes molt grans i unes gàbies tapades perquè ningú se n'adone del que porten.*)

-GEORGE: Nosaltres parlem amb els caçadors.

-FRANCESC: (*Enèrgic*) Val.

-GEORGE: Hola. Què heu vingut a fer?

-JOSEP: (*Nerviós*) Hola, hem vingut a passar uns dies de... vacances ací, sí, això és... i a trobar el tresor que ens han dit que hi ha.

-FRANCESC: (*Exaltat*) I per què teniu totes eixes coses?

-SIMÓ: (*Nerviós*) Això...no és res. Només són...les nostres maletes.

-GEORGE: I això? Les gàbies?

-JOSEP: Són per a...

-SIMÓ: (*Interrompent*) Guardar les coses quan estiguem a la mar o d'excursió.

-QUETA: No és cert! Hem vingut per caçar els goril·les!

-GEORGE: (*Resignat*) M'ho temia.

-JOSEP: (*Alçant al mà*) Què dius, dona dels dimonis?!

-FRANCESC: (*Furiós*) Ei! Què fas?

-JOSEP: Que què faig? El que vull, és la meua dona!

-FRANCESC: Això no vol dir res. Anem al tema. Perquè voleu els goril·les?

-QUETA: Els volen per fer abrics de pell per a l'hivern, els venen a una multinacional tèxtil per traure's uns dinerets.

-FRANCESC: A una multinacional...? Quina?

-SIMÓ: Cap. Què cony dius, Queta?

-FRANCESC: Jo sóc l'amo d'ATO. Què havíeu dit d'un tresor?

-MANEL: Nosaltres? Res.

-GEORGE: Jo sé de quin tresor parlen, després t'ho contaré.

-FRANCESC: Val.

-GEORGE: (*Tornant al tema*) La caça de goril·les és il·legal! (*Exaltat*) Així que agafeu les vostres coses, i aneu-vos-en, de l'illa!

-MANEL: Si home..! No saps com ens ha costat vindre aquí..! Fins que no cace un sol goril·la no me n'aniré d'ací!

-JOSEP: Molt ben dit Manel! Anem-nos-en.

-GEORGE: Sí, sí... ja vos agarrarem...

-FRANCESC: Queta, pots vindre amb nosaltres, jo acabe d'arribar, però estic segur que George no et posarà cap impediment si decideixes quedar-te amb nosaltres.

-GEORGE: Naturalment que no, Queta, vine amb nosaltres, allí estaràs millor, perquè aquests...

-QUETA: Gràcies. Serà el millor. Gràcies de nou.

(Se'n van Manel, Josep i Simó)

ESCENA III

-FRANCESC: Hem de planejar alguna cosa, no poden caçar els goril·les i per a... *(excitat)* trobar el tresor.

-GEORGE: Ah sí, el tresor. És un tresor molt antic que uns pirates van enterrar al costat d'una palmera. Es diu que conté el mapa d'on poder trobar un vaixell molt luxós que es va quedar sense gasolina i va haver de quedar-se aquí fa molts anys, els tripulants i els passatgers van morir. Ningú no l'ha trobat mai, pot ser que només siga una llegenda. Durant tot este temps m'he encapritxat en trobar-lo, alguns han vingut aposta, però se n'han anat conforme han vingut, de buit. *(Il·lusional)* Així que endavant, a trobar-lo!

-FRANCESC: Per all...

-QUETA: *(Interrompent)* No teniu...

-FRANCESC: Què?

-QUETA: Telèfon mòbil. Així podríem telefonar algú perquè ens buscara per Google Earth on està el tresor.

-GEORGE: *(Estranyat)* On? *(Rient)* Jo en tenia, però no em queda bateria.

-QUETA: Google Earth. No saps què és?

-FRANCESC: De totes formes, hauríem de cavar, no?

-GEORGE: Sí, per descomptat.

-QUETA: Què? Cavar? Jo no cave! No m'heu vist com vaig vestida? Jo us dirigisc i en pau, passe de cavar! I vigile, també.

(Es sent una veu coneguda)

-JOSEP: És per aquí!

-MANEL: Nooo! Per allí!

-SIMÓ: Què és açò?

-JOSEP: Calleu! Aquells estan per aquí i ens escoltaran.

-SIMÓ: Mireu açò, és un mapa. *(Feliç)* Hem trobat el tresor!!

-JOSEP: A vore això.

ESCENA IV

-QUETA: Josep, on estan les meues coses?

-JOSEP: Què? Ara les vols?

-QUETA: Ara i....abans. Allà ho tinc tot.

-JOSEP: (*Alçant-li la mà*) Però tu què t'has pensat? Que pots fer el que vulgues, quan vulgues? A l'altra t'ensenyes a triar què fer.

-FRANCESC: Ei! Què fas?

-JOSEP: Faig el que vull, és la meua dona!

-QUETA: Però...jo no vull anar amb vosaltres, només vull les meues coses.

-JOSEP: Clar, com hem trobat el tresor...

-QUETA: (*Cabrejada*) Tsh! (*Dirigint-se a Francesc*) Mira que flipat està!

-FRANCESC: Sí, ja ho veig ja...

-QUETA: (*Dirigint-se a Josep molt cabrejada*) Ní per molt ric que fores me n'aniria amb tu. Ja saps, dis-me on són. O m'ho dius o...

(*Josep enfureix*)

-SIMÓ: Vinga Josep no faces mala sang, anem a buscar l'altre tresor que ens queda per...

-JOSEP: (*Interrompent-lo*) Calla Simó! Primer li he de dir unes quantes coses a esta.

-QUETA: Què m'has de dir, eh?

-JOSEP: Doncs que si vols les teues maletes primer m'has de dir on es troba el famós tresor i després...i després ja vorem.

-QUETA: Sí home! Pos no et queda...! Bé, no em digues on estan, tranquil, però saps que mai he sigut una dona que es dóna per vençuda!

-JOSEP: (*To burlesc*) Uiiii quina pooooor!

(*Queta, Francesc i George desapareixen de l'escena*)

ESCENA V

-SIMÓ: Va, i nosaltres, busquem el vaixell, ara que ja tenim el mapa.

-MANEL: Sí, que ja estic fart d'estar en esta illa plena d'abelles que punxen i deixen marca.

-JOSEP: No! Fem-ho demà, per hui ja hem viscut prou emocions. Descansem, demà ja vorem.

-SIMÓ: (*Cabrejat*) Com es nota que no ho has trobat tu... Xe, jo me'n vaig, vosaltres ja s'apanyareu...

-MANEL: (*Atonantat*) A l'altra, estudie dret...

(*Josep i Simó riuen*)

-SIMÓ: Calla home, calla! Tu dret?(*Rient*) Si no saps ni cordar-te les sabates!

-MANEL: Tsh! Mira qui parla...l'explorador...

-JOSEP: (*Rient*) Deixeu-vos de tonteries! Va xiquets d'escola, anem-nos- en.

-SIMÓ: Te'n véns, tu? Toooooaaaa... anem abans que se'n penedisca.

(*Desapareixen de l'escena i hi apareixen els altres, que volen trobar les coses de Queta per a trobar el mòbil i la resta de les coses*)

ESCENA VI

-QUETA: (*Parlant a cau d'orella*) Zzzz! Silenci, que encara ens sentiran.

-GEORGE: Va, enregistrem-ho tot, a vore què els podem traure.

-FRANCESC: No, agafem el que hem vingut a buscar, i anem-nos-en, que encara ens pillarán...i ens tancaran en les gàbies...no me'n fie gens d'estos.

-QUETA: On està? Crec que ho havia deixat per aquí...

-GEORGE: És açò?

-QUETA: Ai, sí! El meu preciós mòbil, amb càmera de 5mp, 3G, vídeo, ràdio, Bluetooth, MP3, agenda personal...ah! i me n'oblidava de la meravellosa funda que em van regalar quan em vaig comprar este mòbil taaan car.

-GEORGE: Que *snob!*

(Francesc està mirant el mòbil i observa que no s'encén)

-FRANCESC: *(Dirigint-se a Queta)* Este mòbil...no s'encén, eh?

-QUETA: *(Prepotent)* Això es perquè no saps gastar-lo.

-FRANCESC: Prova-ho i voràs.

-QUETA: A vore dus..

(Francesc li passa el mòbil)

-QUETA: *(Sorpresa)* Què li has fet?

-FRANCESC: Jo? No res.

-QUETA: Doncs no s'encén, i jo no li he fet res. Enhorabona, acabes de trencar el mòbil.

-FRANCESC: Sí home! Estàs poc malament del cap!

(Queta torna a vore el mòbil i s'adona que no està la bateria posada)

-QUETA: Estic en la parra! No té la bateria posada!

-GEORGE: Redéu! Zipi i Zapel!

-FRANCESC: *(Rient)* Calla, cara-goll!

-QUETA: Vinga va que ja s'encén. Cridem a la meua germana per a que ens diga on es troba el vaixell? Potser així el trobem abans que ells.

-GEORGE: Serà inútil, cap de les persones que han vingut abans per trobar el vaixell no l'ha trobat. I no em crec que estiguen tan faves de no haver-ho buscat amb l'ordinador...

-QUETA: Tant se val, intentem-ho.

-GEORGE: Val, però fem-ho fora d'ací. Queta, agarra les teues coses i anem-nos-en, que encara ens pillaran...

(Queta crida a la seua germana Helena perquè busque ho a Google Earth)

-QUETA: Hola. Helena? Sóc Queta, com va? Et cridava perquè ens buscares amb el Google Earth on està el vaixell amagat, si ix alguna cosa en Internet, vaja.

-HELENA: Ei Queta! Com va tot per ahí? Què conteu tu i Josep? D'acord, ara t'ho mire.

-QUETA: Josep? Josep és un...mentider, m'ha dut enganyada, m'ha dit que veníem per fer un viatge i buscar el tresor amagat i quan hem arribat ací he vist que veníem amb els seus amigots Simó i Manel. Que estàvem ací per caçar goril·les i si de cas després, buscar el tresor, m'han dit. He hagut d'anar-me'n, no podia estar amb ells.

-HELENA: Com que anar-te'n? Amb qui estàs ara?

-QUETA: Amb uns xicotets que he conegut, viuen ací. En realitat a un se li ha trencat el seu helicòpter i ha hagut de parar ací. A que no saps de què és l'amo? D'ATO! Sorpresa, veritat? L'altre en canvi duu ací dos anys vivint.

-HELENA: Vaja...quantes emocions! D'ATO has dit? *(Il·lusionada)* Aiii! Pregunta-li que es durà l'any que ve!

-QUETA: Com eres, Helena. Ho trobes ja o què?

-HELENA: Sí, ho he trobat ja. Lamente dir-te que hi ha dos, l'un és vertader, mentre que l'altre no.

-QUETA: Sí, al costat d'un riu, sota un arbust, prop d'una esplanada està el vertader, que l'acaben de trobar Josep i els seus amics.

-HELENA: No, no, síster, eixe és el fals!

-QUETA: (*Sorpresa*) Com? Sí? Que guai! I on dius que està l'altre...?

-HELENA: Està enfront, entre tres palmeres en forma de triangle. Just al bell mig. Haureu de cavar, perquè està mooolt fondo.

-QUETA: (*Rient*) Sí home! Jo no cave que m'embrutaré.

-HELENA: (*Rient*) Tu tan fina com sempre! Doncs tu ajuda els teus amics a trobar-lo!

-QUETA: Sí! Bé, Helena moltes gràcies per atendre'm. Dóna records a la mare i dis-li que no es preocupe.

-HELENA: La mare? Si se n'ha anat de viatge a Equador amb un mulat!

-QUETA: *Pos no sap!*

-HELENA: Adéu.

(Queta penja el telèfon i conta als seus amics el que li ha contat la sena germana)

-QUETA: (*Feliç*) Sabeu què? M'ha dit la meua germana que el tresor que han trobat els altres no és vertader! El vertader encara no ha sigut descobert!

-GEORGE: (*Nerviós*) Què? Què ha passat?

-QUETA: El tresor que han trobat els altres...és fals! El vertader encara no ha sigut descobert! Encara tenim possibilitats!

-FRANCESC: Això és cert? Ale, que bé!

-QUETA: (*Assenyaland*) Sí, vegeu aquelles tres palmeres que semblen un triangle?

-GEORGE i FRANCESC: Sí!

-QUETA: Doncs està just al mig. Ara bé, està fondo, haurem de cavar.

(Només saber-ho comencen a cavar per por que els altres ho descobrisquen abans que ells, novament. Mentre, els altres descobreixen que el tresor que han trobat és fals.)

-FRANCESC: (*Cansat*) Buf! Ací crec que no hi ha res, eh? A vore si uns altres l'han descobert més prompte que nosaltres... Quina manera de perdre el temps!!

-QUETA: Que no, caveu que la meua germana ha dit que estava ací! A vore si vos penseu que les cridades internacionals són debades, eh? Que el ròming..

-GEORGE: (*Contrariat*) Quèeeee?

-QUETA: (*Prepotent*) Una cosa súper moderníssima que gent com tu no entén.

-GEORGE: Val sabudeta.

-FRANCESC: Xe, ací l'únic que fa faena sóc jo o què? Baixeu cap ací ja!

-QUETA: Jo...ja li he cridat a la meua germana, he fet més del que esperava fer hui... Mireu-me les uncles, brutíssimes per culpa vostra.

-FRANCESC: Ai xe Queta, deixa't de tonteries i posa't a la faena d'una vegada!

(Mentre ells parlen, George troba una capsula feta de pell de color marró amb un cademat, i la trau. Francesc veu que sota la capsula hi ha un paper escrit en una llengua molt rara per a ell)

-FRANCESC: (*Estranyat*) "Maayos tapos na, ngayon dapat mong mahanap ang susi, na kung saan ay nalibing at ang iba pang bahagi ng esplanade ng isang mababang palumpong sa tabi ng ilog"?

-GEORGE: (*Descxifrant el paper amb total tranquil·litat*) Això vol dir: "Molt ben fet, ara heu de trobar la clau, que està soterrada a l'altra part de l'esplanada baix d'un arbust al costat d'un riu".

-QUETA: (*Sorpresa*) Uoooo! I tu com saps això? Que sabut eres!

-FRANCESC: Anem-hi doncs.

-GEORGE: Sí, anem, que tenim el tresor en les nostres mans.

(*Es dirigeixen cap al lloc on està la clau soterrada i es posen a cavar*)

-QUETA: Que bé! Tinc unes ganes de tornar a Calp...!

-FRANCESC: A Calp? Vius a Calp? Jo sóc de Dènia!

-GEORGE: (*Trist*) Jo no sé on aniré, fa tant de temps que no passe per casa...

-QUETA: Tu te'n véns amb nosaltres home! Ara per ara preferisc estar amb tu que amb el meu marit a més, déu sap què és d'ell...

-GEORGE: Sí? Oh! Gràcies!

(*En passar una estona*)

-FRANCESC: Està ací, està ací! L'he trobada!

-GEORGE i QUETA: (*Cantant*) Podem tornar a casa, podem tornar a casa!!

-GEORGE: Corre, obri la caixa.

(*Francesc obri la caixa i es troba un mapa que els dirigirà al vaixell, el mapa està tacat de tinta, molt vell i arrugat*)

(*Els tres amics es dirigeixen a l'escenari de l'acte I*)

ACTE III

ESCENA I

(*Els tres amics escorcollen la vora de la mar en busca del vaixell que pel que sembla està molt amagat perquè se'ls fa difícil trobar-lo*)

-QUETA: Pffff! Quanta paciència s'ha de tindre per trobar el vaixellet...

-FRANCESC: (*Mirant el mapa*) És per ací, és per ací.

-GEORGE: (*Assenyalant*) Què és allò?

-QUETA: Allò? Una cova, que no ho veus?

-FRANCESC: Clar, és que el vaixell està dins la cova.

(*Queta, Francesc i George fan camí cap a la cova*)

-QUETA: Com ha d'haver un vaixell dins d'una cova? Si ahí dins no cabrà, no és una barqueta, saps?

-GEORGE: Home, dona, en el mapa està dins d'una cova.

-QUETA: Aixina val.

-FRANCESC: (*Cantant*) *Soy capitán, soy capitán de un barco inglés de un barco inglés...*

(*Queta i George riuen i ràpidament es posen a cantar amb ell i fer palmes*)

-GEORGE: (*Bocabadat*) Que graaan!

-QUETA: Una cosa, algú sap tripular?

-GEORGE: Jo.

-QUETA: Va, pugem, que tinc ganes d'arribar a Xàbia.

-VEU EN OFF: Queta i Francesc després d'un temps en què viuen junts, s'enamoren i es casen, George, per la seua part, viurà amb ells i serà el comptable d'ATO. Mentre que els altres encara hui estan a l'illa buscant el famós tresor, sense saber que ja ha estat descobert.
(Es fa fosc)

FI DE L'OBRA

El kiwi banyat

Raquel Romero Escrivà i Olga Vercher Monzó

ACTE I

S'observa un sofà de color roig en què es troben, Marc i Albert. Marc porta una camisa negra de "La gossa sorda", uns pantalons negres amb una cadena que li penja des de la butxaca fins al cul i unes botes negres, els cabells llargs i desfets. El seu germà Albert va vestit molt paregut al seu germà, una camisa negra d'"SKA-P", uns pantalons marrons i unes esportives negres, a la monyica una monyiquera a quadres negres i blancs. Al davant del sofà hi ha una xicoteta taula de color marró on posen els peus. A la dreta de la taula hi ha quatre cadires, en una de les quals està assegut Joan, que té les cames posades damunt d'una altra cadira. Joan porta una camisa de mànega llarga blava, uns texans pirates i unes esportives de color blanc. Al fons de l'escenari es veu a Alfred assegut en un tamboret i tocant la bateria. Alfred porta una camisa groga amb un dibuix i uns texans amb unes converse negres.

ESCENA I

ALBERT: Xe Alfred! Això que has tocat ha sonat prou bé, torna-ho a repetir.

ALFRED: (Sorpès) T'agrada tio! Si m'ho acabe d'inventar, és que sóc molt bo improvisant. (Amb xuleria)

ALBERT: (Rient-se) No, si ja ho veig.

MARC: No cregueu que es fa massa avorrit tocar només melodies sense trellat?

ALFRED: Ei, què més vols?

MARC: No estaria mal que tinguérem una veu solista.

ALBERT: Home seria una bona idea.

MARC: Sí tio! Un grup com el d'aquesta camiseta tan molona (Assenyalant-se la seua camisa)

ALFRED: Xe! No flipes tant, (Rient-se) que a veure d' on traguem ara un pavo que vullga cantar amb nosaltres.

MARC: Collons! Serà per gent... puff segur que hi ha molts que s'apuntarien de seguida.

ALBERT: Jo estic d'acord amb Marc, a més ja tenim la cotxera per a assajar i damunt està als afores del poble.

ESCENA II

Entra Pau a la cotxera i porta una camisa de mànega curta de color verd i uns texans, amb unes converse de color verd a conjunt de la camisa, i els cabells ben pentinats amb gomina.

PAU: Hola xics! Com va? Que feu ací tots avorrits?

MARC: Ací estem,(rient-se) pensant en el nostre futur.

PAU: (Tot estranyat) Com,com? Vosaltres pensant en el vostre futur?(Amb to irònic) Sí clar! I jo m'he tornat pelut!

MARC: Tampoc és tan estrany, ehh!!

ALBERT: Estàvem pensant formar un grup de música.

PAU: Però no el teniu ja? Aleshores què feu tots els dies ací clavats?

MARC: Sííí..... (Interromput per Albert)

ALBERT: Deixa'm que ho conte jo. El que passa és que com ens avorrim de fer sempre el mateix estàvem pensant en fer un grup de pop-rock.

PAU: De pop-rock? Com "el canto del loco" i coses així?

MARC: Però què dius! Com "la gossa sorda"!

ALBERT: Calla! "La gossa sorda" és un grup de pop-rock?, Bajocal

MARC: (Amb to burlesc) Oi, perdone el xic, que és un finoli.

ALFRED: (Sense deixar de tocar la bateria) Ja veus! Que pijo és.

ALBERT: Va calleu i deixeu-me acabar ja d'una. Doncs el que estava dien-te, que volem fer un grup però ens falta el cantant.

PAU: Aahh!! Ja teniu pensat algú?

MARC: Que va! Si no sabem ni per on començar.

ALBERT: Jo havia pensat de posar cartells en la universitat per a la gent que estiguera interessada s' apuntara i fer-los una prova.

PAU: Si me la voleu fer a mi... Jo cante en la dutxa, ma mare diu que podria apuntar-me a "operación triunfo".

(*Tots es riuen*)

ALFRED: Home la veritat és que tu millor que un altre, i eres amic nostre.

(*Tots estan d'acord que Pau faça la prova. Pau comença a cantar una cançó de "Pignoise, dame tres días". Tots es queden bocabadats perquè no coneixien eixa faceta d'ell.*)

MARC: (Cridant) Perreroooo! I tu no ens havies dit res abans, que calladet t'ho tenies.

PAU: (Eixint-li els colors) Ei, què vols? (Rient-se) Ja t'ho havia dit, que sols ho feia en la dutxa.

ALFRED: Bo, ja està tot clar ,no? Aleshores Pau és el nostre cantant, ja no pots tirar-te enrere, eh?

PAU: Val, val, tranquils que no s' arrepentireu.

ALBERT: Bé, doncs ens vegem demà sense falta per assajar i per a compondre les cançons.

MARC: A les 5 ací.

(*Es fa fosc*)

ACTE II

L'escenari s' il·lumina i apareixen els personatges en el mateix escenari de l'acte I. Acaben d'assajar i Pau i Alfred, estan repassant les partitures de la bateria, mentre que Albert i Marc estan parlant sobre el futur del grup.

ESCENA I

ALBERT: Saps què estaria *guai*? Fer algun concert en un garito, que vingui la penya de la uni, tot ple de ties bones....

MARC: Ja veus! Ens fariem populars, com diria Pau, i totes les “xatis” estarien boges per nosaltres.

(Pau va interrompre la conversació)

PAU: Vinga xics, assagem una vegada més per a veure com queden els retocs que acabem de fer.

MARC: Altra vegada!? Portem tocant la mateixa cançó des de fa dues setmanes. (Renegant)

PAU: Doncs, la tenim que traure perfectíssima perquè aquesta podria ser el nostre *single*.

(Tots es riuen)

PAU: Va decidit, assagem o no? (Amb to enfadat)

(Alfred estava acabant els últims retocs a les partitures, va interrompre la conversa)

ALFRED: A veure si ara després d'estar fent tota aquesta feina no fem res i ho deixem tot per a un altre dia...

MARC: Bo, pesats, ara anem.

(Es van posar a assajar, quan de sobte van trucar a la porta...)

ALBERT: Han tocat a la porta? Qui serà ara?

MARC: Xe! Ara que ja ens havíem fet l'ànim...

ALFRED: Va no remugues i obri a veure qui és.

ESCENA II

(Marc va obrir la porta i van veure a una xicona rossa, vestida amb uns pantalons de color blanc i una brusa de color roig amb unes sabates a conjunt.)

MARC: (Estranyat) Què busques per ací xicona?

BLANCA: Hola, és que he sentit música i m'ha semblat que venia d'ací. Ai!! No m'he presentat, em diuen Blanca.

MARC: Hola, jo sóc Marc.

PAU: (Des del fons) Qui és?

MARC: Espera't un moment (Dirigint-se a Pau)

BLANCA: Em deixes passar, m'agradaria escoltar-vos?

MARC: Sí, clar, passa.

(Blanca va entrar)

MARC: Ei xics! Aquesta és Blanca i vol escoltar-nos.

PAU: Bé d'acord, així tenim algú que ens done la seua opinió.

(Tots estaven d'acord amb que es quedara. Van començar a tocar, i quan van acabar la primera cançó Blanca va començar a aplaudir.)

BLANCA: Molt bé xicots, m'ha encantat.

PAU: I a nosaltres ens encanta que t'encante.

BLANCA: Mireu és que volia comentar-vos una coseta.

(Alfred que estava fent rebombori per darrere amb la bateria va ser tallat per Albert.)

ALBERT: Xe, Alfred! Deixa la xicona que parli.

BLANCA: Gràcies! Bé, doncs el que volia dir-vos era que mon pare té un “garito” i està buscant algun tipus d'animació. Al passar per ací vos he escoltat i m'ha agradat el que he sentit i he pensat que podria parlar amb ell per a veure quin dia podeu anar.

MARC: Vas en serio tia? No estaràs prenent-nos el pèl?

BLANCA: No, jo sols vos ho he comentat, però si no voleu no passa res, segur que trobaré algú que sí que aprofita aquesta oportunitat.

ALFRED: No, no. Clar que volem. No tenim que voler?

BLANCA: Ei! Com no m'ho haveu dit clar...

PAU: Sí, sí. Tu digues-li-ho i el dia que vulga anem.

BLANCA: Val, si voleu li toque ara en un moment i vos ho dic.

(Blanca se'n va anar a un racó de la cotxera per a parlar amb son pare. Els xics mentrestant xarraven)

MARC: Esta xica esta bona,eh!

ALFRED I ALBERT: *(Rient-se)* Ja veus!

PAU: Xsss! Esta la vull per a mi.

ALFRED: Sí home! Sempre te les emportes tu totes.

PAU: No sé, però esta xica té alguna cosa diferent de les altres.

MARC: Sí, en totes dius lo mateix i mira com acabes.

PAU: I tu què saps?

(Blanca torna de parlar per telèfon)

BLANCA: Xicons, ja ho he aclarit tot el dia 14 d'octubre, és a dir, d'ací a 2 mesos.

ALBERT: Perfecte! Així tenim temps per assajar.

BLANCA: Bé, jo ja me'n vaig. Adéu, ja passaré per ací.

ALFRED,MARC,ALBERT: Au.

PAU: Blanca espera, m'agradaria parlar amb tu un segon.

BLANCA: Dis-me.

PAU: *(Girant-se cap als altres)* A soles.

TOTS: Uuuuuuuuuuuuuuhhhhhhh.

MARC: Ja ho hem captat *(Rient-se)*

(Van eixir tots els xics i es van quedar els dos sols.)

ESCENA III

Pau li ofereix seure's en el sofà. Ell volia quedar amb ella, però no sabia per on començar. De sobte Blanca li diu ...

BLANCA: Vols que quedem esta nit per a sopar i ... xarrem

PAU: *(Sorprés)* Com? Quedar tu i jo?

BLANCA: Era una idea, però si no vols...

PAU: No no, vull dir sí sí clar. Quedem esta nit ací i ens n'anem on vulges.

BLANCA: Val, fins les 10.

(Es fa fosc)

ACTE III

Apareix el mateix escenari de l'acte I.

ESCENA I

Apareixen Pau i Albert asseguts en el sofà, i Marc i Alfred jugant a cartes en la taula.

ALBERT: Què, com va en la xicona? Ja porteu prou,no?

PAU: Bé, sí, de moment estic durant prou més que en les altres, quasi dos mesos portem. Esta xica és diferent, és simpàtica, és guapa, em fa riure i no és la típica rossa tonta.

ALFRED: Home! La veritat és que la xica té el seu puntet.

MARC: Toca, almenys una que et dura i està bona.

PAU: Què passa, que les altres núvies que he tingut eren uns *callos malayos* o què?

MARC: Bé, totes no eren uns *callos* però hi havia alguna que altra queeeeeee..., sincerament, donava pena, ho sent però és el que pense.

PAU: I les teues totes unes *peludes* i encara que en una mà es poden contar, la majoria eren prou horrenes.

ALFRED: Va deixem este tema, que acabarem a galtades.

MARC: (Un poc enfadat) Sí, millor.

PAU: Bo, vaig arreglar-me que Blanca no tardarà en vindre i vull estar ben guapo.

ESCENA II

Els xics estaven parlant de les seues coses, quan de sobte senten un mòbil.

ALBERT: De qui és el mòbil? Agafeu-lo, no?

ALFRED: Meu no és que jo no tinc eixa música.

MARC: Eixa música tan *pija* sols pot ser de Pau. Mira el *pavo* este s'ha deixat el mòbil.

(Blanca estava a punt d'entrar, però en sentir que estaven parlant de Pau es va quedar darrere de la porta.)

MARC: És un missatge, li ho escodrinyem?

ALBERT: Ei va deixa-ho que a tu no t'importa, a veure si posa alguna cosa comprometedora.

MARC: (Rient-se) Doncs millor.

(Marc va obrir el missatge i el va llegir en veu alta)

MARC: *Ola wapo, em stas? Sc l teua Marteta a veure quan ns vegem 1 atra vegada, k kda dia el veig -.La nvia t'ocupa tt el tmps jeje, pdries fr 1a scapadeta i vndre a veure'm. Ok wapi?ent al meu mvl. Mltis bexitos.*

(Tots es van quedar bocabadats)

MARC: Home, que fort! (Rient-se) Doncs sí que tenies raó Albert.

ALFRED: Jo no m'esperava això de Pau.

ALBERT: No fem falses suposicions que nosaltres no sabem qui és.

MARC: (Amb to irònic) No, si vols pot ser sa mare que estava avorrida i diu: vaig a enviar-li un missatge calentorro al meu fill.

ALFRED: Albert, la veritat és que Marc té raó.

MARC: Sabeu què estic pensant? Trobe que ja sé qui és. S'enrecordeu que va haver una temporada que Pau estava super colat per una tia? A quin sant li envia ara un missatge si ella passava d'ell?

ALBERT: A sí! Té raó, ja m'enrecorde.

ALFRED: És que vosaltres no ho sabeu tot. Pau em va contar que una vegada es van *liar* mentre aquella tenia novio i li va dir que quan tallara amb ell el buscaria.

MARC: Doncs això no fa tant de temps, no?

ALFRED: Que va, tres mesos sí arriba.

ALBERT: Sí que s'ho tenia calladet, estos s'han tornat a vore durant estos últims dies i no ens ha dit res.

MARC: Normal que no ens ho haja dit, si té novia. Això vol dir que li ha posat les banyes.
(Blanca a l'escoltar-ho tot va esclatar a plorar i se'n va anar corrents.)

ESCENA III

Entra Pau que anava ben arreglat, amb uns texans i una camisa de botons blanca amb un polo al damunt a ralles blaves i blanques amb el cabell ben pentinat.

PAU: Hola xicons, què feu? Heu vist a Blanca?

ALFRED: No, no l'hem vista per ací.

PAU: Vaig a tocar-li a vore per que tarda.

(*Pau posant-se les mans a la butxaca.*)

PAU: On està el meu mòbil? No el porte damunt, pensava que el portava, on estarà?

MARC: El tens ací fava. Ja no saps ni on el deixes les coses, ho perds tot i el cap no perquè el portes enganxat que si no...

PAU: (Rient-se) Va, calla i porta.

MARC: Ah, per cert una xicona t'ha enviat un missatge... i no pareix un missatge d'amiguets, he!

ALBERT: Que fort que no ens ho hages contat. Pensàvem que teníem prou confiança.

PAU: Però que esteu dient?

MARC: Ei mira el missatge i voràs.

(*Pau obri el missatge i esclata a riure.*)

PAU: Homeeee! És la meua cosina troncs. A més vosaltres per què escodrinyeu el que no vos importa?

ALFRED: Teníem curiositat. (Es riuen)

ALBERT: Jo ja els vaig dir que no l'obriren però com sempre passen de mi...

PAU: Bé dona igual, ara ja està, tampoc és res de l'altre món. Vaig a tocar-li a Blanca a veure si ve. Ah! Esta nit podríeu deixar-me la cotxera, és que vull portar a Blanca ací, que li tinc preparada una sorpresa.

ALFRED: Per mi no hi ha problema, jo hui ja tinc plans.

ALBERT: A mi Marc m'ha convençut per anar a un concert de rock amb ell, anàvem a dir-te si venies, però ja veiem que tens millors coses a fer.

PAU: Bé, però si se n'aneu, se n'aneu. Després no vos vull vore per ací, a vore si ens pilleu en un mal moment o en un bon moment segons ho mires... (Bromejant)

MARC: Val, ja em captat la indirecta, ens n' anem. Au perrero!

ESCENA IV

Pau de seguida es va posar a preparar-li la sorpresa a Blanca. Va col·locar una taula amb ciris, va posar els plats i els coberts mentre esperava a que arribara el menjar xinès. Blanca va arribar.

PAU: Què guapa que estàs! (Sorprés)

BLANCA: Gràcies, tu també estàs molt guapo. (Un poc cabrejada però intentant dissimular).

PAU: Et passa alguna cosa? Et note una mica estranya.

BLANCA: No, és que tinc un poc de fam.

PAU: Doncs de seguida soparem, quan arribe el xinès.

BLANCA: El xinès? Quin xinès? No em digues que al xinès que estem esperant és el nostre sopar?

PAU: (Un poc avergonyit) Sí, és que no m'ha donat temps de fer res i com tampoc sé fer gran cosa.... pensava que no t'importaria.

BLANCA: Clar que no *tonti* si tot el que fas tu està ben fet.

ESCENA V

(*Toquen al timbre i Pau va a obrir la porta*)

XINÉS: *Habeis pedido comida pala lleval?*

PAU: Sí, quant és?

XINÉS: *Tleinta i cinco euros.*

PAU: Ací tens.

XINÉS: *Glacias.*

ESCENA VI

(*Pau tanca la porta i entra amb el menjar*)

PAU: Bé, ja està ací el soparet.

BLANCA: Menys mal, perquè tinc una fam..

(*Els dos comencen a sopar i només acaben es posen a conversar*)

BLANCA: Ah, Pau! Ja quasi ni m'enrecordava, mon pare m'ha dit que la setmana que ve podeu vindre ja a fer el concert, només m'has de concretar el dia així ho organitzem tot.

PAU: Val, ja voràs quan els ho diga als col·legues, tenen unes ganes ja de fer-lo... Però bé, ja parlarem d'això més tard. Ara tu i jo... podríem...

(*Posant-se amorós*).

BLANCA: Uyuyuy Pau, m'acabes de donar una idea.

PAU: Dis-me, faré el que vulgues. (*Impacientant-se*).

BLANCA: Tot el que jo vulga?

PAU: Tot i més.

BLANCA: Doncs no estaria res malament que em feres un *strep-tease*. (*Rient-se i amb cara de picarona*).

PAU: Despullar-me? Davant de tu?

BLANCA: No, si vols davant dels teus amics. (*Irònica*)

PAU: (*Rient-se*) Bé, és que mai m'havien proposat una cosa així.

BLANCA: Doncs aquesta és la primera vegada, a més he portat la càmera digital, així ho tindré de record i podré vore't quan estiga en ma casa, sola...

PAU: M'agrada la idea, però tu un dia també ho has de fer, que jo també vull tindre't en el meu pc per a vore't.

BLANCA: Vaaal.

(*Blanca seu al sofà i posa una música adequada a la situació. Pau comença a llevar-se la roba mentre la sena nívvia li fa fotos*).

BLANCA: A veure, que es vegen eixos calçotets. (*Rient-se*)

PAU: Al final em faré model i tot, no? Què dius? Ho faig bé o què?

BLANCA: Sí, sí molt bé. Tu serveixes per al modelatge carinyet. (*Apagant la càmera*) Jo crec que per avui ja ho tens bé un altre dia més, m'ha encantat aquesta sessió, jajajaja.

PAU: No et pots queixar eh, que amb totes les que m'has fet ja pots fer-me un *book* deixos com els dels professionals.

BLANCA: Sí, quasi quasi.

PAU: (Posant-se carinyós una altra vegada) Crec que tu em deus alguna cosa no?(Agafant-la de la cintura i donant-li un bes). Amb tot açò no he tingut temps d'estar amb tu, ni de donar-te ningun beset.

BLANCA: (Fugint) Ara no Pau, és que estic un poc cansada i estic impacient per arribar a casa i veure les fotos tan *sexy*s que t'he fet.

PAU: Noooooo, *per fi* no te'n vages tan prompte.

BLANCA: Sí, Pau, demà ja tindré'm temps que hui ja estic cansada i només m'apeteix entrar en el llit.

PAU: Val, ho entenc, demà et telefone i quedem que hem de parlar amb els xics del concert i l'organització. Pel que fa al dia, el dissabte pense que va bé, però de totes maneres ho comentarem.

BLANCA: Val, fins demà amoret.

PAU: Adéu, fins demà, et vull.

BLANCA: I jo.

(*S'acomiaten amb un bes i Blanca se'n va*).

ACTE IV

En l'escenari apareix un corredor ple de taquilles als costats.

Sona el timbre i tots els alumnes entren a classe menys Blanca i una amiga que es queden en el corredor xarrant.

ESCENA I

BLANCA: Mira, ja tinc els pamflets preparats amb les fotos de Pau.

AMIGA: A veure com t'han quedat. (L'amiga llig el pamflet en veu alta). "Dia 25 d'octubre, concert d'un nou grup de pop-rock a les 21:30h en el local Gabana. S'ho passareu d'allò més divertit, sobretot amb aquest tipus de gent." Està bé però no t'has passat un poc posant eixa foto ací.

BLANCA: Passar-me'n? I el que m'ha fet ell què? S'ho mereix per fer-me això, a l'altra que torne.

AMIGA: Si és el que penses, bé.

BLANCA: Ajuda'm a apegar-los per totes les taquilles i els que sobren els tires per terra que segur que açò no s'ho vol perdre ningú.

ESCENA II

Blanca i la seua amiga apeguen tots els pamflets i alguns els van tirar per terra. Al cap d'una estona van eixir els alumnes de les aules i al veure'ls esclataren a riure.

ALUMNE 1: Este va a la meua classe. Que *friki* tio.

ALUMNE 2: A mi també em sona este *pavo*. Com demà no tenim res que fer podríem anar a vore'l així ens burlam un poc d'ell.

ALUMNE 1: Val, serà divertit.

ACTE V

L'escenari s'il·lumina i apareix una barra i un cambrer. Al fons hi ha un pòdium on dos tècnics estan muntant l'escenari, s'observa als dos extrems de l'escenari dos focus, enmig de l'escenari està la bateria i un poc més avant als costats es troben les dues guitarres, al centre i cap avant hi ha un micròfon.

ESCENA I

TÈCNIC 1: Passa'm el cable que no arribe, estic més cansat ja, menys mal que només falta connectar este cable.

TÈCNIC 2: Xè, no has de vindre esta nit a veure açò, he vist que actuen un grup de xicons. L'amo estarà esvanit perquè estos últims dies s'ha sentit molt parlar d'estos xics.

TÈCNIC 1: Doncs, tal vegada m'anime i vinc.

(Els dos tècnics acaben de muntar i se'n van)

ESCENA II

(Entren tots els xics)

PAU: Va, assagem un poc i ens n'anem a canviar-nos.

ESCENA III

(Mentre assajaven entra Blanca i s'assen a la barra a fer-se una coca-cola, al cap de 5 minuts acaben.)

PAU: Hola cari, que fas ací tan prompte?

BLANCA: He vingut per a vore com anàveu i a desitjar-vos sort.

ALFRED: Moltes gràcies Blanca.

MARC: Em cague en la mar serena, estic més nerviós que un flam.

BLANCA: No es preocupeu que vos ha d'eixir d'allò més bé.

(Albert, Alfred i Marc, se'n van a la barra a fer-se alguna cosa. Mentre Pau i Blanca s'asseuen a l'escenari i xarren.)

PAU: Espere vore't a primera fila, eh?.

BLANCA: Ai, això no està molt clar, perquè ha de vindre tanta gent que no em trobaràs.

PAU: Tanta gent? Estàs segura?

BLANCA: Home, els pamflets que vos he fet han quedat super *guays*. Quan els he repartit en la uni tots s'han apuntat.

Ui! Mira quina hora és, ja falta poc per a que comence a plenar-se i encara esteu per a vestir. Va aneu.

(Els xics se'n van anar a preparar-se.)

ESCENA IV

(Va començar a arribar la gent i el bar es va omplir, no cabia ningú més.)

XIC 1: Espere que açò estiga animadet perquè 5 euros que ma costat la entrada ja tinc un cubata menys.

XIC 2: Jo crec que valdrà la pena, només per a vore al panoli este.

ESCENA V

Entren els components de la banda, un poc vergonyosos per ser la primera vegada que actuen davant de tant de públic.

MARC: Xe, tios, estic flipant en colors sabeu la gent que hi ha?

ALBERT: No estem cecs ja ho vegem (Burlant-se d'ell)

PAU: Estic posant-me ja com un flam. Menys mal que està Blanca per ai i em dóna seguretat. (Saluda a Blanca amb la mà)

ESCENA VI

(El pare de Blanca, que és l'amo del bar, puja a l'escenari i presenta el grup).

AMO: (Dirigint-se al públic) Benvinguts a totes i a tots esta nit tenim una actuació d'un grup de jóvens que per primera vegada es planten davant d'un escenari. Tant és així que encara no tenen nom però esperem que després d'este dia tinguen motius per a poder posar-lo. Un fort aplaudiment.

(Els xics comencen l'actuació i sols van cantar quatre cançons. Quan van acabar van notar algo estrany, van veure al públic rient-se. I en això va pujar Blanca a l'escenari).

BLANCA: (Dirigint-se al públic) Silenci per favor, ja sé el motiu d'este escàndol però el meu estimat Pau no, així que anem a explicar-li-ho.

PAU: De què va tot açò.

BLANCA: Mira! Diu que de què va tot açò (Rient-se i mostrant-li un pamflet).

(Pau es va quedar tot sorprès i decebut).

PAU: Com m'has pogut fer açò? Jo confiava en tu i t'estimava, per què m'has fet açò?

BLANCA: Que per què t'he fet açò? (Cridant) Doncs ara ho sabràs davant de tots. (Dirigint-se al públic) Este bèstia em va fer creure que em volia i fins fa poc em tenia enganyada però ja he descobert la veritat, el tio en tenia un altra amagada per ahí. Xicones què penseu d'açò?

PÚBLIC: Uuuuuuuu, fora, fora, tronc, infidel!!!!

BLANCA: Vosaltres ho consentirieu?

PÚBLIC: Noooooooooo!

BLANCA: S'ho mereix?

PÚBLIC: Síiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!

BLANCA: (Dirigint-se a Pau) Doncs ja tens la teua contestació!

(Pau baixa de l'escenari molt dolgut i se'n va. L'actuació es va donar per acabada i tots se'n van anar.)

ESCENA VII

(Es queden sols al bar Blanca, Marc, Alfred i Albert.)

ALFRED: (Dirigint-se a Blanca) A què ha vingut tot això?

BLANCA: Jo crec que ja ho he deixat prou clar ahí dalt, no? Vos vaig sentir aquella nit en la cotxera, quan Pau va rebre el missatge. Vaig sentir com comentàveu el missatge i com déieu que me l'estava "pegant".

ALBERT: Tiaaa vas per mal camí.

MARC: Me caguen la pena negra! El que m'has fet patir al xicon, però tu eres bajoca o què?

BLANCA: Bajoca jo!? Bajoques i faves vosaltres que ni tan sols m'heu dit que en tenia una altra. (Caient-li les llàgrimes) Pensava que érem amics i una cosa així no me l'hauríeu d'haver amagat per molt que sigueu amics d'ell, perquè jo també patisc. Entesos?

MARC: I més que vas a plorar ara guapa! Per a la teua informació.... (Interromput per Blanca)

BLANCA: Però per què dius això? Encara.... (Interrompuda per Marc)

MARC: Calla i escolta, ja has parlat prou per hui, que sempre que obris la boca la cagues! Bé com deia eixe dia quan vam llegir el missatge nosaltres també ens pensàvem que era una amb qui havia tingut alguna cosa, però quan va arribar Pau ens ho va aclarir tot. Ai! És que em dol tant el que li has fet al meu amic que no puc continuar, acabaré com Maria Magdalena, (molt teatrer com és ell sempre) continua tu Albert per favor t'ho demane, explica-li-ho tu a este pendó.

ALBERT: Què *cuentista* eres xe! Va continuem. Doncs ell ens va dir que la xicona del missatge era la seua cosina Marta, no t'ha parlat mai d'ella?

ALFRED: Nosaltres et podem assegurar que és veritat, però si no t'ho creus, quan siguen festes del poble la coneixeràs. A més sí que t'ho haguérem contat, el que passa és que Pau ens ho va aclarir tot i ja no tenim motius per a dir-te res. Hauries d'haver confiat més en ell i conèixer-lo millor abans de muntar tot aquest embolic, ell mai haguera fet això, abans t'haguera deixat.

BLANCA: (Plorant encara més) Ara sí que l'he feta bona, ara què faig?

MARC: Mira que no m'agrada el que li has fet al meu amic però jo sé que ell et vol i tu també. Açò ha sigut un malentés, ves i demana-li perdó.

ALBERT: Mira parlant "del papa de Roma por la puerta se asoma".

ESCENA VIII

(Entra Pau per la porta i en veure a Blanca passa de llarg i va a arregar les coses)

ALFRED: Va, anem-nos-en.

MARC: (En veu baixa) I perdre'm açò? Sí home va!

ALBERT: Va anem-nos-en tros de soca!

(Els xics se'n van i es queden Blanca i Pau)

ESCENA IX

BLANCA: Pau, pots escoltar-me un moment, per favor?

(Pau continua arreglant les coses fent com si no l'escoltara)

BLANCA: Pau m'he equivocat, ho sent. Encara que no m'escoltes vaig a contar-te el que va passar. La nit que vam quedar per a sopar en la cotxera, vaig arribar abans d'hora i estaven els xics i quan estava entrant per la porta vaig sentir que vas rebre un missatge i em vaig quedar darrere de la porta. Ells van llegir el missatge, i el contingut tu ja el saps. Em vaig equivocar perquè pensava que era una altra xica però els xics m'han dit que és la teua cosina Marta.

Pots perdonar-me? Jo t'estime.

PAU: Però tu trobes normal el que has fet? M'has deixat en ridícul davant de tots! Podries haver confiat més en mi.

BLANCA: Ho sé i em penedisc. Comprenc que ja no vulgues estar amb mi, però almenys quedem com amics no?

PAU: Com amics? Mira Blanca jo de tu mai podré ser amic.

(Blanca es gira amb intenció d'anar-se'n)

PAU: Blanca espera! Encara em falta dir-te una cosa.

(Blanca es gira cap a Pau)

PAU: T'estime.

(Blanca i Pau corren a abraçar-se, es donen un bes.)

ESCENA X

(Entren els xics per arreplegar les coses)

MARC: Parelleta! Ja esteu bé o què?

PAU: Sí, ella sap que no puc viure sense ella, encara que si em torna a fer alguna cosa aixina.....

BLANCA: Deixem el tema. Almenys he tret alguna cosa bona, les teues fotos sexys Pau. *(Rient-se)*

ALBERT: Val, canviem ja de tema. Hem de pensar ja en el nom del grup, eh.

ALFRED: Tens raó, que gràcies a les fotos de Pau ens estem fent famosos.

(Tots esclaten a riure)

PAU: Què graciosos sou!

(Tots es van demanar un xupito de vodka amb kiwi per a brindar per l'èxit.)

ALFRED: Bé, brindem per molts èxits més com este.

(Fan xin xin)

MARC: Em cague en la mar salà ja m'ha caigut damunt la meitat del kiwi este.

ALBERT: Kiwi, kiwi? Kiwiuuuu!!! Ja tinc el nom per al grup "KIWIS".

MARC: Kiwis!? Però què dius penca? Damunt que m'ha deixat tot banyat.

ALBERT: Marc eres un geni, ja ho estic veient "EL KIWI BANYAT"!!!

MARC: Ei ara que ho pense sí, no està mal, sóc un geni!

ALFRED: Ja està decidit. Ens direm "EL KIWI BANYAT". *(Dirigint-se a Pau i Blanca)* Què vos pareix?

PAU: A nosaltres perfecte.

MARC: Doncs anem a fer-nos un altre kiwi.

(Tots brinden)

TOTS: Pel "KIWI BANYAT"!!!!

(FI DE L'OBRA)

